

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

duben 2024

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Probíhající rekonstrukce v ZŠ a ZUŠ: Aktuální stav a plány do budoucna

Školní rok se blíží ke konci a škola se pomalu připravuje na léto, které bude plné stavebních aktivit. Bohužel, žádná z rozsáhlých oprav neprobíhá podle původního plánu a ve všech případech došlo k nepříjemným zdržením z nejrůznějších důvodů. Zde je souhrn stavu probíhajících rekonstrukcí a plány do budoucna:

1. Podlaha v tanečním sálu: Rekonstrukce podlahy v ta-

nečním sálu naší školy byla sice na podzim dokončena, ale s nízkou pružností podlahy. Letošním cílem je proto zvýšit odpružení podlahy a vytvořit ideální prostředí pro výuku tance. Dokončení projektu je plánováno na léto. Doufejme, že práce budou probíhat hladce a taneční sál bude připraven k novému školnímu roku.

2. Fasáda budovy 1. stupně na Šmeralově 40:

Rekonstrukce fasády na budově 1. stupně byla přes zimu přerušena z důvodu zhoršených povětrnostních podmínek, ale práce budou pokračovat v letních měsících. Jižní průčelí budovy bude dokončeno spolu s instalací nové stříšky na spojovací chodbě do tělocvičny. Tyto úpravy nejen zlepší vzhled budovy, ale také zvýší její energetickou účinnost.

3. Podkroví na 2. stupni na Šmeralově 15:

Rekonstrukce podkroví na 2. stupni byla přerušena z důvodu nutného zajištění rekonstrukce střechy. V současné době probíhá výběrové řízení na zhotovitele střešních prací a dokončení střechy je plánováno do listopadu 2024. Poté se bude pokračovat ve vestavbě podkroví s cílem zahájit provoz v průběhu školního roku 2024/2025. Po dokončení

vestavby podkroví budou následovat ještě dvě výběrová řízení - na nábytek a na pomůcky.

Tyto rekonstrukce představují důležité kroky k modernizaci naší školy a zlepšení podmínek pro vzdělávání našich žáků. I když mohou být výzvami, věříme, že budoucí změny přinesou dlouhodobé výhody pro celou školní komunitu.

Mgr. Břetislav Svoboda

Saltatio saltationum

4. května 2024 v rámci oslav zahájení lázeňské sezóny proběhne v Karlovském městském divadle premiéra představení Saltatio saltationum, které naše škola vytvořila ve spolupráci s KMD.

Představení je dalším celoškolním projektem, který se snaží spojit všechny čtyři obory - hudební, taneční, výtvarný a dramatický. Tento model společné práce na

jedno téma se osvědčil již v minulých projektech a znovu na ně navazuje.

Využijte poslední šanci, kdy vás představení Saltatio saltationum (Tanec tanců) pozve na cestu do jiného světa plného imaginace, představ, obrazů a barev.

Začátek tohoto hudebně - tanečního lepoprela je v 18 hodin. Těšíme se na vaši návštěvu.

Mgr. Karel Šimandl

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Vás zve na taneční cestu do jiných světů...

SALTATIO saltationum

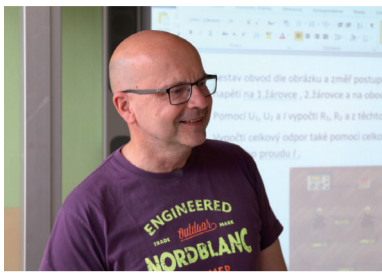
DERNIÉRA 4. 5. 2024 18:00 KMD

Karlovy VARY°

Ocenění žáci a učitelé

Učitel ZŠ:

Karel Dyk

Karel Dyk, pedagog s dlouholetou zkušeností, věnuje svou vášň a energii výuce fyziky a matematiky na Základní škole a Základní umělecké škole v Karlových Varech.

Učitel ZUŠ

Milan Krajíc

Milan Krajíc, aktivní hudebník a saxofonista, již od roku 1999 věnuje své nadání a znalosti výuce na Základní škole a Základní umělecké škole. Stal se nejen uznávaným pedagogem, ale i inspirativním vůdcem pro mnoho talentovaných mladých saxofonistů.

Jako absolvent Pedagogické fakulty v roce 1990 začal svou učitelskou kariéru na základní škole, kde věnoval šest let svého života výuce dětí. Poté, co se na chvíli vzdalil od školního prostředí, se v roce 2004 vrátil, aby rozvíjel a sdílel své znalosti na ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

Jeho zájem o vzdělávání a neustálé hledání nových metod ho vynesly nad rámec běžného učitelského povolaní.

Jeho úsilí a oddanost vedly k vytvoření vynikajícího big bandu, který v současné době nese název Šmeralka. Tato skupina nejenže pravidelně koncertuje s více než 15 až 20 představeními ročně, ale také se úspěšně účastní soutěží a přehlídek, jazzových i jiných festivalů.

Milan Krajíc není pouze učitelem a dirigentem, ale i významným hráčem s bohatými zkušenostmi. Jeho jméno je spojeno s mnoha prestižními projekty, včetně účinkování v muzikálech

jako je Pěna dní, Vlasy a Rusalka. Kromě toho se stal zakládajícím členem skupiny Kontraband Milana Svobody a hrál s řadou významných hudebníků na světových pódiích. Má naši hlubokou vděčnost a uznání za jeho nezměrný přínos ve výuce hudby a za jeho nekonečné úsilí vést své studenty k excelenci. Jeho vášň, oddanost a talent jsou zdrojem inspirace pro řadu jeho kolegů.

Žák – 1. stupeň

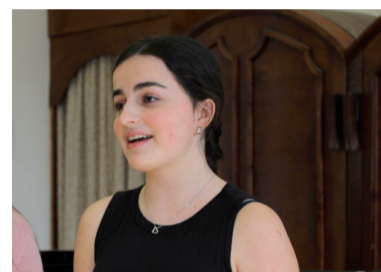
Sára Biňovcová

Sára je výrazná a energická žákyně ze třídy 5. A. Do všeho jde s velkým nasazením, svědomitě a vzorně plní zadané úkoly. Má spoustu energie nejen pro sebe, ale ochotně pomůže každému,

Žák – 2. stupeň

Sofie Simmerová

Sofie se v průběhu celé školní docházky aktivně zapojuje do výuky jak ve škole, tak mimo ni. Pracuje vysoce nad očekávanou úroveň.

Vyniká nejen v rámci hudebního oboru, kde se vě-

kdo to potřebuje.

Je to dívka plná kreativity, která svou osobitost a výraznost uplatňuje nejen ve škole, ale i v ZUŠ, kde se věnuje tanci. Paní učitelka Blau o ní mluví s velkým respektem a chválí její tvořivost, pracovitost a nápaditost.

Volný čas Sára tráví u koní, kde může naplno využít svou energii a vášně.

nuje převážně hře na klavír a zpěvu a je pravidelně velmi úspěšná v soutěžích, ale řadu významných ocenění nasbírala i ve vědomostních soutěžích v českém jazyce, matematice a dalších logických disciplínách.

Svým příkladným chováním, častými a podnětnými příspěvky v hodinách a vrozenou skromností si získala respekt celé třídy a uznání učitelského sboru.

Žák – ZUŠ

Ondřej Albrecht

Ondra je v naší škole zapsán od roku 2013. Celou dobu navštěvuje hodiny klavíru a objevil v sobě jak zálibu v hudebních experimentech, tak i velký zájem o soudobou klasickou hudbu. O tom svědčí i jeho neobvyklý zájem o dílo Johna Cage nebo Phila Glasse.

Od roku 2018 si ke svému studiu klavíru přidal i výuku kontrabasů. Už po roce

studia byl schopný zapojit se do školního přípravného i symfonického orchestru, kde plní nezastupitelnou úlohu a je velmi přínosným členem na všech vystoupeních těchto těles.

Ondra je velmi inteligentní a všestranná osobnost s obrovským smyslem pro zodpovědnost.

V letošním roce se probíralo do ústředního kola ve hře na kontrabas a my mu přejeme hodně úspěchů jak v této soutěži, tak i ve snaze obstát v dalším studiu na vysoké škole, o které má veliký zájem.

Mgr. Břetislav Svoboda

Zpráva ze semináře „Paměť a efektivní učení pro žáky 2. stupně ZŠ“

Ve dnech 29. února a 5. března 2024 proběhly semináře pro žáky šestých tříd. Tyto semináře byly v rozsahu 5 h a pro vyšší efektivitu byly rozděleny do dvou částí ve schématu 3 + 2 h a 2 + 3 h s týdenním odstupem.

V první části semináře jsme s žáky diskutovali, proč se vlastně učí a co by chtěli dělat, až budou dospělí. Mluvili jsme o smyslu učení. Dále jsme diskutovali, jaké jsou důležité prvky učení pro 21. století:

- Znalost a využívání svých silných stránek (dobrá znalost sama sebe).
- Dovednost rychle se učit.
- Znalost cizích jazyků.
- Dobré zvládnutí technologií.
- Komunikace + spolupráce.

S žáky jsme se také bavili o růstovém myšlení a hledání vnitřní síly. S tím, že dělat chyby (nebo být odlišný) je normální. Důležité je, se z chyb poučit a zkusit to zno-

vu. Nevzdávat se. V případě těžké situace se nebát, říct si o pomoc. Jako dobrý příklad jsme si ukázali příběh Nicka Vujice, který se narodil bez rukou a nohou. Naučil se žít s hendikepem a zvládat těžké životní situace.

Pozornost a krátkodobá paměť. Žáci si poté vyzkoušeli cvičení na krátkodobou paměť a soustředění. Cílem bylo uvědomit si důležitost pozornosti pro učení. Žáci se dále seznámili se fungováním mozku a paměti z hlediska učení. Co mozku škodí, co mu pomáhá. Proč musí dostatečně dlouho spát, mít dostatek pohybu, snídat ještě před začátkem školy a během dne pít. – Jak to ovlivňuje mozek a učení. Také viděli obrázky poškozených mozků od marihuany, alkoholu a drog.

Ukázalo se, že velká část žáků (ca 25 %) chodí velmi pozdě spát. Ve škole jsou

poté unavení, mozek se ne-soustředí, nezapamatují si probíranou látku, efektivita výuky značně klesá.

Dále si na příkladech vyzkoušeli paměťové techniky spojování / příběhu a paměťových háček pro snadné zapamatování. Na příkladu vyjmenovaných slov si žáci vyzkoušeli kombinaci příběhu a obrázků. V rámci cvičení byl kladen důraz na zapojování všech smyslů, fantazie a asociací. Žáci byli překvapeni, že si bez problémů zapamatují i dlouhé číslo Pi na 21 pozic – 3,14159263538979846. Někteří ho poté napsali na tabuli.

Žáci si také vyzkoušeli zkratky (akronyma) a pomocné věty (akrostika) pro snadnější učení (př. I V X L C D M – Ivan vede Xenii lesní cestou do města, „Šetři se osle“ – 6 3 7 8 km rovníkový poloměr Země v km, aj.),

technika KCKKJÚD pro efektivní čtení textu (Kdo, Co, Kde, Kdy, Jak, Účel, Důvod).

Rychlost zapomínání a efektivní opakování. Žáci se také seznámili s tím, jak mozek rychle zapomíná a frekvencí efektivního opakování.

Druhá část semináře byla zaměřena na typolo-

gii učebních stylů, strategie učení a myšlenkové mapy. Každý se učíme trochu jinak. Pro sebezpoznání si žáci dále udělali typologii učebního stylu a zjistili své vhodné strategie učení.

Zpracoval:
Ing. Aleš Procházka

Koncerty v červnu

Každý konec školního roku je spojen s řadou koncertů a závěrečných vystoupení. Letos je to především série šesti absolventských koncertů v průběhu celého měsíce června a dva „velké“ koncerty našich těles.

4. června 2024 proběhne Závěrečný koncert sborů. Aktivita našich sborových sborů je tradičně velmi vysoká a v minulém týdnu nám udělaly radost sbory Zvoneček a Zvonek pod vedením Miroslavy Lendělové a Karolíny Svobodové i chlapecký sbor Tam-Tam

s Ilonou Volopichovou. Všechny tři sbory získaly na sborové soutěžní přehlídce v Lokti zlatá pásma. Koncert 4. června může tedy navázat na tyto úspěchy. Vystoupí na něm sbory Sluníčka – děti od tří do šesti let pod patronací neziskové společnosti Forte (M. Lendělová), Přípravný sbor – 1. třída (Vl. Hubená), Rolnička – 2. až 3. třída (K. Svobodová, P. Šemberová), Zvoneček – 3. až 5. třída (M. Lendělová a K. Svobodová), Zvonek – 6. třída až střední školy (M. Lendělová a K. Svobodová) a chlapecký

sbor Tam-tam (K. Svobodová a I. Volopichová). Na koncertě zazpívá i sbor Seniorvox, složený ze seniorů, kteří rádi zpívají i vystupují (M. Lendělová). Koncert se tedy koná 4. června v 17.17 v Karlovarském městském divadle.

Další zajímavý koncert se rýsuje v sobotu 15. června, kdy své síly spojí Symfonický orchestr ZŠ a ZUŠ, Big Band Šmeralka a KSO. Program teprve vzniká, ale už dnes víme, že zazní výběr Biblických písní Antonína Dvořáka v podání Vojty Příklo-

pila (M. Lendělová) a Concerto grosso D dur op. 1/5 Pietra Locatelliho. Za doprovodu orchestru zahrají sólové party svěřenci Miljo Mileva Adam Šmída a Viola Balíková – housle, Jana Halámková – viola a Kristián Šťastný – violoncello. Za cembalo usedne Hana Milevová.

Díky iniciativě pracovníků KSO se může tento koncert konat 15. června v 18.00 v novém koncertním sále Císařských lázní.

Těšíme se na vaši návštěvu.

Mgr. Karel Šimandl

Koncerty školních kapel

10. 5. vystoupí od 20 hodin dvě kapely ZŠ a ZUŠ v Clubu Náplavka (U Koupaliště 860/1) v Karlových Varech.

Skupina **SCHOOL DAYS**
- Kateřina Bodláková ml. zpěv
Veronika Vítová - zpěv
Anna Ivanová - zpěv
Mikuláš Böhm - bicí
Martina Bilcová - baskytara
Barbora Šulcová - klávesy
Skupina **FUNKY SESSION**
Denis Beznoska - klávesy
David Pfaff - baskytara
Jaroslav Pašek - bicí
Jan Biňovec - saxofon
Zveme všechny příznivce!

M. Dlouhý

Závěrečný taneční koncert

 Taneční oddělení
ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
Vás zve na

6. 6. 2024
17.00
Karlovarské
městské
divadlo

Taneční sladění

Předprodej vstupenek
v Karlovarském městském divadle

Závěr školního roku v našich sborech

Přijde mi, že teprve před chvílí bylo září a dávala jsem dohromady celkové počty ve sborech. Zároveň jsem přemýšlela, co vše asi během nového školního roku zvládneme a jakou úroveň naše sbory budou mít. Není totiž pravidlem, že složení dětí je takové, abychom mohli zkoušet náročnější písně či dělat obtížné projekty. V našich sborech se totiž děje to, co jinde ne. Každý rok je složení sborů úplně jiné. V Rolničce a Zvonečku se změní až polovina sboru, to znamená cca 15 dětí. Ve starších sborech je po-

čet nových dětí a těch, co odejdou, v rozmezí 5-10. To se jinde neděje. A proto pro sbormistry každý školní rok začíná úplně nová práce, která přináší spoustu radosti, ale také trochu nervů.

Tento školní rok jsme zvládli opět spoustu koncertů a mnohé nás ještě čekají. Velkou radostí pro Zvoneček, Zvonek a TAM-TAM byla krajská soutěž pěveckých sborů v Lokti. Všechny naše sbory si vyzpívaly zlaté pásmo a sbor Zvonek navíc návrh na postup do celostátního kola. Pro všechny děti, ale myslím, že hlavně pro kluky z TAM-

-TAMu, bylo toto ocenění velice motivující a povzbuzující. Po skončení soutěže jsem měla ještě možnost mluvit s porotou. Všechny naše děti moc chválili. Za největší plus označili energii a výraz, kterou všechny naše sbory během zpívání mají.

A toho si i já nejvíce cením. Protože ano, je super zpívat čistě, ale když tam není radost a „ksicht“ (jak já říkám), nikdo nevydrží dlouho poslouchat a vnímat.

Ráda bych proto všem dětem poděkovala za veškerou energii a sílu, kterou do zpívání

v Lokti daly. Děkuji také všem svým kolegům, kteří vedou naše mladší sbory. Pěstují totiž v dětech správné pěvecké návyky a já to mám tak jednodušší. Děkuji Ilonce za krocení našich zlobivých kluků. Je to totiž mnohdy dost náročné. A děkuji také Karolínce za pomoc a trochu odlehčení mé vážnosti.

No a na závěr děkuji našim klavíristům Pavlínce a Kájovi. Bez nich bychom museli zpívat vše a capella (bez doprovodu). A to by nás moc dlouho nebavilo.

A co nás ještě čeká?

- 5. 5. TAM-TAM - Linhart
- 18. 5. Graziosso
- Český rozhlas K. Vary
- 4. 6. Sborový koncert - KMD
- 8. 6. Graziosso
a žáci K. Svobodové
- ZUŠ OPEN PRAHA
- 15. 6. Zvonek a TAM-TAM
- ZUŠ OPEN K. Vary

Budu se na vás těšit.

Mirka Lendělová

Jak nástup digitální technologie negativně ovlivňuje mysl a budoucnost našich dětí

Důkazy týkající se negativních dopadů mobilních telefonů, sociálních sítí a videoher na děti jsou nyní natolik přesvědčivé, že přední světové zdravotnické organizace vydaly stanoviska, v nichž výslovně doporučují, kolik času by dítě mělo trávit u obrazovky v závislosti na svém věku.

Doporučení lze shrnout následovně: **Pro děti od 18-24 měsíců: žádný čas u obrazovky s výjimkou omezeného videochatu. Pro děti ve věku od dvou do pěti let: maximálně jedna hodina času denně stráveného u obrazovky pod dohledem, u dětí ve věku 5-15 let se tento čas zvyšuje na maximálně 2 hodiny denně pod dohledem.**

Vzhledem k tomu, že negativní účinky používání mobilních telefonů jsou úměrné strávenému času a

nejvíce devastují nejmladší děti, logicky z toho vyplývá, že by **děti měly dostávat mobilní telefony až v pubertě a pouze s nastavením časového limitu a instalací aplikací pouze prostřednictvím souhlasu rodičů.**

Pokud jsou rodiče zodpovědní za to, že nedovolí svým dětem pít alkohol nebo brát drogy, proč by neměli být zodpovědní za to, že nedovolí dítěti, aby se uzavřelo do uzavřeného světa, celý den zíralo na bezútešný obsah a pomalu si ničilo mysl? U těch rodičů, kteří si myslí, že jejich děti jsou ve větším bezpečí, pokud mají mobilní telefon, je pravdou pravý opak. Zírání do telefonu děti připravuje o povědomí o reálném světě. Je tedy žádoucí, aby rodiče přehodnotili své priority a ptali se sami sebe, jestli dělají dost

pro to, aby se jejich děti staly zodpovědnými rodiči a občany.

České školy jsou plné pomýlených učitelů a ředitelů, za nimiž stojí pomýlení rodiče, kteří si myslí, že výuka budoucnosti vede přes počítače. **Studie jasně dokazují, že učení a čtení z knih vždycky předčí učení na počítači. Existují tři neurologické důvody, proč tomu tak je: za prvé, mozek vnímá slova jako fyzické tvary, jako na zarámovaném obrázku; otáčení stránek rozděluje text na jednotlivé části, které lze snadněji uložit v paměti nebo vyhledat. Za druhé, když se čte z knihy, tak se kniha drží v ruce, což vysílá do mozku hmatový signál, který posiluje čtené informace a vytváří tak pevnější pamětní spoje. Za třetí, signály z ruky putují do jazykových center v levé části moz-**

ku, aby dále posílily paměť. Studie přesvědčivě dokazují, že děti, které se ve třídě učí čtením z papíru, mají lepší výsledky v testech než děti ze stejné třídy, které se učí z počítače.

Totéž platí pro psaní na klávesnici oproti psaní perem nebo tužkou. Při psaní rukou ruka doslova přejíždí po stránce, ohmatává ji a všímá si, kde přesně na stránce je. U klávesnice tomu tak není.

Studie přesvědčivě ukazují, že děti, které píšou rukou, mají na rozdíl od těch, které používají klávesnici, lepší jazykové a rozumové schopnosti.

Ředitelé a učitelé by si měli uvědomit, že jejich hlavní prioritou musí být naučit žáky myslet, a ne používat počítač. Prioritou není rozvíjet dovednosti, které vytvoří lepší počítač, jenž bude jednou schopen mys-

let jako člověk, ale prosazovat takové dovednosti, při nichž bude člověk schopen myslet jinak než počítač. Ničivý dopad, který mělo dálkové studium na naše děti během covidové krize, co se týče poklesu studijních výsledků a sociálních dovedností, je jasným důkazem, že hlavní úlohou školy není rozvíjet počítačové dovednosti, ale vzdělávací a sociální dovednosti.

V souladu s doporučeními odborných organizací by měly být mobilní telefony – jakožto hlavní portál sociálních médií a videoher – zakázány ve všech školách a na všech přednáškách až po univerzitu.

Tento článek je částí Otevřeného dopisu vládě, MZ, MŠMT a České pediatrické společnosti, jehož autorem je

MUDr. Martin Jan Stránský, M.D., F.A.C.P.

LVK Klínovec 2024

Lyžařský výcvik žáků sedmých tříd proběhl na svazích Ski areálu Klínovec za velmi příznivého počasí. Areál nám každý den skvěle připravil sjezdovky a nám se podařilo zvládnout výcvik v plném rozsahu. Začátečníci byli nadšeni, že hned druhý den zvládli sjíždět celou sjezdovku Dámská. Na penzionu Hraničář vládla dobrá nálada. Majitelé k ní přispěli výborným jídlem. Lyžařům „SKOL“

G. Szatmaryová

Cykloturistický kurz 2024

Jako každý rok pozveme žáky šestých ročníků na cykloturistický kurz, který je nejen naučí, jak ovládat kolo, ale také je provede úžasnými místy kolem obce Libá. Bydlet budeme v bývalém vojenském objektu (www.libacamp.cz).

Cykloturistika není jen o šlapání do pedálů a překonávání kilometrů. Je také o objevování nových míst, prozkoumávání nepoznaného a překonávání vlastních

hranic. Během našeho kurzu se žáci naučí nejen techniku jízdy na kole, ale seznámí se také se základy tábornictví, první pomoci a práce s mapou.

Kurz bude plný her nejen na hřišti, ale i v přírodě. Naše trasy na kole nás zavedou do malebných vesniček podél říčních břehů Ohře i do tajuplných lesů. Společně budeme sdílet radost z úspěchů, podporovat se navzájem v náročných chví-

lich.

Budeme tvořit tým, který dokáže překonat každou překážku a dosáhnout cílů kurzu. Posílíme fyzickou kondici, vytrvalost, schopnost spolupracovat se spolužáky ze třídy.

Letošní kurz proběhne v termínu **27. 5. – 31. 5. 2024**. Rodiče budou informováni prostřednictvím Bakalářů.

Karel Dyk

Sportovní a vědomostní soutěže žáků II. stupně ZŠ

Aktuální školní rok je pro žáky druhého stupně naší školy prozatím velmi úspěšný. Vracejí se s úžasnými výsledky ze sportovních i vědomostních soutěží.

Sportovní soutěže

Atletický čtyřboj

V září se zúčastnily žákyně E. Holátová, K. Brůžová, E. S. Kraftová a S. Simmerová okresního kola atletického čtyřboje, odkud přivezly druhé místo. V téže soutěži byli chlapci S. Burkert, M. Khás, D. Pötzl, Š. Veselý a A. Vondráček šestí. Krajské kolo znamenalo pro naši školu díky sestavě M. Tyc, K. Savchenko, E. Holátová, E. S. Kraftová a V. Vondráčková úžasné druhé místo. Naše sportovce čeká na konci dubna ještě atletická soutěž Pohár rozhlasu, tak jim držíme palce!

Přespolní běh

Přespolního běhu, který se konal také v září, se zúčastnila celkem čtyři družstva. Lépe se dařilo dívčím týmům. Krásné třetí místo si vybojovalo družstvo dívek 6. a 7. ročníku v sestavě S. Bílská, K. Turková, N. Eretová, E. Hnízdilová a T. Michálková. Se stejným umístěním se vrátil i výběr starších dívek 8. a 9. ročníku v sestavě K. Savchenko, E. Holátová, K. Vlašímská, E. S. Kraftová a A. Wizovská. Mladší chlapci se umístili na čtvrtém a starší na šestém místě.

Halová kopaná

S. Burkert, Š. Horák, M. Khás, D. Pötzl, D. Strýček, T. Sucharda a Š. Veselý se zúčastnili dvou okresních kol halové kopané. V prvním klání zvítězili, ve druhém byli šestí.

Florbal

Družstvo borců v podobném složení Š. Horák, P. Kheil, M. Khás, D. Pötzl, D. Strýček, T. Sucharda a Š. Veselý zůstalo v okresním kole hry florbal těsně pod stupni vítězů, tedy na čtvrtém místě.

Šplh

V této disciplíně se nejvíce dařilo dívčímu týmu E. Hnízdilová, E. Holátová, E. S. Kraftová a E. Lattischová, obsadily třetí místo. V krajském kole pak skončily o příčku níže, tedy čtvrté. Chlapecká sestava obsadila osmé místo.

Vědomostní soutěže

Z vědomostních soutěží, kde je obrovská konkurence, zejména žáků víceletých gymnázií, se naši žáci vraceli také s velmi dobrými výsledky:

Matematika (okresní kolo):

Hynek Salač – 2. m.
(jen o 1 bod a s velkým náskokem na další)

Český jazyk (okresní kolo):

Sofie Simmerová – 6. m.
Anežka Ložková – 19. m.

Anglický jazyk (okresní kolo):

Josefína Štýbnarová – 2. m.
Vien Tran Anh – 8. m.

Fyzika (okresní kolo):

Hynek Salač – 4. m.
(jen o 0,5 bodu!)

Dějepis:

Jan Matys – 2. m. v okresním kole, 15. m. v krajském

Naši žáci dosáhli výborných výsledků i v Národním testování SCIO pro základní školy a odpovídající ročníky víceletých gymnázií, které proběhlo na podzim roku 2023.

Český jazyk:

Štěpán Tumpach (6. roč.)
– nejlepší výsledek v kraji
Martin Raška (6. roč.)
– 2. nejlepší výsledek v kraji
Eliška M. Tumpachová (9. roč.)
– 2. nejlepší výsledek v kraji

Matematika:

Štěpán Tumpach (6. roč.)
– nejlepší výsledek v kraji
Adéla Stryková (6. roč.)
– 2. nejlepší výsledek v kraji
Jan Marek (6. roč.)
– 3. nejlepší výsledek v kraji

Obecné studijní předpoklady:

Viktorie Geňo (6. roč.)
– nejlepší výsledek v kraji
Štěpán Tumpach (6. roč.)
– 2. nejlepší výsledek v kraji
Jan Marek (6. roč.)
– 3. nejlepší výsledek v kraji

Gratulujeme žákům a děkujeme pedagogům a také rodičům za přípravu, podporu a motivaci.

Jan Tumpach

Soutěže ZUŠ

Nedílnou součástí kulturního a vzdělávacího procesu v ZUŠ jsou i soutěže, které vrcholí v dubnu až květnu nejvyššími ústředními koly. Do těchto celostátních soutěží však vede dlouhá a obtížná cesta přes okresní a krajské soutěže, v nichž se konkurence stále zvyšuje. Soutěže vypisuje MŠMT v tříletých cyklech. Tento rok se týkají především hry na klavír, na smyčcové nástroje, kytaru a jazzových souborů. Zatím jsme tak v polovině, přesto se ZŠ a ZUŠ může pochlubit mnohými úspěchy.

Vybíráme jen z výsledkových listin krajských kol.

Mgr. Karel Šimandl

Hra

na smyčcové nástroje: housle

Lukáš Flekač - 1. m. (bez post.)
Beáta Mohrmannová - 2. m.
Ondřej Engelhart - 2. m.
Anna A. Strejcová - 2. m.
Michal Balík - 1. m. (náhradník)

viola

Ondřej Pickl - 1. m. (bez post.)

violoncello

Viola Kozakevičová - 1. m.
(náhradnice)

David Bashta - 1. m. (bez post.)

Šárka Wedellová - 2. m.

Filip Simmer - 2. m.

Klára Vydrová - 2. m.

kontrabas

Ondřej Albrecht - 1. m.

dua

DuoBal - 1. m. (bez postupu)

Za přípravu žáků děkujeme Miljo Milevovi, Evě Dang, Petru Pitrovi, Haně Janouškové a Janu Jirmáskovi. Děkujeme také všem korepetitorům.

Hra na klavír:

E. Veselá - 2. m.

Anděla Engelhart - 1. m.

Anna Bauerová - 2. m.

Lada Slezáková - 1. m.

David Simmer - 2. m.

Sofie Simmerová - 2. m.

Duo Emičky - 2. m.

Poetické duo - 1. m.

Sesterské duo - 2. m.

Za přípravu žáků děkujeme Renatě Pitrové, Haně Milevové, Pavlíně Petříkové a Vitaliy Karasovi.

Hra na kytaru:

Adam Sysel - 1. m.

Radek Kocour - 1. m.

Oba žáky připravil Pavel Horych.

Antonín Dvořák mladým

Ve dnech 9. a 10. prosince se v Praze v krásném prostředí Pálffyho paláce konal třetí ročník hudební soutěže Antonín Dvořák mladým, letos i s mezinárodní účastí v oborech sólová a čtyřruční hra na klavír. Ve druhé kategorii se ve zlatém pásmu umístila desetiletá Lada

Slezáková. Vystoupila také na koncertu vítězů v inspirativním prostoru Muzea české hudby.

K tomuto skvělému úspěchu jí velmi gratuluji a přeji hodně radosti z krásné hudby i v budoucnu.

Mgr. Hana Milevová

Kateřina Vaculíková

Kateřina Vaculíková je žákyní 7. třídy. Tento školní rok pro ni znamenal řadu úspěchů v činnosti, která jí zabírá velkou část jejího volného času. Je to zpěv.

Kačka ke mně přišla před čtyřmi lety a nikdy by mě nenapadlo, že se ve zpěvu dokáže tolik posunout. Letošní školní rok jsme se začaly připravovat na dvě velké soutěže.

První byla Mezinárodní pěvecká soutěž Bohuslava Martinů. Kačka se musela smířit s tím, že byla zařazena do kategorie,

kde byla nejmladší. Z cca 30 dětí si ale vyzpívala první místo.

Druhou soutěží byl Karlovarský skřivánek. V krajském kole si vybojovala první místo a v celostátním kole místo druhé. Navíc jí porota udělila zvláštní ocenění za interpretaci lidové písně.

Moc bych si přála, aby tyto úspěchy Kačky pomohly při výběru střední školy. Aby si jich vážila a pracovala na sobě tak intenzivně i nadále.

M. Lendělová

Karlovarský skřivánek 2024

Pořadatelé a vyhlášovatelé **XXVIII. ročníku soutěže dětí v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek** je ZŠ a ZUŠ K. Vary, Mezinárodní pěvecké centrum A. Dvořáka v K. Varech a Forte o.p.s.

Záštitu soutěži poskytli hejtman Karlovarského kraje Ing. Petr Kulhánek, primátorka města Karlovy Vary Ing. Andrea Pfeffer Ferklová, MBA a ředitel Českého rozhlasu Plzeň Mgr. David Jakš.

Krajské kolo XXVIII. ročníku Karlovarského skřivánka se konalo 26. a 27. února 2024 v aule ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Zúčastnilo se jej 62 sólových zpěváků a 5 duetů.

V kategorii A1 (děti do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 14 dětí, v kategorii A2 (děti do 10 let, které se učí sólovému zpěvu) soutěžilo 22 dětí, v kategorii B (děti do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 10 dětí, v kategorii C1 (děti do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu) soutěžilo 8 dětí, v kategorii C2 (děti do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu) soutěžilo 8 dětí, v kategorii D (děti do 15 let) soutěžilo 5 duetů.

Výsledky krajského kola hodnotila pětičlenná porota v čele s profesorkou pěveckého oddělení Konzervato-

ře J. Deyla Barborou Velehradskou. Dalšími členy byl operní pěvec Roman Janál, profesor Konzervatoře v Pardubicích a učitel ZUŠ Nymburk Petr Dolejší, zpěvák a herec Jan Fiala a muzikálový zpěvák Josef Štágr.

Celostátního kola, které proběhlo 25. - 27. března 2024, se zúčastnilo 181 dětí a 15 duetů z 9 krajů České republiky.

V kategorii A1 soutěžilo 24 dětí. Kategorie A2 byla nejpočetnější. Soutěžilo v ní 33 dětí. V kategorii B soutěžilo 30 dětí. V kategorii C1 zpívalo 32 dětí a v kategorii C2 41 dětí. V novější kategorii D soutěžilo 17 duetů.

V čele poroty celostátního kola zasedla vedoucí pěveckého oddělení z Konzervatoře J. Deyla a profesorka ZUŠ Jižní Město v Praze Daniela Šimůnková-Štěpánová. Dalšími členy byli vedoucí pěveckého oddělení Konzervatoře Pardubice a profesorka na Konzervatoři J. Deyla v Praze Jarmila Chaloupková, profesor Konzervatoře Plzeň a operetní a muzikálový zpěvák Jan Ježek, operní a operetní zpěvák a učitel ZUŠ Humpolec Bohdan Petrovič a operní zpěvák Roman Janál.

Krajské i celostátní kolo

soutěže mělo publicitu v rozhlasu i místním tisku.

V letošním ročníku soutěže získali vítězové opět mnoho hodnotných věcných cen díky našim sponzorům a podporovatelům. Byly jím Karlovarský kraj, Město Karlovy Vary, Český rozhlas Plzeň, Český rozhlas Karlovy Vary, Bohemia lázně a. s., LIAS Vintířov, Karlovarské městské divadlo, Karlovarský symfonický orchestr, Median s.r.o., Monika Zámečnicková, Karlovarský porcelán a.s., G. Benedikt, Kino Drahomíra, Moser, Playmobil, KV Aréna, Západočeské divadlo v Chebu, Lázně Jáchymov, Mattoni a Jana Blau.

Zahájení soutěží v jednotlivých dnech a rozdělování cen se zúčastnili funkcionáři kraje a města Karlovy Vary.

*Mgr. Miroslava Lendělová,
tajemnice soutěže*

Další informace na <http://karlovarskyskrivaneck.cz/>

KRAJSKÉ KOLO:

Kategorie A1
2. místo: J. Kawulok
V. Titová

Kategorie A2
2. místo: S. Straková
L. Janečková
3. místo: Š. Matějka

Kategorie B
1. místo: Anh Vien Tram
3. místo: A. Dušková
O. Engelhart
K. Turková

Kategorie C1
1. místo: K. Vaculíková
2. místo: K. Marková
J. Marek
3. místo: E. Procházková

Kategorie C2
2. místo: S. Simmerová

Kategorie D
1. místo:
E. Procházková – J. Marek
K. Marková – S. Simmerová
2. místo:
E. Tumpachová – M. Svobodová

CELOSTÁTNÍ KOLO

Kategorie A1
3. místo: J. Kawulok

Kategorie A2
2. místo: S. Straková
3. místo: L. Janečková

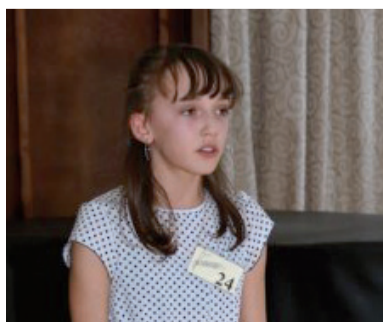
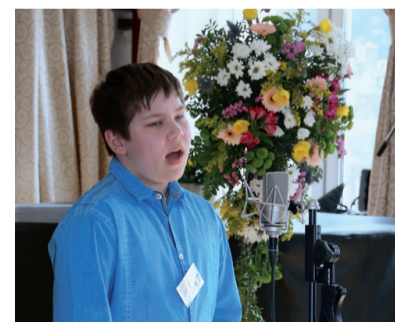
Kategorie B
3. místo: O. Engelhart
Anh Vien Tram

Kategorie C1
2. místo: K. Vaculíková

Kategorie D
3. místo:
E. Procházková – J. Marek
K. Marková – S. Simmerová

Kategorie:

A1 - děti do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu
A2 - děti do 10 let, které se učí sólovému zpěvu
B - děti do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu
C1 - děti do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu
C2 - děti do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu
D - duety, děti do 15 let

Krajská postupová přehlídka dětských skupin scénického tance

Opět po roce se v Horním Slavkově uskutečnila krajská přehlídka dětských skupin scénického tance.

Letos se divákům, účinkujícím a zároveň i odborné porotě představilo celkem 19 tanečních choreografií.

Naše tanečnice/skupiny pod vedením Petry Blau, Markéty Odvodyové a Pavly Šemberové zatančily na výbornou.

Získaly nejen několik ocenění, ale také dvě nominace/postupy do celostátního kola, které se bude konat ve dnech 16. - 19. 5. 2024 v Kutné Hoře.

Nominace do celostátního kola v Kutné Hoře:

Stojí vrba košatá

Choreografie: P. Blau
Hudební doprovod: Ali Siládi, Fjóna Žáková, Robin Rzounek, Miroslava Lendělová a její pěvecký sbor
Tančí: 4. ročník ZŠ

Kolednice

Choreografie: P. Blau
Hudba: Musica Bohemica
Tančí: 6. ročník ZŠ, 5. ročník ZUŠ

Zvláštní ocenění:

Stojí vrba košatá

Za interpretaci a souznění tanečníků s hudebníky

Kolednice

Za zpracování lidového motivu a dynamiku skupiny

Slepá kolej

Za technickou připravenost a pohybové nasazení
Choreografie: P. Blau
Hudba: Clarinet Factory
Tančí: 4. ročník ZUŠ

Na Krvavý koleno

Za spolupráci s hudbou a pedagogické vedení
Choreografie: M. Odvodyová
Hudba: Radek Svoboda
Tančí: 2. ročník ZŠ

Otesánek

Za humor a pohybové ztvárnění námětu
Choreografie: M. Odvodyová
Hudba: K. Stockhausen, Dave DK, P. Horych a děti
Tančí: 3. ročník ZUŠ

Petra Blau

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15, příspěvková organizace, 360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová

Nebojte se soudobé hudby a současného tance

MĚŇAVKY

tanec – hudba – performance

25. 5. 2024 v 17:00 hodin ve Výměníku v Karlových Varech

Tanečně – hudební představení ve spolupráci se spolkem Vzbudme Vary, ZUŠ Horní Slavkov a smyčcovým kvartetem Fama Q.

Za doprovodu živé hudby se představí tanečnice ze 4. třídy, a také bývalé absolventky naší školy Nikola Vrátný Nevšimalová a Kateřina Boušková.

Fama Q

Smyčcové kvarteto vzniklo v roce 2005 v Praze z členů předních českých orchestrů, jež spojuje nadšení pro komorní hudbu. Kvarteto pravidelně uvádí skladby klasiků avantgardy 20. století. Stejně tak se věnuje hudbě významných českých i evropských tvůrců.

Petra Blau

Galerie Duhová paleta

Ve středu 3. 4. 2024 proběhla u nás v galerii Duhová paleta vernisáž výstavy s názvem Helena Lněničková:

SLOVA K OBRÁZKŮM Nicol F. Hendrukové.

Jak již samotný název napovídá, jedná se o výstavu kreseb, které jsou doprovázené psaným slovem. Milá kreslířka Nicol vystavuje v galerii své figurální kresby již po několikáté, podle jejího vyprávění začíná mít úspěchy jak na českém poli výtvarného umění, tak po světě. Za poslední dva roky vystavovala na Mezinárodním veletrhu umění v Římě, dále ve Francii - Nakupování umění - Carrousel du Louvre, ve Španělsku na

Mezinárodním festivalu umění. Věříme, že se svou kresbou pronikne dál do uměleckého světa a stane se z ní uznávaná kreslířka. Výstava Nicol F. Hendrukové bude končit v galerii Duhová paleta 25. 4. 2024.

V květnu nás čeká výstava výtvarných prací dětí ze školní družiny ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, můžete se těšit na pestrou paletu barev a technik. O přípravu podkladů dětských výtvarných prací se zasloužily všechny paní vychovatelky školní družiny se svými skupinami dětí v čele s paní Ladislavou Matouškovou.

V květnu se dále můžete těšit na cyklus představení a autorského čtení žáků LDO a

oboru autorské tvorby ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary pod vedením Štěpánky Kačerové Lovacké, který proběhne 21. – 24. 5. 2024, vždy od 16.30 hodin.

V červnu 2024 nás čeká výstava absolventů ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, kde předvedou svá díla žáci 8. ročníku. Touto výstavou žáci zakončí první stupeň základního uměleckého vzdělávání a potvrdí své umělecké kvality. Přijďte je spolu s námi podpořit a podívat se na jejich závěrečné práce, na kterých pracovali celý školní rok! Garanty výstavy budou učitelé těchto skupin, Vlado Hřebeňák a Petra Krajsová. Vernisáž výstavy proběhne 5. 6. 2024 v 17.00 hod. a

potrvá do 28. 6. 2024.

V následujícím školním roce v galerii Duhová paleta odstartuje provoz naše bývalá studentka Veronika Kučerová výstavou oděvního designu. Výstava se bude zaměřovat na textilní tvorbu a potrvá od 7. 9. do 29. 9. 2024.

V říjnu se můžete těšit na výstavu nožiček Jiřího Humlíčka „JIHU KNIVES“. Jiří je našim bývalým studentem a rád by se vám pochlubil výrobou svých nožů. Výstava bude probíhat od 2. 10. do 31. 10. 2024.

V zimě se můžete těšit jako každý rok na Vánoční výstavu těch nejmenších žáků výtvarného oboru ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary,

kteřá bude probíhat v prosinci 2024 a lednu 2025.

V únoru budou v galerii Duhová paleta k vidění prvotřídní akvarelové malby malířek z atelieru Inka, výstava potrvá od 5. 2. do 27. 2. 2025.

Přijďte svou návštěvou podpořit všechny zúčastněné, budeme se na vás těšit v galerii Duhová paleta. Vernisáže se konají vždy ve středu v 17.00 hod. Harmonogram akcí lze najít na: www.zsazus.cz nebo přímo v galerii Duhová paleta od pondělí do čtvrtka od 15 do 18 hodin.

Za Galerie Duhová paleta
Mgr. Petra Krajsová

Složitě období dospívání

Milí rodiče, oslovuji vás ohledně situace mezi žáky a je nutné řešit ji i s vámi. Poslední dobou se setkáváme u žáků s nezajmem nebo možná nechutí navštěvovat různé odpolední kroužky v rámci výuky v ZUŠ.

Nejde však z jejich strany o čistý nezajem z důvodu toho, že nemají dobré výsledky, že by neměli talent nebo že by nebyli dostatečně motivováni k práci na projektech samotných. Naopak, jsou to žáci, kteří vynikají svým talentem a vždy fungovali jako skvělé a tvořivé skupiny v rámci všech navštěvovaných odpoledních aktivit. Právě proto, že vždy skvěle fungují žáci uměleckých oborů jako skupina, tak bohužel propadají i jako skupina tendencím nechat se takzvaně zlánařit k tomu, že už je kroužky nebaví a nehodlají je navštěvovat proto, že se někteří z nich rozhodli, že už dál chodit nechťejí. Je to vše ještě podpořeno jejich složitým obdobím dospívání a pubertou a my bychom byli moc neradi, kdyby se z takového "rozmaru"

jednotlivce rozhodla větší skupina dětí na odpolední aktivity nechodit.

Bohužel je to na druhém stupni základního vzdělávání patrné u většiny tříd. Proto se na vás obracíme s prosbou o jednání s dětmi ve vašich rodinách o tom, aby děti vytrvaly ve svých zájmech, abyste je i vy sami motivovali a podporovali k tvorbě, zájmu a odhodlání. Setkáváme se s tím, že doba tohoto nezajmu po nějakém čase opadá a děti se posléze ke svým zájmům samy navracejí.

Proto prosím snažme se podpořit jejich setrvání a být jim oním vzorem, že občas musí zatnout zuby a jít tou cestou dál, aby se v dané oblasti dále rozvíjely. Byli bychom neradi, kdyby se výtvarné, taneční a ostatní tvořivé skupiny v rámci odpolední výuky rozpadly. Věříme, že pochopíte naléhavost řešení této situace a budete pro školu i vy sami partnery, kteří dále prohlubují zájmy a vytrvalost vašich dětí.

Mgr. Petra Krajsová

Galerie Duhová paleta
ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary

VÁS ZVE NA VÝSTAVU

Helena
Lněničková

**SLOVA K
OBRÁZKŮM**

Nicol F. Hendrukové

VERNISÁŽ
proběhne ve středu
3.4.2024 od 17:00 hod.
Výstava potrvá do
25.4.2024

Sokolovská 35, 360 05 Karlovy Vary
+420 353 447 021, www.zsazus.cz
Otevírací doba: PO - ČT 15 - 18 hod.

Povídky do soutěží na tato témata napsali žáci Autorské tvorby
pedagogické vedení: Štěpánka Kačerová Lovacká

Kamenný chlapec

Byl jednou jeden chlapec, který měl takovou zálibu. Co našel, to si schoval, mezi tím i různé zajímavé kameny.

Jednou se jen tak procházel a našel malou skleněnou lahvičku. Zvedl jí a uviděl v ní malý zelenožlutý kamínek. Strčil ho do kapsy a pospíchal domů.

Když ho doma všem chtěl ukázat, tak zjistil, že doma nikdo není.

Chlapec šel do pokoje. Chtěl si kamínek pořádně prohlídnout, ale když lahvičku otevřel, začalo z kamene něco vylézat a chlapec se začal proměňovat. Proměnil se v malého krále, který byl velký jako sklenička a kamínek se proměnil v chlapce, který byl v chlapcovo velikosti, akorát kamenný. Nevěděl, co má dělat.

Přišli rodiče, ale chlapce neviděli, protože byl moc malý. Křičel, skákal, ale rodiče si všimli jen kamenného chlapce.

„Je tak chladný, tak bledý, rychle zavoláme doktora,“ naříkali.

Mezitím jejich opravdový syn prošel pootevřenými dveřmi, ale mělo to malý háček. Měli doma kočku, která si myslela že je to myš a začala ho honit. V kuchyni na stole byl úplně stejný kamínek, jaký našel venku.

„Když se ho dotknu, tak se třeba proměním zpátky,“ myslel si, ale musel rychle utéct před kočkou. Zakopl o otcovu nohu a ten si ho naštěstí všiml. Vzal ho do dlaně.

„Vezmi mě do kuchyně na stůl,“ říkal mu syn.

Ale mluvil tak potichu, že ani když si ho otec dal k uchu, tak ho neslyšel.

Chlapec mu ale ukazoval celičkým tělem, co má udělat. Otec nejdříve nechápal, ale nakonec, když do kuchyně došel, tak to ukazování bylo pro chlapce ještě těžší. Takže otec nevěděl, kam má jít. Ale měl takovou kapsičku, ve které měl propisku, chlapec jí vzal a hodil ji na stůl. Otec ho tedy položil na stůl. Chlapec se rozeběhl, popadl kámen a najednou se začal proměňovat a kamenný chlapec také. Oba se opět vrátili, chlapec do svého těla a z kamenného chlapce byl opět jen kámen.

Jeho tatínek ten kámen pak zakopal na zahradě, aby ho už nikdy nikdo nenašel.

Františka Johanová, 9 let

Proměna?

Četla jsem si knihu, a najednou jsem u toho usnula. Když jsem se probudila, tak jsem se cítila nějak divně, jinak. Než jsem se rozkoukala, šla jsem venku, i když jsem nic takového neměla v úmyslu. Vlastně jsem šla, ale jako by to někdo řídil za mě. Nechácala jsem, co se to se mnou děje. Vtom jsem se zastavila před výkladní skříní a nevěřila jsem svým očím.

Byla jsem bota!?

Měl mě na noze nějaký pán, klidně si mě obul a šel se mnou ven! Než jsem se z toho vzpamatovala, šli jsme dál. Prošli jsme toho společně hodně, až už mě bolela podrážka. Nejdříve to byla pěkná procházka, viděla jsem různé kyticky a motýly, prostě krása, ale pak pán šlápl do něčeho hnědého mazlavého, vůbec to nevonělo a já jsem byla celá od toho... A pak ještě ke všemu zašlápl mravenec, cestou zpátky domů.

Chudák mravenec. Nepřežil to. Když přišel pán domů, myslela jsem si, že mě hned umyje, aleee hodil mě místo toho do koše! R.I.P

No ale pak jsem se probudila. Byla jsem na gauči s knihou. Asi jen sen, říkala jsem si. Tedy doufala jsem, ale pak jsem zjistila, že mám na obličej mravenec, mrtvého a na noze něco hnědého, mazlavého...

No, ale umyla jsem si to, a vše bylo dobré.

A od té doby si dávám na své boty pozor, když si je od něčeho umažu, hned si je běžím umýt.

Eliška Mažeriková, 9 let

O malé rodině

Žil byl malý trpaslík a ten měl velké přání. Ale byl tak malý a přání tak velké, že to nemohl vydržet.

Jednoho dne se setkal s velkou holku, která se jmenovala Lilli. Byla moc krásná. Ale trpaslík byl tak malý, že si ho Lilli ani nevšimla. Trpaslík proto šel k čarodějnici Klárce, aby mu pomohla. Vymysleli pak spolu plán, jak trpaslíka proměnit ve velkého. Klárka uvařila lektvar, který mohl malé věci proměnit ve velké. Trpaslík se nejdříve bál, ale nakonec lektvar vypil. Nejdříve se nic nedělo, ale po minutě se trpaslík začal natahovat, až se proměnil se na velkého. Trpaslík se strašně radoval.

Pak vyskočil a rychle běžel za Lili. Když Lilli trpaslíka uviděla, začala se smát. „Ha ha ha to je teda sranda, obr trpaslík, ha ha, no to snad nemyslíš vážně, že by ses mi mohl líbit,“ smála se dál Lilli.

Trpaslík byl z toho tak smutný, že běžel pryč. Běžel a běžel, až doběhl do lesa. A tam uslyšel něčí pláč. Sedl si na trávu a v tu sekundu se proměnil zpátky na malého trpaslíka. Vstal a začal hledat, kdo to pláče. Uviděl krásnou vílu, která plakala.

„Vílo, proč pláčeš,“ zeptal se.

„Zlomilo se mi křídlo,“ odpověděla víla.

„Neplač vílo,“ uklidňoval jí trpaslík, „pojď se mnou domů, já se ti tam na to křídlo podívám.“

Trpaslík odvedl vílu odvedl k němu domů a zatím, co ji ošetřoval zraněné křídlo, začali si povídat. V tom momentu se začali kamarádit. Za čtyři roky měli spolu svatbu. Za čas spolu měli malou vílu, která se jmenovala Kristina a po nějaké době malého trpaslíka, který se jmenoval Tom.

A všichni spolu žili dlouho a šťastně.

Alexandra Drozhzheva, 10 let

Jak jsem proměnila v Kapybaru.

Vyšla jsem z univerzity a šla jsem do obchodu koupit si něco k snídani. Když jsem se vrátila domů, dala jsem si lasagne a šla jsem psát svoji knihu. Potom jsem se najedla, dopsala jsem knihu a šla jsem spát.

Probudilo mě nepříjemné: Bzzzzzzzzz.

„Ježíš, už musím vstávat!“ nechtěla jsem uvěřit, že už je tolik hodin.

Protáhla jsem se a vylezla z postele. Cestou do koupelny jsem se podívala do zrcadla a uviděla... kapybaru!?

„Tak dobře to je jenom sen, ještě jsem se neprobudila,“ říkala jsem si.

Ale nebyl to sen. „Ale, ne, nemůžu takhle jít na univerzitu, nevím co by mi provedli, třeba mě tam i zabijou?“ bála jsem se. „Tak ale co mám teď dělat, kam mám jít, Ježíši!“ chytala jsem se za kapybaří hlavu. „Tak jo, půjdu ven, počkat, přece jsem kapybara a ta žije v Jižní Americe, tak se musím dostat tam. Ale Jižní Amerika je moc daleko, budu muset letět. Musím na letiště!“ rozhodla jsem se. Když jsem došla na letiště, přemýšlela jsem, jak to udělat. „Musím jít na pás, a musím vypadat jako hračka,“ rekla jsem si.

Lehla jsem si na pás pro zavazadla a tvářila se jako velký plyšák kapybary.

„Co to tady je? To si tu asi nějaké dítě odložilo hračku, co s tím? Dám ji na cestu do krabice a snad se pak o ni někdo přihlásí,“ říkal si pán od obsluhy pásu se zavazadly. Dali mě do krabice a odvezli mě do letadla. V zavazadlovém prostoru moc teplo nebylo, ještě že jsem byla v té krabici. Letěla jsem 9360 kilometrů a doletěla jsem do jižní Ameriky. Pak mě tam postavili s krabicí, když mě vyložili z letadla, na nic jsem nečekala a z krabice jsem utekla. Našla jsem si své stádo kapybar a od té doby jsem člen stáda. Je mi s nimi dobře.

A na člověka se už proměnit nechci.

Milana Tyc, 11 let

Můj život šneka

Šla jsem ze školy a najednou jsem spadla do nějaké neznámé místnosti. Nebyla tam úplně černo černá tma, ale i tak se mi najednou začalo chtít spát. Usnula jsem. Když jsem se probudila, byla jsem na ulici a všechno tam bylo tak velké! Když jsem koukla dolů, uviděla jsem, že nemám nohy, ale mám nějaké žluté tělíčko. Na zemi byla velká louže, pro mě to bylo ale jako celé moře. Koukala jsem do té vody a uviděla jsem šneka!

„Proč vypadám jako šnek!“ divila jsem se.

Pak jsem za sebou uviděla nějakou nohu. Ale naštěstí jsem stihla utéct. Pochopila jsem jedno, proměnila jsem se ve šneka. Nevěděla jsem, co mám dělat. Vtom jsem uslyšela, jak kousek vedle nějaký pán někomu vyprávěl, že proměnil nějakou holku ve šneka. A tak když odcházel, pospíchala jsem za ním. Šlo to špatně, i když jsem spěchala, málem se mi ztratil. Nakonec jsem ale viděla, jak zašel do nějakého domu. Po nějaké době jsem tam také dolezla. Našla jsem ho v místnosti, plné nějakých kuželů. Po chvíli pán šel do druhé místnosti a já jsem se mohla pořádně rozhlídnout. Ucítila jsem, že mám velký hlad a uviděla jsem na stole nějakou kytku.

„Nic se určitě nestane, když si jenom tak zakousnu do té kytky,“ rekla jsem si. Když jsem tam konečně přilezla, kousla jsem do jednoho listu, pak jsem snědla druhý, třetí, pak čtvrtý a tak dále. A nevšimla si ani jak, ale usnula jsem. Když jsem se probudila, byla jsem v nějaké krabici. Vtom se krabice

otevřela.

„Já vím, že to jsi ty, ta holka, kterou jsem proměnil ve šneka! A vím, že mě slyšíš!“ řekl ten pán. Nevěděla jsem, co mám dělat. Ale než jsem něco vymyslela, pán zase krabici zavřel. Ale předtím na mě ještě vyfouknul nějaké chemikálie a já jsem zase usnula. Ale když ještě než jsem úplně usnula, uslyšela jsem, jak ten pán mluvil do telefonu.

„Jo jo, ty chemikálie, který jsou potřeba, aby z ní udělaly zase člověka, má schovaný pod stolem,“ slyšela jsem. No a pak jsem usnula. Když jsem se vzbudila, vzpomněla jsem si, co říkal ten pán. Vlezla jsem pod stůl a uviděla tam lahev, na které bylo napsáno (člověk). Byla otevřená. Vylezla jsem na lahev, lahev spadla a kapalina, která v ní byla, se rozlila. Já jsem do ní vlezla a stala jsem se zase člověkem. Zkusila jsem otevřít dveře, ale byly zamčené. Tak jsem vykoukla z okna, vylezla ven a šla konečně spokojeně domů.

Sofija Suhoverhova, 10 let

Co bych mohla být

Večer jsem si četla knihu o Princezně, po chvíli se mi začalo chtít spát a hned na to jsem spala. Zdálo se mi, že vedle mě se objevil upír. A ten upír mně kousl do krku, moc mě to bolelo.

Ráno jsem se probudila, knížka O princezně ležela na zemi. Když jsem vstala slyšela jsem, jak mě máma zrovna volala, abych si šla sníst snídani. Když přišel znovu večer a já jsem se umyla i vyčistila zuby, zase jsem šla spát. Sotva jsem usnula, zase jsem vstala a byla jsem v jiném světě. Cítila jsem, jakoby někdo vedle mě stál. Rychle jsem tam otočila hlavu, ale nikdo tam nebyl. Tak jsem šla dopředu a zase jsem cítila, že za mnou zase někdo je. A on tam byl ten upír, ten samý, jako byl ve snu. Vylekala jsem se a utíkala jsem před ním. Upadla jsem na zem a přede mnou stál syn upírky.

„Pojď za mnou nebo tě můj otec najde a vypije ti všechnu krev. Já ti ji nevypiju, já krev nepiju, jsem vegetarián. A moje máma je taky vegetariánka. Radši pojď k nám domů, než tě najdou tátovy psy. Ty tě rychle najdou, víš jak?“ zeptal se mě.

„To nevím,“ řekla jsem mu.

„Oni najdou nějakou stopu, například kousek tvých šatů. Pojď rychle, můj táta tě asi už našel!“ odpověděl.

Utíkali jsme k jeho domu, kde mě uviděla jeho maminka.

„Karle, koho jsi to sem přivedl?“ zeptala se.

„Mami, to je moje kamarádka,“ vysvětlil jí.

„No tak jo, tak běžte si umýt ruce, ano děti?“

Šli jsme a on mě držel za ruku.

„Proč mě držíš za ruku?“ ptala jsem se.

„Jé promiň,“ omlouval se.

„To nic, to se stává,“ řekla jsem mu.

Když nastala noc, jeho táta přišel domů.

„Co tady cítím, sladkou krev! Ale odkud se bere, jdu se podívat,“ říkal si.

Šel do kuchyně, ale nic nenašel, tak šel spát.

„Karle probud se, já se tvýho táty bojím,“ šeptala jsem.

„Tak běž nahoru spát, tam je místo a já půjdu dolů.“

Když jsem se ráno probudila, zjistila jsem, že je doma jen maminka.

„Kde je Karel?“ ptala jsem se jí.

„Šel sbírat nějaké ovoce,“ odpověděla mi.

„Můžu se u vás doma rozhlédnout?“ zeptala jsem se.

A ona mi to dovolila a když jsem viděla, jak jeho máma hezky vaří, řekla jsem jí to.

„Můžeš si vzít jeho playstation pět,“ usmála se na mě.

Já jsem jí za to byla vděčná a hrála jsem celý den.

Za dvacet let jsme s Karlem byli už v devátý třídě, a když jsme skončili devátou třídu, každý z nás už měl muže, nebo ženu. Já jsem měla děti a jeho žena taky, já jsem měla kluka a holčičku a on a jeho žena měli dvojčata. A když už i oni měli děti, tak my s Karlem už jsme byli v nebi, a tak už čas letí na pořád. Tak ať vám bude celý život hezky.

Anhelina Adamiv, 9 let

Čím bych chtěla být

Už jako malá jsem snila o tom, být kočkou. Vždy mi přišlo, že kočky mají hrozně zajímavý život. Musí se umět plazit, lovit a mnoho dalšího. Vážně sem o tom snila, věděla jsem, že to je to, co bude zápletkou mého života. Když měla má kočka narozeniny, přišla jsem za ní a řekla jedno přání. Prý se to tak dělá, tak jsem to zkusila a vážně se to stalo. Stala jsem se kočkou. Nebyla jsem ale na našem pozemku a byla mi velká zima, takže jsem šla do chaloupky. Pobyla jsem tam asi minutku a pak mi to přišlo hloupé. Lidé, kteří vlastnili tuto chalupu tam nebyli a moje obydlí to není, takže jsem se rozhodla být divokou kočkou.

Šla jsem do lesa a vyhrabala jsem si tam noru. Když jsem si odpočinula, vydala jsem se lovit. Opodál od mé nory jsem objevila malou myšku a kočku, která jí právě lovila. Nechala mi ji. Moc jsem poděkovala a odnesla jsem si ji do své nory. Když jsem dorazila do své nory, uviděla jsem jezevčíka. Naháněl mě přes celý les a v té chvíli, kdy jsem si myslela, že už mě chytí, jsem uviděla tu kočku, která mi dala tu myš. Pomohla mi, už jsme byly na jezevčíka dvě a on si na nás netroufl. V ten okamžik jsem si vzpomněla, jak mi mamka říkala, že být něčím novým není lehké. Chtěla jsem se vrátit za svou rodinou, ale nešlo to.

A NAPADLO MĚ POČKAT, AŽ MÁ KAMARÁDKA KOČKA BUDE MÍT NAROZENINY. Přála jsem si, aby jsme se staly šelmami a to lvicemi. Já a má nová kamarádka jsme se ocitli v savaně. Byly jsme tam samotné, ale chystaly jsme se najít nějakého samce, abychom se naučily tady přežít. Chodily jsme a chodily, ale vtom jsme uviděly ulovené zebří mládě. Odtáhly jsme ho s nadějí, že by nás s ním mohli vzít do lví smečky. Když jsme nikoho nenašly, najedly jsme se a zbytky nechaly u stromu, kde jsme si udělaly mini úkryt na přespaní. Ráno jsme tam uviděly hyeny, které mi chtěly mou kamarádku sníst. Ale naštěstí jsme tam byly dvě.

Druhý den nám bylo jasné, že fakt musíme najít aspoň toho lva. Napadlo mě zařvat lvím hlasem. Odpověděl nám jen jeden lev. Řídily jsme se lvím hlasem a našly jsme smečku, která nás přijala. Připadalo mi, že být lvicí je vlastně jednodušší.

O pár dní později, co jsme se už zabydlely, jsme musely jít lovit. Nevěděly jsme, jak se to dělá. Snažily jsme se najít nějakou zvěř, ale to se nám nepodařilo. Jelikož nás vzali do lví smečky, tak jsme jim musely nosit jídlo, ale to jsme zatím neměly. Když jsme s mou novou kamarádkou měly chvíli klidu, popovídala jsem si s ní o tom, co všechno dělala a jestli je původem kočka. A ona mi odpověděla, že je v kočičí kůži už tři roky a že jí nikdo před tím neměl rád. Mou kamarádku pak napadlo na mé narozeniny si přát, ať jsme obě už zase lidmi. A i sestrami.

Když jsem dorazili domů, naši rodiče jásali a tak jsem své nejlepší kamarádce zachránila život.

Kateřina Hrdinová, 10 let

Už zas přemýšlím nad proměnou

Lidé se chtějí proměnit ve spoustu věcí. Třeba v žirafu, aby svět viděli z výšky a s nadsledem. A nebo třeba v brouka, ale toho většinou někdo zašlápne. Do konce jsem i slyšela, jak by se někdo chtěl proměnit v jablíčko, i když to mi přijde jako nuda. Konec konců i já jsem měla před pár týdny takové jedno přání, proměnit se.

A tak se i stalo, mé přání se splnilo. Ach jo vlastně ani nevím, co jsem si myslela. Třeba to, že budu mít víc času pro sebe, když jsem sama doma. Místo toho se už zase válím v pelechu a dokonce se mi i trochu stýská. Mám hlad, protože v misce už nic není, vařit samozřejmě neumím. Všichni odešli brzo ráno. Ani nevím, kdy se vrátí, jestli se vůbec vrátí. Co když mě opustili? Jéje, chce se mi na záchod, co teď. Hele tamhle jde kočka! Škoda, že si neumím sama otevřít, abych jí dala co proto. Vůbec nechápu, jak si může dovolit chodit po mé zahradě. Ale to vlastně vůbec není důležité. Když si lidé koupí domácího mazlíčka, měli by se mu věnovat stejně naplno, jako když přemýšlí nad tím, v co by se vlastně chtěli proměnit. Protože by pak mohli skončit třeba jako já. Myslela jsem si, že to má můj pejsek jednoduché. Místo toho už vím, proč se říká, že má někdo život pod psa, protože teď tu sedím, nudím se a moje panička šla místo se mnou ven s kamarádkami.

Ach jo, už zase přemýšlím nad proměnou, možná jsem tu knížku neměla číst. I když na druhou stranu, jak tak o tom přemýšlím, vím, že se vlastně v nic měnit nechci a chci zůstat taková jaká jsem.

A nebo co se proměnit třeba v maminku, ta nemusí chodit do školy. Ale ne... už raději žádné proměny!

Natálie Kleinová, 10 let

Proměna

Jednou, když jsem byla na přespávačce u mé nejlepší kamarádky Petry, stalo se něco zvláštního. Uprostřed noci jsem se probudila se zvláštním pocitem, že mě někdo sleduje. Slyšela jsem nějaké zvláštní zvuky za mémi zády, jakoby někdo škrabal po podlaze. Když jsem se otočila spatřila, jsem dvě velké zelené oči, které se na mě dívaly. Když jsem se ale pořádně podívala, spatřila jsem kocoura! Byl mé kamarádky, musel se sem dostat po otevřených dveřích, které jsme pořádně nedovřeli. Zdálo se mi, jako by si mě prohlížel, potom se naježil a skočil přímo proti mně. Vylekala jsem se, ale po chvíli jsem si uvědomila, že jsem ani nic necítila. Koukla jsem se naproti sobě a spatřila jsem moje tělo. Nechácala jsem, co se stalo. Po chvíli jsem spatřila zelený odlesk v mých očích a uvědomila jsem si, že si se mnou její kocour nějakým záhadným způsobem prohodil tělo. Vyděsila jsem se

a začala jsem vystrašeně mňoukat. Po chvíli se Petra probudila a naštvane po mně švihla polštářem. Byla jsem zmatená, ale za nějakou dobu jsem usnula.

Vzbudily mě sluneční paprsky, které prosvíaly skrz závěsy na oknech. Podivný sen, pomyslela jsem si, ale vtom jsem spatřila pár bílých kočičích tlapíček. Nedůvěřivě jsem na ně dívala a pokusila se jednou zahýbat. A povedlo se! Byla jsem v šoku. Pomalu jsem se postavila a znovu se podívala na své vlastní a ještě spící tělo a pomyslela si, že se do něho musím dostat zpět. Opatrně jsem začala strkat do Petry, která si mě vzala na klín a začala mě hladit. Rychle jsem se jí vyvlíkla a utekla jsem do kuchyně. Věděla jsem, že mám pár hodin do odpoledne, než si mě vyzvedne moje mamka. Do kuchyně vešla Petra mamka a dala mi misku něčeho, co vypadalo jako konzerva s tuňákem. Rozhodla jsem se vynechat snídani a radši co nejrychleji přijít na způsob, jak to sdělit mé kamarádce. Když odešla na snídani, vkradla jsem se jí do pokoje a pokoušela jsem se jí nějakým způsobem předat zprávu. Chtěla jsem jí napsat vzkaz, ale zjistila jsem, že to nebude tak jednoduché. Propiska se do packy vzít nedala a pusou jsem nenapsala ani jedno písmeno, natož větu. Rozhodla jsem se tedy pro jiný způsob. Zkoušela jsem najít nějakou písmenkovou hru, ze které bych mohla poskládat vzkaz, ale jediné, co jsem našla, byl Pocker a Člověče nezlob se. Rozhlédla jsem se po pokoji, co jiného by se dalo použít, když vtom se Petra a kocour v mém těle vrátili do pokoje. Rychle jsem zalezla pod postel a poslouchala jsem je.

„Nechceš jít ven?“ zeptala se Petra.

„Jasně proč ne. Kam chceš jít?“ odpověděl kocour. Překvapilo mě, že umí mluvit normálním jazykem.

„Nevím, mohli bysme zajít na zahradu a jen tak se povalovat, nebo je pár bloků odsud hřiště,“ odpověděla Petra.

„Zahrada zní fajn,“ odpověděl kocour.

Když odešli ven, vylezla jsem zpod postele a znovu jsem začala prohledávat skříň. Nic jsem nenašla, ale vzpomněla jsem si na svůj mobil. Rychle jsem přeběhla pokoj a našla jsem ho. Když se mi ho konečně podařilo zapnout a zadat heslo, najela jsem na ikonku WhatsApp, ale s tlapkou se špatně manipulovalo a otvíraly se mi jiné a jiné aplikace. Když se mi konečně povedlo WhatsApp zapnout, musela jsem otevřít kontakt a to bylo fatální. Přišlo oznámení, že na pondělí máme dva testy a úkol. To mě naštvalo tak, že jsem celý mobil vypnula a zalezla pod deku. A také ji trochu rozpárala, samozřejmě omylem.

Potom mě napadlo, jak hrozné to vlastně může být kocourem? Když všichni odejdou, mohla bych si pustit telku, a možná se mi povede ukradnout něco, co se aspoň trochu dá jíst. A tak jsem se rozhodla. Kocour se určitě rozhodne navštívit Petru i někdy jindy a do té doby bych mohla najít způsob, jak se znovu vrátit do mého těla. A taky bych si aspoň trochu odpočinula. Po chvíli jsem usnula a probudila jsem se, když mi Petra sedla na ocas.

„Hele jak je krásně zabalený,“ řekla Petra a začala mě chovat. Když jsem na ní začala syčet, vytáhla na mě nějaký kříž a začala na mě stříkat vodu.

A najednou se se mnou vše zatočilo a ocitla jsem se zpět v mém těle! Byla jsem překvapená. Koukla jsem se na kocoura. Začal prskat a syčet, naštvane seskočil na zem a utekl do kuchyně. Pozitivní na tom bylo, že si mohl dojíst svého tuňáka.

„Nevíš, co se mu stalo?“ zeptala se mě Petra.

„Netuším,“ odpověděla jsem jí s úsměvem na tváři.

Špatné na tom však bylo, že jsem musela dodělat úkoly a naučit se na testy.

Eliška Cozmová, 12 let

Proměna

Jednoho dne jsme se se skupinkou mých kamarádů vypravili stanovat. Na místo jsme dorazili poměrně pozdě, a proto jsme rozložili stany a rozdělali oheň. Vyprávěli jsme si historky, uvažovali na různá „důležitá“ témata. Jedno z těchto témat bylo v co / koho by jsme se chtěli proměnit, kdybychom měli tu možnost.

„Je jedno v co bych se proměnila, vše je lepší, než být člověkem.“ prohlásila jsem.

Všichni víceméně souhlasili. Už bylo pozdě, uhasili jsme oheň a šli spát.

Když jsem se ráno probudila a otevřela oči, vše bylo úplně jiné. Celý svět se zdál aspoň třicetkrát větší než včera. Chvilku jsem zpracovávala, co se to sakra děje. Otočila jsem se, abych se podívala zda jsou mí přátelé také vzhůru. Nikoho jsem však nenašla. Bylo to jakoby se vypařili. Snažila jsem se přijít na to, proč je vše tak obrovské a kde jsou moji kamarádi.

Po několika minutách se mi povedlo dostat se ze stanu. K mému překvapení se i stébla trávy zdála větší než já. Kousek od stanu tekla řeka, což byl

v tu chvíli jediný způsob, jak se podívat na svůj odraz. Když jsem se podívala jediné, co jsem viděla, byl motýl, konkrétně babočka admirál. Trvalo mi nějakou dobu pochopit, že já jsem ten motýl. Po nějaké chvíli napadlo to samé i mé kamarády. Ze všech se přes noc totiž stali motýli. Došlo nám, že když máme ta křídla, měli bychom být schopní létat. Trochu jsme se v tom plácali, ale nakonec se nám vzlétnout podařilo. Zajímalo nás, jaké to je vidět svět z pohledu motýla.

Letěli jsme tak dlouho, že jsme dorazili do malé vesničky a nevěděli jsme, jak se dostat zpátky. Při hledání cesty jsme potkali vesnického psa, kterého jsme velmi zaujali. Chtěl nás ulovit a sníst. Jelikož jsme neměli v plánu dnes zemřít, rozlétli jsme se do všech možných směrů. To nám nebylo nic platné, protože jsme neletěli dost rychle na to, abychom unikli. Po chvilce se rozpršelo a naše křídla zvlhla. Byla moc těžká, než abychom mohli letět dál. Psa to ale moc netrápilo a dál nás pronásledoval. Schovali jsme se do vykotlané klády, kam za námi nemohl. Chtěli jsme počkat, než ten déšť přejde, ale nezdálo se, že pršet přestane. Ven jsme také nemohli, čekal tam na nás ten pes a kdyby naše křídla navlhla ještě víc, zničila by se. Byli jsme tam hodně dlouho. Začínalo se stmívat a my jsme věděli, že někde musíme přečkat noc.

Rozhodli jsme se to risknout a vyjít ven. Pes už se čekáním na nás unavil a odešel. Křídla už nám byly docela jedno, chtěli jsme se jen dostat ke stanům. Našli jsme řeku a šli po proudu s nadějí, že najdeme stany. Asi po hodině cupitání, když už byla tma, jsme se konečně dostali ke stanům. Zalezli jsme do spacáků a doufali, že se ráno probudíme znova lidmi.

Ráno jsme se probudili a k našemu štěstí jsme byli znova normální, tedy, byli jsme opět lidi. Sbalili jsme stany a vrátili jsme se domů. Od té doby jsme už nikdy netvrdili, že nejsme rádi lidmi.

Anna Karasová, 13 let

Moje proměna

Jednoho dne jsem se takhle probudil, ale bylo to takové divné. Byl jsem paralyzovaný a nemohl jsem se hýbat. Ale nejdivnější bylo, že jsem nemohl pohnout ani očima. Začal jsem přemýšlet, co se se mnou stalo, a napadly mě miliony možností a to všechny za 0.32 sekund.

„Jak to vím tak přesně?“ řekl jsem si. A hned jsem si uvědomil, že mi to zní povědomě.

Bylo to, jako bych používal Google vyhledávač, zadal nějakou otázku a ukázalo mi to i ten čas, za jak dlouho se to vyhledalo. To bylo hodně divné.

Každopádně, žádný z těch nápadů mi nepomohl.

Pak jsem si ale všiml, že i vidím něco zajímavého, nějak jinak, než jindy.

Když jsem se soustředil, viděl jsem něco, co vypadalo jako Windows 11 plocha...? Ale, jakoby zevnitř...

Jak je to možné? Něco jsem zkusil a mohl jsem to všechno bez problémů ovládat. Nechápal jsem to. Jak to dělám?

Náhle jsem si všiml, že se moje baterie rychle vybíjí.

A na to, abych zjistil, co dělat, mám málo času.

Napadlo mě zavolat o pomoc, ale místo toho, abych vydal hlásku, tak se na mé ploše ukázalo upozornění:

„Halooo pomoc!“ a ozval se zvuk Windows upozornění.

„Ale takhle by mě nikdo neuslyšel,“ řekl jsem si.

A tak jsem uvažoval, jak bych mohl zkusit komunikovat nějak jinak.

Napadlo mě použít umělou inteligenci, která za mě bude mluvit z reproduktorů. Začal jsem hledat a našel jsem nějakou dobrou, ale po vyzkoušení jsem zjistil, že to je ženský hlas...

„No nic,“ řekl jsem si, „baterka se vybíjí a mám málo času.“

Zesílil jsem reproduktory a přehrál zprávu: „Hej, je tu někdo? Potřebuji pomoc!“

Chvilku jsem čekal, ale nic se neozvalo, nikdo nepřišel.

Doma nejspíše nikdo nebyl.

Tak jsem začal hrát nějakou hru ale za 10 minut, jsem měl kritickou baterku. Vylekalo mě to, ale pak mě napadla super věc. Jako počítač mohu hibernovat, takže jsem se vypnul a.....

Jakub Laštůvka, 14 let

Můj Příběh

Pracoval jsem jako zaměstnanec jedné velké pojišťovací firmy. Vydělával jsem slušný plat. Spousta mých nadřízených říkala, že mám šanci to dotáhnout až na ředitele. Byl jsem rád, že to říkají, já sám jsem pracoval dle mého úsudku dosti tvrdě, na pojišťovák. Vlastně když se na to podívám zpátky, žil jsem v celku dobrý život.

Ale jednou ráno se to stalo. Probudil jsem se a necítil jsem se ve své kůži. Přesto jsem si řekl, že půjdu do práce. Šel jsem do koupelny, že se umyji a

jako obvykle jsem se na sebe podíval do zrcadla.

No a pak jsem omdlel. Probral jsem se za nějakou chvíli. Podíval jsem se na sebe znovu. Připadalo mi to nemožné. Neviděl jsem tam svou tvář, ale jakousi broučí tvář. Nemohl jsem tomu uvěřit. V ten moment jsem si také uvědomil, že mám dvě „ruce“ navíc. Chvilí jsem přemýšlel, co dál. Uvědomil jsem si, že když začnu panikařit, tak se nikam neposunu. Napadlo mě, že zkusím zjistit, v co jsem se to vlastně proměnil. Prohlédl jsem se v zrcadle a zamířil jsem ke knihovně. Popravdě, vytáhnout velkou encyklopedii brouků z knihovny, mi zabralo ne jen pár minut. Po mém vytažení knihy z knihovny jsem ji s obtížemi prolistovával. A potom jsem zjistil, že jsem se proměnil ve švába. V tu chvíli jsem si byl jist, že mi moje proměna definitivně nevádí.

Šváb. Říká se, že to je neznámé zvíře. Takže jsem byl i v celku rád. Ale uvědomil jsem si, že se nějak musím dostat z města. V lese nebo kanále už jako šváb přežiji. Rozhodl jsem se, že se pokusím dostat do nedaleké vesnice. Kousek od vesnice je les a já zde můžu v klidu dožít. Ke svému přesunu jsem se rozhodl v noci. Vesnice byla vzdálena asi dvacet kilometrů. A tak jsem se rozhodl, že to provedu až v neděli.

V neděli večer jsem vyrazil a těch dvacet kilometrů jsem urazil asi za dvě hodiny. Dostal jsem se do té vesnice kousek po půlnoci a ve zbytku noci jsem si vytvořil doupě. Často jsem se potkával s obyvateli té vesnice. Ze začátku vždy ječeli a utekli. Ale časem si na mě zvykli a někdy mi do krmelce přinesli zbytky od oběda. Naučil jsem se psát, vypůjčil jsem si papír a tužku od vesničanů, kteří už mě znali a nebáli se mě. A tak jsem napsal tento příběh. A do teď čekám, jestli potkám dost velkou botu, aby mě zašlápla, ale myslím si, že taková bota není a hlavně že švába jen tak něco nezašlápnou.

Jan Karel Böhm, 14 let

Pavouk

Dnešní den začal jako každý jiný. Prostě obyčejný úterý. Ráno vstanu, jako obvykle na minutu přesně v 6:00, hlavně díky mému budíku. Moje první cesta vede do koupelny. Musím si dát rychlou ranní sprchu.

Trochu se motám, protože jsem ještě rozespálá. Vejdu do koupelny, podívám se do sprchy a najednou mnou projede vlna strachu. Tam, v levém zadním rohu sprchového koutu je ohromný, hnusný, chlupatý, černý pavouk. Fuj! Nesnáším pavouky! K smrti se jich bojím, hlavně těchhle velkých černých. Nevím, co mám dělat. Koukám na pavouka a pavouk kouká na mě. Vypadá to, jako bychom si dávali souboj v tom, kdo vydrží nejdýl bez mrkání. Protože já vím, že jakmile bych mrkla, tak než bych stihla oči zase otevřít, on už by byl pryč a to je snad to nejhorší, co se může stát, když z pavouka na chvíli spustíte oči. Mrkají vůbec pavouci? Ne, dost! Fuj! Nemůžu nad ním tolik přemýšlet, už tak mě děsí ty jeho dlouhé chlupaté nohy, děsivá kusadla a ty jeho šílené oči, kterými si mě prohlíží. Určitě přemýšlí nad tím, jak na mě co nejrychleji zaútočit. Ne, to stačí! Musím se ho zbavit. Hlavně rychle, než se pohne. Nejradši bych šla za tátou, říct mu, ať mě té ošklivé potvory zbaví, ale teď ještě spí a navíc, posledně, když jednoho takového ve sprchovém koutu spláchl do odpadu, řekl mi, že to bylo naposledy, a že příště už je musím splachovat sama. Že už mi je sedmnáct a že v tomhle věku bych se už pavouků měla umět zbavovat sama. Ale proč záleží na tom, kolik mi je let? Podle mě člověk nikdy není dost velký na to, aby neměl strach.

A dost! Táta má pravdu. Musím se svému strachu postavit. Velice neochotně natahuju ruku po sprchové hlavici. Stále nespouštím pohled z pavouka. Jsem od něj takový kousek. Klepou se mi nohy a ruce se mi potí. Už jsem skoro u hlavice. Natahuju po ní prsty. Vtom se pavouk pohne. Málem dostanu infarkt. Myslím, že mi srdce vynechalo tak dva údery. Chvilí koukám na pavouka, jestli má v plánu ještě někam cestovat. Ne, dobrý, stojí na místě. Oddechnu si a rychle sáhnu po sprchové hlavici. Pustím vodu a namířím proud vody přímo na pavouka v rohu. Pavouk chvíli zmateně máchá všema osmi nohama, pak se chvíli točí ve vodním víru a nakonec spadne do odpadového kanálku. Ještě chvíli pouštím do kanálku vodu, než se odvážím sama vlézt do sprchy. Uf! Díky bohu, že už je pryč, zvládla jsem to! Teď už se můžu v klidu osprchovat.

Domů přijdu až pozdě. Jsem moc unavená, takže jen rychle sním večeři a jdu si lehnout. Probudí mě ostré světlo. Otevřu oči a vidím, že sedím v rohu ve sprchovém koutu, ale je nějaký moc velký, přímo obří, nebo... že bych já byla až moc malá? Jak jsem se sem dostala? Koukám kolem sebe i na sebe a se zděšením zjistím, že mám osm dlouhých, černých, tenkých, chlupatých nohou, že mám velké kulaté tělo a velká kusadla! Ne! Jen to ne! Já se proměnila v pavouka! Ohromná koupelna mě děsí, stejně jako můj ohavný vzhled. Vše je chladné a mokré, najednou uslyším silné nárazy. Zní to jako kroky, ale něčeho obrovského. Je to jako zemětřesení. Mám strach!

Najednou někdo vejde do koupelny. Je to člověk, nebo spíš obr! Vyděšeně se na něj dívám. Po chvíli se mě taky všimne a podívá se na mě s tváří plnou odporu. Natáhne ruku po sprchové hlavici a pustí na mě proud vody. Snažím se před vodou utéct, ale marně. Sakra! K čemu mám těch pitomejch osm nohou?! Voda mě odnáší k odpadovému kanálku. Chvilí se točím ve vodním víru. Šíleně se mi motá hlava a asi budu zvracet. Nakonec, mě to vsákne do odpadu, a já proplovám odpadovými trubkami do kanalizace mezi potkany a spoustu špinavé vody. Dlouho plavat nedokážu, jsem vyčerpaná a tak se nechám vodou pohlit a potápím se hlouběji a hlouběji pod vodu.

S šokem se probudím. Sednu si na postel a chvíli rozdýchávám noční můru. Srdce mi zběsile buší a jsem celá zpocená. Budu se muset znovu vykoupat. Podívám se na budík a zjistím, že je 5:55. Stejně bych za chvíli vstávala. Jdu do koupelny, a když tentokrát uvidím pavouka v levém zadním rohu sprchového koutu, už ho nespláchnu. Pořád se ho sice bojím, ale už mám pro něj pochopení. Nechci, aby si prožil stejnou hrůzu, jakou jsem já prožila ve svém snu. Zajdu do kuchyně pro nějakou sklenici a kus novin. Chytím pavouka do sklenice a víko přikryju novinami, aby neutekl. Otevřu okno a vypustím ho ven. Tohle je rozhodně lepší, než se utopit v kanalizaci. Díky té krátké proměně v pavouka jsem pochopila, jaké to je, a vlastně jsem za ni ráda. Jsem ráda, že jsem měla tu možnost se na chvíli proměnit v pavouka.

Nela Gábrišová, 17 let

Rybník u nás na zahradě

Rybník na zahradě je něco, co chce každý. Bruslení v zimě, co víc si přát. V létě tam třeba i plavu. To je prostě mega. Moji kámoši tam ale nevezou, protože tam jsou ryby. Já ho miluju, je to něco jako můj nejlepší kámoš. Jo, není to jako bruslení na stadionu, ale je to fajn.

Mám ráda ale i stadion, hlavně bruslení se třídou, bruslit z nich umím nejlépe. Chodím bruslit každý čtvrtek a neděli, umím milion triků, kromě salta. Je to fajn, když umíš něco, co můžeš někoho učit. Já sama jsem bruslit už učila ségru. Naučit ji to lehké nebylo, ale po 2 dnech to už bylo jiné, skoro vše, co jsem uměla, jsem ji naučila a mohla se mnou jezdit. Víc jí to pak bavilo, naučila jsem ji postupně těžší a těžší triky.

A tak se potom jednoho dne vydala na led bez dohledu a zlomila si prstík, ukazováček, bylo to takový nehezký. A od té doby už v životě nešla na led sama, tak z toho plyne ponaučení, nikdy nic nedělejte bez dohledu rodičů. No hlavně nejlepší je to, že ten rybník máme na zahradě a nemusím jezdit na stadiony.

Doufám, že nejsem jediná co má takovýto rybník na zahradě. A ještě lepší je, že nám na půdě staví být a nám se ségrou pokojíček. Já budu mít v pokojíčku čistě bílou postel a noční stolek, speciální křesílko na ovladatelnost televize a ledková světýlka, věšák na oblečení a odstín zdí budu mít matě zelená, podlahu světlé dřevu a mega mega moc se těším. Moc se také těším, až ráno v zimě vylezu ven z postele a rovnou na rybník.

V zimě děláme díry do ledu, aby ryby mohli dýchat. Já osobně mám zimu radši je víc je víc zábavy i s kámoši. V létě je to ale u rybníku taky fajn, koukám na ryby, jak plavou a na jaře pozorujeme nejdříve pulce a pak malé žabičky. A velké žáby nám pak v létě dělají po večerech koncerty.

Měli jsme dvě kočky, který do rybníka pořád padaly, jakože opravu furt a já tam každou chvíli musela lézt pro ně. Ten rybník není úplně malý a tak mi dalo docela práci s nimi vylézt ven, ještě jsem to nedokázala jako normální dospělý člověk. U našeho rybníku máme také vrbu a u ní je lavička, kterou můj táta postavil pro babičku a dědu, aby se mohli koukat na krásnou přírodu kolem rybníka. Je to fakt hezký pohled a navíc já si to pamatuju, když jsem byla maličká a teprve tam kolem rybníka dělali plot. Musím říct, že bez plotu to bylo ještě lepší. Táta dokonce v něm ulovil pár ryb, ale tolik jich nebylo, asi tak sedm ryb. Máme tam kapry, ale i jiný ryby.

Jednou v létě se ale stalo, že došla voda na zalévání a děda vzal hadici a čerpadlo a dal je do rybníka a tak jsme tenkrát přišli o všechny ryby a potom i o všechny vodu. Byla jsem to léto moc smutná. Sice jsme šli ke kámošovi a koupaly se u něj ve vyhříváném bazénu, ale nebylo to nějak ono, nebyly tam naše ryby, žáby a další obyvatelé rybníku.

Teď už se těším na léto, až mi nikdo nebude moc říct, že na rybník je ještě moc brzo. A taky věřím, že i moje kámoše letos konečně dostanu do rybníka.

No a doufám, že tohle mé vyprávění přesvědčí nějaké rodiče, aby svoje děti pouštěli na rybník.

Elisabeth Kopolovičová, 11 let

Moje místo v lese

Když jsem byl poprvé s rodiči v lese, hned jsem si to tam oblíbil. Tak jsem tam začal často chodit, jak jen to šlo. Je tam hodně borovic a smrků. V okolí stojí čtyři bunkry a pět posedů. Když tam jdu s kamarády, tak si většinou hrajeme na vojáky a na myslivce. Teče tamtudy potok a nedaleko je rybník, kde se vždycky v létě koupeme. Rádi také krmíme jeleny a srny, do krmelce jim vždy doneseme něco dobrého. A než večer jdeme domů, pozorujeme západ slunce. Po hraní si většinou lehne do trávy, pozorujeme oblohu a někdy vymýšlíme příběhy. Co by se mohlo stát. Tady, na tomto našem oblíbeném místě. Jeden z nich vám budu vyprávět.

Jednoho dne, když jsme si šli hrát na vojáky, nebyl na svém místě jeden z posedů a chyběly i dva bunkry. Zmizely. Hodně jsme se divili. A tak se to opakovalo i další dny, vždy bylo něco pryč, až tam zbyly jen dva posedy a jeden bunkr. Chtěli jsme tomu přijít na kloub. Prohledali jsme celý les, křížem krážem. Ale nic jsme nenašli. A tak jsme se začali ptát po okolí. Ani takhle jsme nic nezjistili. A pak jsme si řekli, že s tím asi přestaneme. Najednou jsme však uviděli něco zvláštního. Jeskyni, z které vykukovalo různé oblečení a kouřilo se z nedávno zhasnutého ohniště. Tak jsme se tam šli podívat. Za chvíli jsme uslyšeli nějaké kroky a tak jsme rychle schovali.

Někdo vešel do jeskyně a něco si pro sebe potichu povídal. Potom bylo slyšet někoho dalšího, jak si s tím prvním povídá o nějakém portálu. Vystrčil jsem opatrně hlavu, abych je viděl. A byl jsem hodně překvapený. Byli dva skřítkci. Za okamžik jsem viděl, že prošli zdí.

„Vzduch je čistý,“ řekl jsem kamarádům, když byli pryč.

A když jsem jim pověděl, co jsem viděl, nemohli tomu uvěřit ani oni, ale vlastně ani já.

„Pojďme to tu ještě víc prohledat,“ navrhl jeden z kamarádů.

Po důkladné prohlídce jeskyně jsme šli prozkoumat tu zeď, kudy skřítkci zmizeli. „Nepřipadá vám ta zeď najednou nějaká rozmazaná?“ ptal jsem se ostatních.

„Podíváme se tam?“ zeptal se druhý kamarád.

Všichni souhlasili a tak jsme zkusili zdí také projít. Trošku jsem se se báli, ale byli jsme zvědaví, tak jsme strach překonali a zdí prošli.

Uviděli jsme velký palác. Všude kolem byly malé domečky a kousek od nich stály ty ztracené bunkry a posedy. Šli jsme se podívat blíž.

„Podívej, to jsou ti skřítkci,“ zašeptal kamarád.

Lekli jsme se a rychle se schovali za strom. Ale když jsme nakoukli za strom, tak nás uviděli a hned se za námi rozběhli. Lekli jsme se a začali utíkat, ale chytili nás. Pak nás odvedli za jejich královnou.

„Co tady děláte?“ chtěla vědět královna.

A my jsme jim to vyprávěli, jak jsme viděli skřítky a byli jsme zvědaví, co jsou zač a co je za tím jejich portálem. A královna nám vysvětlila, proč to vzali. „Tak my vám to odpouštíme, ale musíte nám vrátit alespoň jeden bunkr a jeden posed.“

„Tak dobře, ale nesmíte o nás nikomu a nikde říct,“ řekla královna.

Tak nám je vrátili a my jsme si mohli zase hrát. O tom, proč je sebrali, samozřejmě prozradit nemůžu, když jsme královně dali slovo.

„Byl to moc hezký příběh, ale chtěl bych, aby se jsme ho opravdu prožili,“ povzdychl si jeden z kamarádů.

„To by bylo moc hezké, ale už bychom měli jít spát,“ navrhl jsem.

Kamarádi souhlasili a tak jsme si postavily stany, protože tentokrát jsme v lese byli přes noc a šli jsme spát.

Jiří Prokůpek, 11 let

Setkání se skřítkem

Co je moje nejoblíbenější místo? Je to moje fantazie, když si můžu vymyslet příběh a prožít si ho. Tam si můžu život a problémy řídit sama, hrát si s nápady, jak se mi líbí, nikdo mě neokřikuje ani neusměrňuje, je to vše jen na mně. Tady je jeden z nich.

Jednoho dne jsem cestou na procházce uviděla starou budovu. Hned mě zaujala, nepamatovala jsem si, že bych ji už někdy viděla, přitom jsem tudy už určitě někdy šla. Chvíli jsem přemýšlela, jestli ji mám prozkoumat.

„Nesmím se bát,“ řekla jsem si nahlas, abych sebrala odvalu.

Otevřela jsem dveře a překvapeně se rozhlížela kolem dokola. Uviděla jsem tu všechno ozdobené vánočními ozdobami a tak velký stromeček, že byl větší než ten, co stál na náměstí.

„No tohle jsem vážně nečekala,“ řekla jsem, teď už radši tlumeným hlasem. Sice jsem nikoho neviděla, ale co kdyby. Opatrně jsem zkusila jít dál.

„No tohle!“ vykřikla jsem, když se přede mnou objevila taková hromada dárků, že se mi až zatočila hlava. A to tolik, že ani nevím jak se stalo, že jsem spadla mezi ně. Po chvíli jsem rozhrnula dárky, které mě skoro celou zasypaly a postavila jsem se znovu na nohy. A překvapení nebralo konce. Přímou přede mnou stál skřítek. A začal na mě mluvit španělsky: „Oo promiň, nechtěl jsem tě shodit, jenom jsem se tě lekl.“ „Jak to, že ti rozumím,

když španělsky neumím?“ žasla jsem.

„No možná proto, že jsem kouzelný skřítek,“ usmíval se na mě.

„A ty jsi tu sám?“ divila jsem se.

„Zkus jít dál,“ mrknul na mě skřítek.

Šla jsem tedy dál, prošla několik různých místností, některé byly tmavé, jiné plné světla, další zase věci.

„Už mě bolí nohy,“ mumlala jsem si pod vousy a otevřela další dveře.

Uprostřed místnosti stál Čaroděj a ohříval se u krbu.

„Tak se ti to povedlo. Gratuluji,“ usmál se na mě.

Chvíli jsem nebyla schopná slova, stála jsem tam s otevřenou pusou a snažila se najít nějaká slova, ale hlava byla úplně prázdná.

„Dobrý den, gratulujete? K čemu?“ vypravila jsem ze sebe konečně.

„Ona to není náhoda, že jsi tady, asi sis to zasloužila, nebo to prostě potřebuješ. Tohle je dům pro plnění přání,“ vysvětloval mi.

„Cože?“ nemohla jsem uvěřit vlastním uším.

„Kdo ho najde první, tak tomu se splní tři přání a ty jsi první,“ pokračoval.

„Cože?“ stále jsem nechápala.

„Máš teď prostě tři přání,“ opakoval trpělivě.

Musela jsem se posadit a trochu se vzpamatovat.

„Můžu si tedy opravdu přát tři přání?“ chtěla jsem se ujistit, že se mi to jen nezdá.

„Ano,“ zopakoval potřetí.

„Tři přání, to je hrozně těžký,“ povzdechla jsem si a schovala hlavu do dlaní.

Přemýšlela jsem. V hlavě mi běhala spousta myšlenek. Co si přát?

„Už to mám!“ vykřikla jsem.

„Stěhujeme se, bude to náročný rok, a tak si přeju, aby moje rodiče byli zdraví.“

„A dál?“ koukal na mě Čaroděj.

„Dál?“ nechápala jsem.

„No to bylo první přání, máš ještě dvě...“

Přemýšlela jsem a přemýšlela, napadlo mě spousta věcí, ale co vybrat?

„Už jsem si to rozmyslela,“ řekla jsem nakonec.

„Nechám ty dvě přání někomu jinému, kdo sem přijde. Mně stačí jenom to jedno. To je pro mě nejdůležitější,“ řekla jsem Čarodějovi, zamávala skřítkovi a pospíchala jsem domů na večeri.

Tak to byl jeden z mých příběhů v mém světě fantazie, kde se všechno dá tak lehce vyřešit. Kéž by to tak šlo i ve skutečnosti.

Karin Nováková, 11 let

Moje oblíbené místo

Moje oblíbené místo je fotbalové hřiště týmu tělovýchovné jednoty knsp Sedlec. Strávil jsem tady vlastně více než půl svého života. Moje oblíbené místo je to nejen proto, že jsem si tady našel skvělé kamarády a vyhrál jsem tu už i docela dost pohárů. Hlavně mě opravdu hodně baví hrát fotbal.

Jsem brankář a jsem jednička v týmu. Dokonce občas chytám za starší žáky. Ve středu a v pátek máme tréninky a v neděli zápasy. Už mám čtyři ocenění za nejlepšího brankáře turnaje. Málem jsem už i přestoupil do nejlepších týmů v karlovarském kraji, FC Slavia Karlovy Vary a FK Baník Sokolov. Každý konec sezóny máme rozlučku. Vždy se sejdeme celý tým, rodiče pečou mňaminky a my si pochutnáváme a oslavujeme trofej. Trenér pro nás vždy také zorganizuje nějakou soutěž. Například takovou, kdo dá nejvíce nožiček, tak dostane 100 korun.

Nyní vám popíšu jak vypadá náš stadion a klubovna. Naše klubovna má čtyři šatny, menší bar s občerstvením a záchody. Před klubovnou máme ještě dva stánky, které jsou otevřené jen na příměstském kempu, kde nám dávají občerstvení. Pak tu máme stoly a židle k posezení, abychom se tady mohli pohodlně najíst. U stolů máme dětské hřiště s houpačkou a pískovištěm. Nalevo od klubovny je hřiště. Tráva bývá často vyschlá a poničená, jak po ní běháme. Napravo od hřiště je tribuna, kde fandí naši či protivníkovi fanoušci.

Mám se svými spoluhráči hodně zážitků a o jeden z nich bych se s vámi chtěl podělit. Při jednom tréninku jsme běhali kolečka v lese. Po návratu, když jsme doběhli zpět na naše hřiště, jsme si šli zahrát fotbal. Pak trenér zjistil, že jeden z nás, Daniel, chybí. Trenér vzal s sebou pár kamarádů a šli ho do lesa hledat, zatímco my jsme si tam ještě kopali. Za pět minut po jejich odchodu přišel Daniel. Neměli jsme jim jak dát vědět, že už se vrátil, a tak ho ještě nějakou dobu hledali, než se vrátili a zjistili, že už je dávno na hřišti. Doteď si z toho děláme srandu, hlavně z Daniela.

Jednoho dne byl mezinárodní turnaj, ve kterém se utkalo 8 týmů a hrálo se 7 zápasů. Vyhráli jsme všechny zápasy a tým jsme vyhráli i turnaj. Nedali mi ani jeden gól, všechny jsem chytil a vyhrál jsem trofej nejlepšího brankáře turnaje. Fotbal je pro mě radost a zábava.

Josef Mažerik, 13 let

Domov, moje místo

Moje místo.

Rád bych vám řekl o mém oblíbeném místě. Pro mě je nejoblíbenější místo domov. Domov je prostě domov a nic se tomu nevyrovná. Pro mě je domov svoboda a zábava, ale hlavně odpočinek. Někdy pozveme nějakou návštěvu a tím to končí. ALE!!!!

S mojí rodinou mám samozřejmě také spoustu zážitků. Jednou, když mi bylo šest let, tak táta nechal otevřenou dílnu. Já jsem do ní vlezl, protože jsem často v dílně pracoval (i když jsem vlastně ve skutečnosti vůbec nepracoval) no a jak jsem tam byl, tak najednou zafoukal vítr a zavřel dveře. Já jsem se lekl, začal jsem panikařit a brečet. Čekal jsem tam asi dvě hodiny. Teprve pak mě napadlo, že bych mohl začít bouchat na dveře. No a asi po další půl hodině mi otevřel táta s tím, že si myslel, že to bouchání byl soused, že na něčem pracoval.

Co jinak obvykle děláme? No samozřejmě jíme, spíme, dýcháme, žijeme. A také jezdíme na dovolené po Evropě, po Čechách, v různých ročních obdobích. Jezdíme na lyže, do aquaparku, nebo i do exotiky. Třeba dovolená v Turecku, to byla nejlepší dovolená na světě. Kdyby jste to viděli, hned by jste si také objednali let do Turecka. To jídlo, krásné ženy a hlavně!!! Ta příjemná atmosféra svobody, příjemný personál a nádherný výhled na moře a krajinu. Příští destinace bude také exotická, ještě nevím kam to bude, ale exotika to bude určitě.

Těším se vždy na naše různé rodinné oslavy, ať už jsou to něčí narozeniny, nebo oslava Nového roku, který vlastně u nás slavíme víckrát. Čínský nový rok slavíme úplně stejně jako Český nový rok, ale s tím rozdílem, že slavíme jen naše rodina. Je vždy koncem ledna až začátkem února. Nejsou u nás žádní hosté, jsme jenom my čtyři. V tento den jíme speciální jídlo, zelenou rýži v listu. Ruský nový rok se slaví vlastně úplně stejně jako Český nový rok. A Perský Nový rok je na první jarní den a slaví se úplně jinak než Český Nový rok. Připraví se stůl, v domě se uklidí, a pak se sejdou nejbližší z rodiny. Vzpomínají na dobré, přejí si všechno nejlepší a dávají si mince pro štěstí. A hlavně přivítají příchod jara, na stole nesmí chybět sedm jídel a ovoce, které začíná v perštině na písmeno s. Do skleněné kulaté nádoby pak dáváme červenou rybičku.

Domov je pro mě místo, kde se cítím dobře.

Nik Raza Mohamad, 11 let

Můj svět

Můj svět je svět, kde na mě nikdo nekřičí, nikdo po mě nic nechce a kde se můžu ukrýt před nepříjemnostmi dne i života celkově. Pomazlit se s někým, kdo mě vždy naprosto chápe a nemusí se mu ani nic nahlas říkat, ba ani pomyslet.

Někomu se to může zdát dětinské a směšné, dokonce se nad tím může pohoršovat, ale pro mě je to útočiště, kde můžu znova dostat naději. Mluvím o svojí posteli, voňavé a teploučké posteli, odkud se mi ráno vůbec nechce vstávat do školy. Můžu se tady zabalit do deky a ukrýt se před rozčilenými rodiči, před smutkem nebo problémem, který mě vysiluje. Nebo tu můžu jen tak ležet a číst si, hrát na telefonu, nebo samozřejmě podřimovat. A kamarádi tu jsou vždy pro mě a věrně na mě čekají, až přijdu ze školy.

Můj pokoj je nejlepším místem na zemi. Mám tu svá zvířátka, ptáčky a želvátka Žoužličku, rozpracované projekty, knížky a POSTEL! Vždycky se těším, že přijdu ze školy a bacím sebou do měkoučké postele, přikryji se dekou, pevně obejmou své kamarády plyšáky a třeba poslouchám pohádku, čtu si nebo hraju na mobilu. Taky, když se večer nebo v noci bojím, vím, že plyšáci Košilínek (hadrový panáček), Rose (plyšový koník), Salámek (jutový medvídek), Luisa (plyšový zajíc) a Kulíšek (plyšové morče) tu jsou se mnou a kdykoliv si je můžu přitáhnout k sobě.

Někdy se nemůžu rozhodnout, který plyšák je dnes na řadě s muchláním přes noc, a nakonec to skončí tím, že mám v náručí narvané všechny. Věřím, že plyšáci mají skrytou moc dávat energii, protože jsem dostala malinký plyšový přívěsek na klíče hlavy králíčka Miffyho a nosím ho s sebou všude, venku i ve škole. Je mi jedno, co si o něm myslí ostatní. Vždycky když ho pevně stisknu v ruce a představuju si, že z něho proudí kouzlo do mé ruky a z ruky do těla, připadám si mnohem silnější a mám víc síly něco překonat.

Moje postel a moji plyšáci jsou pro mě důležití. NIKDY bych je za nic nevyměnila, ani za milion korun. Víím že to zní šíleně, ale jsou to mí jediní opravdoví kamarádi. Moje postel je tak důležitá, že kdybych se musela přestěhovat někam pryč a nesměla si s sebou vzít deku, polštářek Žabičku a své plyšáky, tak bych to asi nepřežila (nebudu rozvádět co bych dělala)...

Možná je důvod, proč mi na mém jediném klidném místě na zemi tak záleží, že téměř nemám kamarády.

Ostatní děti mi přijdou, že plyšáky berou jako miminkovskou záležitost, a popravdě to tak berou i moji rodiče. Oni si už asi nepamatují, jak jim

záleželo na bezpečí postele a přítomnosti jednoho či více plyšáků v jejich posteli...

Postel je pro mne místo, kde často nacházím naději a proto je pro mě tak důležitá. Je mi většinou jedno, kdo si co o tom myslí. Já víím svoje.

Běla Urbanová, 12 let

Jaké je mé oblíbené místo

Moje místo je velmi zajímavé téma, protože každý má své oblíbené místo, ať už je to kniha, místo, fantazie, nebo i kamarádi. Svoje místo ve světě a životě ještě hledám a tak je moje oblíbené místo je tam, kde jsem často se svými kamarády a rodinou. Miluju s nimi chodit ven, nebo si s nimi jen volat či psát. Cítím se s nimi dobře, šťastně, prostě můžu být sama sebou. Práví kamarádi vás nebudou soudit za to, jak se chováte. Spíš je to rozesměje. Často přemýšlím o svých přátelích a také se je vždy snažím rozesmát. I v mých myšlenkách jsem často s nimi.

Mí kamarádi jsou pro mě vše a nedokážu si představit bez nich být. Upřímně moc nechápu, jak někdo nemůže mít rád své kamarády. I ve škole si pořád o něčem povídáme nebo si posíláme papírky o hodinách. Se svými přáteli a rodinou mám vždy nejlepší vzpomínky. Jak ze školních výletů, tak i když jsme spolu venku. Byla bych schopná o nich mluvit celé dny a neomrzelo by mě to.

Mé nejoblíbenější místo, kde jsem byla s mými kamarády, je asi školní výlet do Anglie. Na cestě jsme měli plno zábavy. Zpívali jsme písničky, koukali jsme na filmy a spali jsme na sobě. Když jsme byli u naší dočasné rodiny pro pobyt v Anglii, tak jsme si často povídali nebo jsem hráli hry. Nejvíc jsme si povídali večer, klidně až do dvou do rána. Mám odsud spoustu zajímavých fotek. Moje kamarádka poslední noc, co jsme byli u rodiny, tak zjistila, že její postel je jako trampolína a začala na ní skákat. Tak trochu ji rozbila, ale nikdo nic neřikal, tak snad to dobře dopadlo. Nebo vzpomínám na to, jak mého kamaráda bavilo poslouchat jedno deváťáka, jak se mu chce na záchod asi osm hodin v kuse, ale také to dobře dopadlo.

Anglie byla jeden z nejlepších školních výletů, ale nic se nevyrovná lyžáku. Na lyžáku jsme si dělali půlnoční svačinky a dělali jsme na svahu různé kravinky. Ale nejlepší bylo, když já a mé tři kamarádky, se kterými jsem byla na pokoji, jsme jeli na lanovce a začali jsme zpívat tři citrónky. Před námi jela naše učitelka s jedním mým spolužákem a ona se na nás podívala pohledem, který říkal, jestli to myslíme vážně a my jsme dostali extrémní záchvat smíchu. Prostě je nejvíc miluju a za nic na světě bych je nevyměnila. Důležitou je pro mě i moje sestřenice, je můj comfort person, protože s ní můžu řešit cokoli. pomůžeme mi a taky chápe jaký jsem pako. A hlavně je s ní zábava. Nejtípnější na tom všem je, že je o tři roky starší než já, ale o dost menší než já. Když jsme v Praze slavili její sedmnáctiny, tak jsme spali u ní doma a asi do dvou do rána jsme hráli hru, její táta spal v pracovně, tak jsme u toho musely být potichu, což bylo hodně těžký, ale byla to zábava. Spali jsme pak v obýváku na gauči a vstávaly extrémně pozdě.

Jindy jsme byly spolu u babičky a jezdily jsme z kopce na skatech a dostala jsem seřváno od táty za to, že jsem se nepřevlíkla a kalhoty to odnesly, dorazila je pak grilovačka. Po večeri jsme spolu po tmě chodily po zahradě a měly deep talk.

Moje učitelka na autorku je svým způsobem taky moje kamarádka. Je to opravdu super človíček a taky dost vtipnej. Možná jsme její nejoblíbenější skupina ze všech skupin, protože nám jako jediným posílala jak roste tráva, když byla v nemocnici. Taky si z ní v jednom kuse děláme srandu. Třeba jí zpíváme nebo jí jinak provokujeme. V dobrým. I když je to moje učitelka tak je to i moje kamarádka.

Ve škole taky zažiju spoustu zábavy, protože moje třída je plná zajímavých i zajímavících se lidí. Nemyslím si, že se neumíme chovat, ale umíme dost rychle tak nějak tak trochu naštvat učitele, nebo jsme až moc asi otravní a tím provokujeme. Ale zase tak moc se na nás nezlobí, tak je to asi v pořádku. S mými kamarády, spolužáky, učiteli a rodinou zažívám mnoho zábavy a radosti a tím se rozšiřuje moje místo v životě.

Anna Potřebuješová, 14 let

Naše oblíbené místo

Moje oblíbené místo?

Řekla bych, že to není tak úplně jen místo, nebo alespoň ne samo o sobě, ale spíš člověk, který je pro mě důležitý. Je to někdo, s kým dokážu být furt a nikdy bych se necítila nějak špatně. Tím člověkem je moje kamarádka Alia. Alia je úžasný člověk, se kterým se necítím vůbec špatně. Nějak se tak navzájem doplňujeme, trávíme spolu spoustu času a vždycky si máme co říct. Neuplynul by ani jeden den, kdybychom neměli o čem mluvit. A i když se neznáme zase tak moc dlouho, připadá mi to jako celá věčnost a jsem strašně moc ráda, že se známe. Je pro mě strašně důležitá, svěřila bych ji do rukou bez obav celý můj život, zůstala bych v klidu s tím, že bych se

o něj nemusela bát.

Každý den jsme spolu a chodíme ven, nejčastěji tedy do města a do čajovny a to nejen proto, že je třeba venku docela dost špatné počasí. Čajovna je vlastně takovým našim oblíbeným místem a tedy je to vlastně mé oblíbené místo a pro můj život podstatné místo. Většinou tam přicházíme okolo páté hodiny. A už jenom, když otevřu dveře, tak cítím jak ten čaj hezky voní, a jeho vůni ještě doplňují zapálené vonné tyčinky. Chodíváme si sednout do spodního patra, kde jsou kromě stolečků se židlemi také pódia s polštářky. Tady si můžeme jen tak ležet nebo sedět na polštářcích na zemi. Povídáme si tu, nebo jen ležíme a užíváme klidu a pohody tohoto místa. Hudba, která zde hraje, ještě podtrhuje zdejší poklidnou atmosféru, kterou si pak člověk snaží vzít s sebou a udržet si ji, co nejdéle to půjde. Někdy zde trávíme čas i s jinými kámoši, ale vždycky je to strašně moc fajn. Některé dny tam sedíme nebo ležíme klidně i celý den a povídáme si o všem možném, o svých starostech, radostech i tajných přáních. Strašně moc ráda se směju a s Aliou dvojnásob. Je úžasné, kolik máme společných zážitků a všechny jsou jenom hezké. Když jsem s ní, je to jako by se všechny špatné věci vypařily. A jsme jenom já a ona, nikdo jiný, žádné jiné problémy. Je to člověk, kterému se dá věřit. A vždycky když mám nějaké problémy, nebo mi není zrovna do zpěvu, hned ji zavolám, protože mám pocit, že mě vždy dokáže pochopit. A pokud se nám ještě pak podaří najít čas, abychom se sešli v naší oblíbené čajovně Universal, hned jakoby se rozzářilo slunce ještě víc, nebo vylezlo zpod mraků.

Michaela Svobodová, 14 let

Domov

Každý máme dva domovy. Do jednoho se narodíme a ten druhý si vybereme. Jaké je moje nejoblíbenější místo? Tak pro někoho je to třeba klidný les, nebo louka. Někdo má rád park, kam si chodil jako malý hrát s kamarády, nebo mohutný buk, u kterého se tajně potkával se svou první láskou. Ale vsadím se, že u většiny lidí je nejoblíbenějším místem domov, stejně jako u mě. Domov. A tím nemyslím jen barák, ve kterém žijeme. Domov přeci nemusí být čtyři stěny, strop, podlaha a nábytek. Domov je hlavně o lidech, kteří ho s vámi sdílejí. O pochopení, lásce, důvěře, podpoře. Vlastně celý život hledáme... Domov.

Vždy, když jdu spát,

chci si nechat o tobě zdát.

Ale to není moje volba.

Cítím, jak padám.

Jak mě pronásledují temné postavy.

A tak o pomoc volám,

ale nikdo mi neodpovídá.

„Vstávej!“

Prosím, pomoc mi se probudit!

„Vstávej!“

Nemohu se probudit!

„Vstávej!“

Přijď za mnou do snu a zachraň mě!

Prosím, probud' mě!

V mém vnitřním světě vládne chaos.

Ještě že už je skoro u konce dnešní noc.

Hledám tě, ale nikde nejsi.

Nenechávej mě tu samotnou!

Kde jsi?

Neopouštěj mě!

Prosím probud' mě!

Zachraň mě!

Už nikdy nechci být sama.

Ráno, když se probudím,

doufám, že tebe vedle sebe uvidím,

avšak vím, že je to jen další, však lepší sen.

Vše je šedivé. S leknutím se rychle zvednu z postele. Zase jsem nevyspalá. Už zase se mi zdálo o tom, že padám a v pozadí toho všeho šla slyšet ta příšerná báseň, či co to je. Naštěstí už je to pryč, tedy jen do té doby, než půjdu zase spát. Musím do školy. Převléknu se. Vezmu do ruky toast, který bude pro dnešek představovat moji snídani. Popadnu tašku, která je, jako vždy, na mé židli a jdu na autobus. V autobuse na mě všichni koukají. Co jim je? Připadá mi, že se přibližují. Ne, nechte toho, děsíte mě. Nechte mě! Už dost! V tom mě jedna starší paní chytne za rameno. Polekaně uskočím. Najednou už se nikdo nedívá, vše je jinak, nikdo si mě nevšímá. Každý v autobuse, jakoby si žil ve vlastním světě a já byla jen vzduch.

Jsem zmatená a vyděšená. „Jsi v pořádku, děvče?“ zeptá se ta paní, co mě drží za rameno ochraptělým hlasem. „A... a-ano. Jsem.“ vykřikám ze sebe, i když to není pravda. „Opravdu?“ Autobus zastaví na mé zastávce. „Už mu-

sím.“ řeknu té paní a odcházím. Stále se na mě ustaraně dívá, dokud autobus neodjede a ona mi nezmizí z dohledu. Procházím šedivým městem. Lidé se za mnou otáčí a něco si o mně špitají, najednou uslyším, jak na mě někdo volá. „Amélie!“ „Amélie!“ Prudce se zastavím a rozhlížím se kolem sebe, ale lidé kolem mě jen s nezájmem procházejí. Jejich obličej nevidím, jsou rozmazané. Nevidím nikoho, kdo by na mě mohl volat, ale ten hlas volá dál, bez přestání a stále přidává na hlasitosti, za chvíli je křik nesnesitelný. Nemůžu se soustředit na nic jiného, než na to neustálé volání. „Amélie!“ „AMÉLIE!“ „AMÉLIE!“ Třeští mi hlava. Ať už to přestane! Hrozně to bolí! Přiložím si ruce na uši, abych aspoň trochu utlumila ten křik, ale nepomáhá to. Ten rámus je nesnesitelný, ale lidé kolem mě procházejí, jako by jim ten řev vůbec nevadil. „Copak jste hluchý?“ Křičím, ale ten hlas přervat nedokážu. Už nemůžu. Klesám na kolena. Padám na chladnou zem. Už nemůžu. Tma. „Slečno, probudte se. Jste v pořádku?“ Jsem zmatená. Nějaký pán se mnou třese. Co se stalo? Ležím na zemi a všechno mě bolí. „Slečno, jste v pořádku?“ ptá se znovu ten pán, ale už se mnou netřese, spíš mě drží za paži a pomáhá mi do sedu. „Ale ovšem. Jo jsem, jen... jen se mi zamotala hlava.“ zalžu, protože si sama nejsem jistá tím, co předcházelo tomu, než jsem upadla na zem. „Tak opatrně. Pojďte, pomůžu vám na nohy.“ Pán mě pomalu zvedá ze země, a když už stojím na nohách, tak mě chvíli drží, abych našla ztracenou rovnováhu. „Dobry?“ ptá se. „Ano, už je to dobré.“ Pán si mě chvíli prohlíží a pak moji paži pustí. Odcházím, ale kam vlastně jdu? Do školy! Kolik je hodin? Kouknu na hodinky. Mám ještě dvacet minut a škola už není tak daleko. Zbytek cesty do školy proběhne bez nějakých větších komplikací, jen mám pocit, že mě někdo sleduje. Cítím se v nebezpečí, a tak radši přidám do kroku. Kousek od školy už běžím, abych se zbavila toho podivína, co mě pronásleduje. Uf. Jsem uvnitř. Konečně se cítím aspoň trochu v bezpečí. V šatně potkám svou kamarádku Agátu. Jsem ráda, že je tady. Dodává mi větší pocit bezpečí a odvahy. Jdeme spolu do třídy a povídáme si. Sedneme si spolu do naší oblíbené lavice u okna, odkud pozorujeme lidi na ulici, ptáky a mraky. Před začátkem hodiny si spolu povídáme o našem víkendy. Marta, která sedí za námi, se na nás divně dívá, teda hlavně spíš na mě. Agáty si vůbec nevšímá. „S kým to mluvíš?“ zeptá se Marta. „No přeci s Agátou, nevidíš?“ řeknu a ukážu vedle sebe, ale Agáta tam není. Kam tak rychle zmizela? „Kde je?“ ptám se Marty. „A kdo?“ zase si ze mě dělá legraci. Kašlu na ní. Hodina začne, ale Agáta nikde. Vráti se až po konci hodiny. „Kde jsi byla? Nebylo ti dobře?“ Agáta jen přikývne. Po škole jdeme spolu městem k autobusovému nádraží, odkud mi pojedou autobus domů. „Jo, dneska to bylo ve škole docela dobrý, ale tu Martu nechápu. Prý s kým to mluvíš.“ vyprsknu smíchy. Agáta se taky usměje. Chvilí na sebe koukáme, pak sklopím zrak a opět si koukám jen na špičky bot. „Stejně nechápu, jak jsi dokázala tak rychle zmizet, nechápu to prostě. Jako já vím, že ty občas takhle mizíš, ale dneska to bylo obzvlášť povedené. Pořád mi ale hlavou vrtá Marta. Vůbec si tě nevšímá, jako bys vůbec neexistovala,“ podívám se vedle sebe na Agátu, ale už tam není. Zastavím se. Chvilí se rozhlížím, jestli se jen neschovala, jak to ráda dělává, ale nikde není. Asi musela už jít domů. Jen pokrčím rameny a jdu sama dál. Ale kam? Počkat. Kam to vlastně mám namířeno? Domů! Přeci domů! No jo, ale kde to je? Co to vlastně je takový domov?

Všichni mi vždycky říkali, že domov je tam, kde bydlím, ale tohle to slovo nevystihuje. Domov je určitě něco jiného než dům, ve kterém bydlím. Je to něco víc. Musím ho najít! Vyzírám, když v tom ke mně vítr donese sladkou vůni. Najednou mi přijde svět barevnější. Ta vůně ve mně vzbuzuje radost a takové příjemné teplo u srdce. Mám takový pocit, že přesně tohle je částí definice domova. Přesně takhle by měl vonět můj domov. Jdu za vůní. Pak ale z ničeho nic přestane a já se zastavím někde v temnotě. Svět zešediví. Jsem ztracená? Ztratila jsem se? Ne určitě ne. Znáám to tu. Aspoň doufám. Najednou na mě ze tmy zase někdo volá. „Amélie!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Amélie!“ Zvuk zase přidává na hlasitosti, obávám se, že zase zkolabuju. „Ne.“ řeknu si. „Znovu už ne. Nech mě být! Co po mně chceš? Co chceš?! Nech mě být! Jdi pryč! Nech mě!“ Začnu utíkat, ale volání mě stále dohání. Utíkám, seč mi nohy stačí. Běžím a běžím, až doběhnu do obchodu, kde jsou jen samé knihy. Na stěnách i na stolech po celém obchodě. Jak se to místo jenom jmenuje? Knihkupectví! Jo knihkupectví. Schovala jsem se před tím hlasem do knihkupectví. Když se za mnou zavřou skleněné automaticky posuvné dveře, volání zmizí. Jako by se nemohlo dostat přes ty skleněné dveře. Svět se zase trochu obalí barvami a já se nemohu ubránit úsměvu, který se mi objevil na tváři. Jo! A máš to! Procházet se mezi regály plných barevných knih je velice uklidňující. To je určitě taky součástí domova. Ticho a klid. V mém domově určitě musí být taky nějaké takové knihkupectví, nebo aspoň pár barevných knih. Když už mám pocit bezpečí, vylezu ven z knihkupectví. Venku je nádherně, je začátek léta a slunce krásně hřeje. Rozhlížím se po světě, který je plný barev a krás. Nemám jasný cíl, a tak se jen tak procházím po městě. Jdu přes park. Je docela tichý a

v lehkém předletním vánku mě na mé cestě za domovem doprovází šum listí. Pak ale zaslechnu, jak odněkud z parku vychází líbezná hudba. Chci slyšet víc a tak za hudbou přímo utíkám. Můj svět se krok po kroku čím dál víc vybarvuje. Najednou mi přijdou barvy sytější a tak nějak... barevnější. Když doběhnu k místu, odkud hudba vychází, spatřím podium, kde hraje orchestr a pod nimi na prkenném parketu tancují lidé v párech. Dámy mají boty na podpatcích a šaty různých barev i stříhů. Některé jsou dlouhé až ke kotníkům a jiné jen po kolena, ale všechny se při otočce nádherně rozvlní. Pánové mají přísně upravená saka, motýlky, kravaty, košile. Všichni vypadají naprosto překrásně. Páry jsou přesně synchronizované, takže jejich skoro totožné pohyby ve stejnou dobu vypadají naprosto úchvatně. Případá mi, jako kdyby létaly, jako by se vznášely na tónech. Hudba, i když je orchestrální, je velice chytlavá a tanec naprosto kouzelný. Nemohu si pomoci a začnu taky tancovat do rychlého tempa hudby. Najednou se cítím... svobodná, volná, prostě... svá. V mém domově se bude tančit a bude prostoupený hudbou. Bude plný radosti a svobody. Najednou začne pršet, ale není to takový ten šedivý déšť. Je barevný, je plný barev. Je svěží a prostě krásný. Myslíte, že i v domově se dá udělat takovýhle déšť? Ať tak či tak, chtěla bych ho kousek i k sobě do domova. Utíkám se schovat do nedalekého altánu, i když vlastně neutíkám, spíš poskakuju. Tancuju v dešti. Déšť má vlastní hudbu. Vlastní rytmus i tempo. Úžasný to muzikant. Nechávám si dešťové kapky stékat po obličejí. Vlasy mám úplně mokré, stejně jako oblečení, ale není mi zima. Něco uvnitř mě, mě hřeje. Je to nádherný pocit. Něco takového jsem ještě nezažila. Vlastně už se ani nechci schovat. Chci být venku v dešti. Chci, aby na mě přšelo. Chci, aby po mně stékaly dešťové kapky. Chci ten pocit v hrudi. Chci tančit v dešti. Všichni na mě koukají jako na blázna, ale nevšímám si jich. To oni jsou blázni. Ti co se šli před deštěm schovat nikdy nemůžou pochopit, jak je to krásný pocit tančit v dešti. Najednou ke mně přijde kluk s deštníkem a já přestanu tančit. „Jsi v pořádku?“ zeptá se mě starostlivě. „A ty? Takhle schovaný pod deštníkem, při tak krásném dešti?“ „Nechci zmoknout.“ Namítne ten kluk. „Neschovávej se. Když se budeš pořád takhle schovávat, nikdy nezjistíš, co je tam venku. Nikdy nezkusíš, jak chutná život.“ Kluk na mě chvíli zmateně kouká zpod deštníku a já se na něj celá mokrá usměju a natáhnu k němu ruku. „Tak se neboj a pojď.“ Kluk trochu nespěšně vloží svoji dlaň do té mé a já si ho přitáhnu trochu blíž k sobě. Pořád v druhé ruce drží deštník. Vezmu mu ho a odhodím ho. Kluk se na mě zmateně podívá. „Vidíš. A je to. Teď žiješ.“ „To nechápu.“ řekne po chvíli. „Spíš na mě přší.“ Zakoulím očima. „Ukážu ti to.“ Chytnu i jeho druhou ruku. „Budu tě vést,“ řeknu a uděláme jeden krok, pak druhý a třetí. Potom i čtvrtý a pátý a pak tančíme. Tančíme spolu v dešti. Ale ten kluk si pořád není úplně jistý. „I déšť má svou hudbu. Když mu budeš chvíli naslouchat, uslyšíš ji.“ Ten kluk na mě chvíli koukal, jako na blázna, pak se ale zaposlouchal do zvuku deště, a pak uslyšel... a pochopil. Najednou se nám tančilo mnohem lehčeji a snadněji. Najednou jsme byli jenom my dva a dešťová hudba. My dva uprostřed dešťových kapek. Bylo nám jedno, jestli na nás přší a jestli na nás někdo kouká a co si o nás myslí. Byla jen tahle chvíle. Tento přítomný okamžik a nic víc. Ten pocit, to co jsem cítila při tom tanci, byl nepopsatelný. Zas mě hrálo u srdce a svět mi přišel tak nějak... úplný. Cítila jsem se... doma. Není to náhodou tím klukem zpod deštníku? Jakmile přišel a vložil svoje dlaně do těch mých, projelo mnou prapodivné elektrizující chvění. Najednou jsem se cítila... úplná. Jako by mi celý život něco chybělo a teď, s ním, jsem byla konečně kompletní. Tak tohle je domov? Takovýhle chvění, žár v hrudi, radost, bezpečí, pochopení, tanec, hudba a úplnost? Pokud ano, tak jsem ho konečně našla. Tohle je můj domov.

Jsem doma.

Sedím na posteli. Svět je šedý, možná až černobílý. Koukám na sebe do malého zrcátka na nočním stolku. Proč mám šedé vlasy, vrásky, zkrabatělou kůži a na ní tolik znamének? Co se děje? Jsem zmatená. Pronásledují mě hlasy, ale už jsem si na ně docela zvykla. Stěny se ke mně naklánějí a sledují mě. Mluví na mě, ale já jim nerozumím. Někdo mě sleduje. Jsem v nebezpečí. Ne! Nechte mě být! Hlasy zesílí.

„Amélie!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ „Amélie!“ „Jsi k ničemu!“ „Nikdo o tebe nestojí!“ „Amélie!“ „Nikdo tě nemá rád!“ „Pojď domů!“ „Jsi na vše sama!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Zbabělče!“ „Jsi slabá!“ „Nic nedokážeš!“ „Amélie!“ „Nikdo o tebe nestojí!“ „Jsi sama!“ „Nikoho nemáš!“ „Amélie!“ „Všichni to s tebou vzdali!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ „Zbabělče!“ „Pojď domů!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ „Domů!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Domů!“ „Amélie!“ „Amélie!“ „Pojď domů!“ Hlasy vycházející z bílých stěn jsou nesnesitelné. „Nechtě mě! Budte zticha! Ticho! Nechte mě! Už dost! Držte hubu! Ne! Ne! Už dost! Nechte mě být!“ Motá se mi hlava. Točí se se mnou celý svět. Neexistuje čas ani prostor. Jen bolestivě bílé stěny, hlučné hlasy a šedý svět kolem mě. Pak najednou hlasy zmizí a já si uvědomím, že mi po obličejí stékají slzy. Mají pravdu, jsem sama. Agátu už jsem neviděla

ani nepamatuju, jednou se prostě začala objevovat čím dál méně a méně a pak, jednoho dne zmizela a už se nikdy neobjevila. Jsem sama. Jsem k ničemu. Nikdo o mě nestojí. Nikdo mě nemá rád. Jsem na vše sama. Jsem zbabělec. Jsem slabá. Nikoho nemám. Chci domů, i když vím, že žádný nemám. Začnu usedavě plakat. A najednou ten smutek nejde zastavit. „Amélie?“ Ten hlas znám. Otočím se na druhou část pokoje. Někdo tam v rohu stojí. Poznávám ho. Je to ten kluk zpod deštníku. Přijde ke mně blíž a sedne si vedle mě na postel. „Nechceš si zatančit?“ „Vždyť tu nemáme déšť.“ namítnu. „Opravdu?“ řekne a najednou začne pršet. Ale není to takový ten šedivý déšť. Je barevný, je plný barev. Je svěží a prostě krásný. Najednou se pokojem rozlehnou barvy. Všude, kam dopadne kapka barevného deště, se rázem zbarví. Najednou je zase svět barevný a vše je v pořádku.

Tančíme spolu v dešti. Konečně se zase cítím kompletní a prostě dokonalá. Nevadí nám, že na nás přší. Užíváme si každou kapku, která na nás spadne. Tahle chvíle je dokonalá. „Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptám se toho kluka. „Lidé mi říkají Einerfrozichs.“ To slovo. Něco mi připomíná. Jako bych ho už jednou slyšela. Pak se otevřou dveře od pokoje a vše zmizí. Kluk zpod deštníku, déšť, barvy. Svět se opět zahalil do šedivého stereotypu. Ve dveřích se objeví nějaký člověk. Ošetřovatelka. „Dobré ráno, Amélie. Nesu vám snídani a vaše léky.“ Když mi položí jídlo na stůl a já si k němu sednu, ucítím, jak si ke mně někdo přisedl. Ten kluk. Einerfrozichs. Jeho jméno my pořád vrtá hlavou. Einerfrozichs. Einerfrozichs...

Pak mi to dojde. Schizofrenie. Nejdříve se na něj vyděšeně podívám, ale pak mi dojde, že to není pravda. Vždyť je to můj kluk zpod deštníku. Chci si vzít léky, ale Einerfrozichs mě zarazí. „Neber si ty léky.“ Nechápu to. „Proč?“ Povzdechne si. „Protože, když si je vezmeš, tak už mě neuvidíš. Neuvidíš tohle. Ten krásný barevný svět. Déšť v pokoji, hudbu a tanec. To všechno by zmizelo. Ty léky nás rozdělují. Prosím, zůstaň tu se mnou. Neber si je a už nikdy nebudeš sama. Budeme spolu. Navždy.“ Položí svou dlaň na mou. Na tu, ve které svírám léky. Usměje se na mě a já se usměju na něj. Otevru šuplík u nočního stolku. V šuplíku už je pár podobných malých léků, jako jsou ty, co svírám v dlaní. Chvilí do šuplíku koukám, pak k ostatním přihodím i ty, které mám v ruce a šuplík rychle zavřu. Ohlédnu se k posteli, kde stále sedí Einerfrozichs. Usměju se na něj. Najednou mi přijde, jako by byl ještě skutečnější, než předtím. Zvedne se z postele, a sevře mě v pevném objetí. Svět zase dostane své barvy a já vím, že dnes večer už mě nebudou pronásledovat žádné noční můry a že vše bude v pořádku, že i ty hlasy ve stěnách jednou utichnou, anebo se stanu jedním z nich. Je mi to vlastně úplně jedno, protože teď máme možnost být jenom spolu. Jen my dva. Já a Einerfrozichs. Jen já a můj kluk zpod deštníku. Tahle chvíle je dokonalá, a jakmile se podívám do těch jeho okouzlujících sytě zelených očí, cítím se úplně, a když se mu do nich zahledím pořádně, uvidím v nich samu sebe. Najednou mám pocit, že jsem chtěná, milovaná, že někam patřím. Všichni hledáme své místo, ať už v rodině, ve škole, ve společnosti, nebo sami v sobě. Někdo hledá své nejoblíbenější místo celý život, někdo ho nenajde nikdy a někdo ho hledá tak moc, až ztratí sám sebe. Já jsem ho taky hledala. A našla jsem ho. Jeho. To on je mým Domovem.

Nela Gábrišová, 17 let

Tajemství staré knihovny

Jednou ráno jsem šla na toaletu, ale z naší rodinné knihovny jsem uslyšela podivné zvuky, které bych si dodnes neuměla vysvětlit, i když už jsem dospělá... Celá má rodina spala a já se bála otevřít dřevěné, napůl rezavé dveře, které vedly do tajuplné místnosti. Vždy jsem se bála chodit do knihovny sama, protože tam byla strašlivá tma, dokud jste nerozsvítili malou lampičku, která byla až na konci místnosti. Sebrala jsem celou svou odvahu a vydala se tam. Začala jsem pomalu otevírat rezavé dveře. Najednou jsem uslyšela prudký náhlý pohyb. Lekla jsem se, rychle zabouchla dveře a utekla jsem zpátky do postele.

Asi dva dny poté jsem se zase odvážila. Pomalu jsem otevřela dveře, nakoukla jsem dovnitř a nemohla jsem věřit svým očím... Byly tam nejrůznější filmové či pohádkové postavy jako například: Timon a Pumba ze Lvího Krále, Bambi a Dupík z filmu Bambi a všech 101 dalmatinů!

Zůstala jsem tam stát s pusou dokořán, když jsem pomalu poznávala postavy z mých nejoblíbenějších pohádek. Timon se na mě kouknul jako na mimozemšťana a řekl: „No... A jsme prozrazeni...“

V ten moment, co to dořekl, jsem z plna hrdla zařvala. „CO TO MÁ ZNAME-NAT?“ Jeden z dalmatinů mi stručně odpověděl: „Ehm... M-My jsme z tvých oblíbených kní-“ „My jsme z tvého snu holčičko,“ přerušil ho Timon a ještě dodal: „Běž zpátky spát zlato.“ Poslechla jsem a šla spát.

Jen co jsem rezavé dveře do knihovny zavřela, jsem však něco zaslechl... „Uuf, ještě, že nám to uvěřila... Díky moc, ty strakatej vořechu, že jsi nás málem prozradil!“ zvolal povědomý hlas.

„Já za to nemůžu, vždyť by na to stejně brzo přišla!“

Zrovna jsem se chtěla začít nahlas divit, ale omylem jsem narazila to dveří a věděla jsem, že je nejlepší čas na to, abych utekla. Druhý den ráno jsem brzy vstala, oblékla se a rychle běžela domů na snídani. „Mami, mami!“ zvolala jsem. „V knihovně se dějí velice podivné a magické věci!“ Maminka na mě hodila znepokojený pohled a řekla: „To se ti určitě jen zdálo, zlatičko.“ Připadalo mi ale, že mi neříká pravdu, protože se hned po dopovězení koukla vyplašeně na dědu. Nechtěla jsem ji urazit nebo naštvat, tak jsem jí neodporovala. „Dobře mamí, budu ti věřit,“ podotkla jsem a odskočila si pro palačinky.

Z jídelny do kuchyně je to docela daleko, (protože jsem měli velký dům,) a když se jde touto cestou, jdete kolem dveří do knihovny. Když jsem procházela okolo, tak mě hned napadlo, nahlédnout dovnitř. Co jsem si myslela, nikdo tam nebyl. Jediné, co mě trochu zarazilo, byly vytažené a pootevřené knihy právě těch postav, které jsem v noci potkala. Štípla jsem se, abych zjistila, jestli to vše není jen sen. Nebyl to sen. Byla to realita. Zakroutila jsem očima a vešla dovnitř, abych ty knihy uklidila. Toto se odehrávalo každý další den, až jsem si jednou řekla: „Dost! Musím s tím něco udělat. Ale co?“ Jediné, co mě v ten moment napadlo, bylo jít za mou nejlepší kamarádkou Vanessou. Když jsem došla k jejímu domu, tak jsem zaklepala na dřevěné dveře.

„Jedna...Dva...Tři...“ v duchu jsem si počítala do pěti, abych hned nevešla dovnitř bez dovolení. „Pět...“

Vzala jsem za kliku, ale zjistila jsem, že je kamarádčin dům zamčený. V ten moment jsem si vzpomněla, že mi vlastně říkala, že nebude doma.

„Ajoooooooo... Ona je vlastně na dovolený!“ vykřikla jsem, až jsem rozštěkala sousedovo psa. „No nic...“ řekla jsem si. „Asi to budu muset vyřešit sama...“ Vrátila jsem se domů a všimla si lístečku na jídelním stole. Psalo se na něm: „Alice, jela jsem s babičkou a dědečkem za tetou, protože její stav se v nemocnici hodně zhoršil. Trochu se tam zdržíme, ale neboj, uvařila jsem ti oběd a k večeři si můžeš dát rohlík. S pozdravem, maminka.“

Vadilo mi, že celý večer strávím sama, ale ještě víc mi vadilo to, že tu budu sama s těmi podivnými bytostmi v naší knihovně. Celý večer jsem strávila v mém pokoji a vymýšlela plán na „tvory“, (název, který jsem jim dala, abych o nich mohla mluvit,) které polapím. Vše jsem si zakreslila a večer přesně v 10 hodin vyrazila do knihovny. Dál už si nic moc nepamatuji, protože jsem usnula na schodech... Vzbudila jsem se na posteli, když mi maminka dávala pusou na dobré ráno. „Mami, co se stalo?“ vyjekla jsem.

„No.. spala jsi na schodech, tak jsme tě sem s dědečkem donesli...“ řekla klidným hlasem. „A pak?“ zeptala jsem se zmateně. „Pak jsi se vzbudila,“ pousmála se a odešla. Celý den mi to vrtalo v hlavě, až jsem se nakonec odvážila zeptat mamky. „Mami, co jsou ty bytosti v naší knihovně zač? A neříkej mi, že nevíš!“ Stoupla jsem si doprostřed dveří a čekala jsem na odpověď. „No... Tak ti to řeknu...“ vzdychla si. „Jednou jsem je taky viděla. Možná v tvém věku, nebo nevím, je to tak dávno... No..., snažila jsem s nima mluvit, ale oni mě navedli, abych si na ně šáhla a pak... Pak mě ta knížka vcucla a vrátila mě až ráno... Nechci, aby se ti něco podobného stalo, tak ti to teď říkám... Radši...“ Zůstala jsem na ni koukat s otevřenou pusou.

„Neboj... Už tam nikdy v noci nepůjdu!“ podotkla jsem.

A tak se taky stalo. Až dodnes. Kdo ví? Třeba to svým dětem řeknu, nebo třeba ne...?

Adéla Stryková, 12 let

Tajemství staré knihovny

Byla jednou jedna vesnice Listovice a v ní žila jedna dívka jménem Annie. Annie byla blázen do knih. Měla nejlepšího kámoše Willa, který byl též blázen do knih. Jednou šli Will s Annie ze školy a cestou uviděli starou knihovnu. „Hele, to je ale krásná knihovna. Nechtěla bys se tam podívat?“ chtěl vědět Will. „Ano, ale dnes nemůžu, tak se domluvíme na jindy,“ řekla mu na to Annie. Rozloučili se a šli každý svou cestou.

Když Annie došla domů, pozdravila své rodiče a šla do pokoje. Chtěla si si začít číst, ale jelikož včera dočetla knihu, tak si šla najít jinou, kterou bude číst. Podívala se do své knihovny a zjistila, že už vše četla, tak si šla zatím uklízet pokoj. Právě ve chvíli, kdy byla s úklidem hotová, na ni zavolala maminka: „Annie, pojd' na večeři.“

K večeři měli Annie oblíbené jídlo, boloňské špagety. Když se vykoukala a převlíkla se do pyžama, litovala, že si před spaním už nemá co číst. Ráno ji vzbudil otravný zvuk budíku. Annie se z postele nechtělo, ale nakonec přeci jen vylezla. Ke snídani si udělala křupky s mlékem a vyrazila do školy. Ve škole se stačila ještě pozdravit s Willem, než začala první hodina. Po vyučování šli spolu domů. „Půjdeme do té knihovny?“ zeptala se Annie. „Ano,“ odpověděl Will.

Když došli ke knihovně tak zjistili, že už do ní dlouho, možná i 500 let, nikdo nevkročil. „Chceš tam opravdu jít?“ zeptala se Annie.

„Asi jo,“ odpověděl Will.

Když vešli do knihovny, užasle se rozhlíželi po regálech plných knih.

„Páni, tady je knih,“ řekl Will. „Taky si myslím,“ řekla Annie.

Procházeli se mezi vysokými regály a nevěřili svým očím. Byly tam různé knihy o mořských pannách, následovalo oddělení s kouzly. Annie se tu zastavila a knihy si prohlížela. Will zůstal o kus dál, u knih o technologii.

„Wille!“ zavolala na něj Annie. „Hele, tady jsou ale zajímavé knihy“ řekla Annie. „Já mám radši technologii,“ odpověděl Will.

Annie si vybrala knihu s tvrdou vazbou, Will se zatím vrátil k technologii. Annie chvíli listovala v knize, co držela v ruce. Po chvíli ji vrátila na své místo a prohlížela si jiné knihy. Will přišel k ní a vzal ji z ruky knihu, kterou si právě prohlížela.

„Páni, ta vypadá zajímavě, o čem to je?“ zeptal se Will. „Jmenuje se Ve světě kouzel, a ... no je to o nějaké říši, kde vládne zlý čaroděj Arnošt,“ vysvětlovala mu Annie. „A co jsi našel ty za knihu Wille?“ „Ale to nepochopíš, to jsou klučící věci,“ vykrucoval se Will.

Zatím co se Annie a Will dívali na knihy, se kniha, kterou Annie před chvílí držela v ruce, konkrétně právě ta Ve světě kouzel, zvedla do vzduchu.

„Annie podívej se za sebe,“ šeptal Will. Annie se otočila a řekla: „Ona, ona se vznáší.“ „Ne Annie, ta kniha spí,“ myslil si Will. „To nebylo vtípný Wille,“ zlobila se trochu Annie. Annie s Willem se blížili opatrně ke vznášející se knize a oba se ji najednou chytli. Zařvali a ocitli se někde úplně jinde.

„K-kde to jsme?“ vyděšeně se ptala Annie. „Nevím, snad v té knize?“ nechápal ani Will. „Tak se porozhlédneme kolem, co ty na to Wille?“ „Dobře, souhlasím.“ Chtěli jít na průzkum, ale najednou se před nimi někdo zjevil.

„Dobrý den, milí pocestní, já budu váš průvodce, jmenuji se Artur. Aby jste se dostali do vašeho světa, tak musíte porazit čaroděje Arnošta. Jestli ho ale neporazíte, tak tu zůstanete navždy. Pro začátek dám Willovi meč, ale bacha Wille, není to obyčejný meč. A tobě Annie dávám kouzelnou dýku a lahev, kde je lektvar uzdravení. Máte na to 10 dní. To je prozatím vše.“

Když se Will s Annie znovu podívali na Artura, nikoho už neviděli.

„Je fuč,“ řekl Will, „měli bychom se někde schovat, tamhle v dálce je vidět nějaká vesnice.“

Vydali se na cestu. Když konečně došli do vsi, zatukali u nejbližšího domu. „Dobrý den co si přejete?“ zeptala se mladá paní, která jim otevřela. „Dobrý den já s mojí kamarádkou Annie se vás chceme zeptat jestli bychom tu mohli přespat?“ „Jasně, jen budete muset spát ve stodole,“ řekla paní. „My jsme rádi, že tu vůbec můžeme spát...“ řekli paní, která je zavedla do stodoly. Will i Annie lehli si do slámy a probrali se až ráno, když je paní budila, ať rychle odejdou, protože je hledá Arnošt. Will s Annie vzali nohy na ramena a zastavili se až na velké mytíně. Uviděli krávu, která zvedla hlavu a promluvila: „Hmmm ta tráva je chutná.“ Will a Annie se na ni chvíli překvapeně koukali, a pak se oba naráz zeptali: „Nevíš kudy a jak zabít Arnošta?“

„Hmm musíte jít do houbového lesa, pak jít doprava, pak doleva a pak dál nevím...“ řekla kráva. „Děkujeme a nevíte, kdo zná celou cestu?“ ptala se Annie. „No, ví to Matylda, ta bydlí tamhle,“ ukázala hlavou na malou chaloupku na konci louky. Chaloupka byla malá, ale hezká a útulná. Děti poděkovali a namířili k chaloupce. Zatukali, otevřela jim stařenka. „Dobrý den milí pocestní, co pak by jste rádi?“ zeptala se milým hlasem. „Dobrý den, vy jste paní Matylda?“ chtěla vědět Annie. „Ano, jsem, kdo vám o mně pověděl?“

„Pověděla nám o vás taková kráva, prý byste nám řekla, kudy za Arnoštem?“ zeptala se Annie. „Jasně, to byla kráva Uršula, kdybych vám to řekla, tu cestu byste si nepamatovali. Dám vám mapu.“ Děti poděkovaly a vyrazily podle mapy. Šly přes dlouhou louku, přes pole, až došly k houbovému lesu. Místo stromů tu rostly velké houby.

Annie i Will na ně hleděli s otevřenou pusou. „Hele Wille, nezírej a pojd,“ vzpomatovala se jako první Annie. Šli tedy dál, až uviděli velký hrad.

„To bude asi to sídlo Arnošta,“ přemýšlel nahlas Will. „Tak pojd, támhle je nějaký vchod, ale vypadá tajně...“ Uvnitř uviděli strážce, propířili se kolem něho do dalšího patra. A tam uviděli Arnošta. Chtěli se schovat, ale Arnošt si jich všiml. „Chyťte je!“ zvolal Arnošt. Stráž je po chvíli chytla a odvedla do podhradí. „Ach Wille, co budeme dělat? Už nikdy nevidíme své rodiče!“ povzdychla si Annie. „Ale Annie, to bude dobrý, nebreč,“ snažil se ji utěšit Will. „Máme ještě devět dní...“ dodal Will. Mezitím, co přemýšleli, jak z toho ven, hrál si Will s nějakými kamínky, které tam ležely na zemi. Najednou Annie vyřkla: „Mám nápad!“

„Jestli to bude něco, jako před tím, tak to ani neříkej,“ řekl na to Will. Ale co bylo špatného na tom, abychom přivolali jednorožce? Nebo abychom se prokopali...“ ptala se dotčeně Annie.

„No, kde bys vzala jednorožce? A jak by ses prokopala, když je to z kamene? Musíš asi víc přemýšlet.“ „Máš lepší nápad Wille?“ chtěla vědět Annie.

„No na sto procent určitě!“ usmál Will. „No tak se mi pochlub!“ trochu se zlobila Annie. „No tak až nám přijdou dát jídlo, tak se schováme za tyhle dveře a ty probodneš svou dýkou jednoho a já svým mečem druhého a pak jim vezmeme klíče, zamkneme je a půjdeme zabít Arnošta,“ vychrlil ze sebe Will. „Tak to je asi o dost lepší nápad,“ pokrčila rameny Annie. „No já vím jsem totiž geniální,“ pyšnil se Will

K večeru, když se setmělo, přinesla jim stráž jídlo a tak začal jejich plán. Annie probodla jednoho, Will druhého, vzali jim klíče, zamkli a odešli. „Co teď?“ zeptala se Annie. „Hmmm, tamhle je volné brnění. Vezmeme si ho na sebe a budeme předstírat stráž,“ navrhl Will. Oblékli si brnění a šli k Arnoštovi. „Tak co Annie a Will?“ ptal se jich Arnošt. Oba znervózněli, až Will vykřikl: „No, teď jí.“ „No budiž,“ odpověděl na to Arnošt. Když se dostali z dohledu Arnošta, sundali si brnění. „A co teď?“ chtěla vědět Annie. „No nebude to zas tak jednoduchý. Vlastně ani nevím, kolik nám zbývá dnů, ale plán je takový, že jeden z nás převlečen ve zbroji řekne Arnoštovi, že jsme utekli, a až bude u cely, tak ho propíchneme a zdrhneme?“ navrhol Will. „No dobře ale teď už bych si dala šlofika,“ poručila si Annie. „Tak fajn dobrou,“ řekl Will. Děti si lehly na seno, které měly ve své, vlastně rytířské ložnici. V jejich ložnici byla ještě velmi starobylá skříň a díra, ze které vylézaly myši. Děti usnuly. „Od teď začíná náš plán že?“ zeptala se Annie, když se ráno vzbudili. „Jasně že ano, nevím, co sis myslela?“ řekl Will a pustili se do toho. Will si vzal zase brnění a Annie šla zatím k celám. „Co chcete rytíři?“ ptal se Arnošt. „No, Will a Annie utekli,“ řekl Will převlečený za rytíře. Arnošt hbitě vstal ze své vyhráté postele. Seběhl dlouhé schodiště. Když byl u žaláře tak ho odemkl a vstoupil do něj. V tu chvíli za ním vyběhla Annie a probodla ho, Arnošt se jen skácel na zem. Annie rychle vyběhla nahoru, kde měl čekat Will. Annie Willa spatřila, jak tam leží celý od krve. Vytáhla z kapsy láhev s lektvarem. Nalila mu to do krku a doufala, že přežije. Will se neprobouzel a Annie byla zoufalá. Když tu najednou Will otevřel oči a jeho rána na těle zmizela. Annie vyskočila radostně na nohy. „Bezva, ty žiješ?!“ zajásala Annie. Najednou se před nimi zjevil Artur. „Děkuji vám, dobrodruzí, za záchranu našeho světa,“ pochválil je Artur. „Tak a teď je čas vrátit se domů,“ řekl Artur. Hned na to se Annie i Will objevili zase zpátky v knihovně. Will i Annie se jen porozhlédli kolem a zamířili ke dveřím. „Vy jste byli v knize že ano?“ promluvila starší paní, která tam před tím nebyla. „Ano ale jak to víte?“ tázala se Annie. „Ach, já už tu pobývám dlouho,“ usmála se mile. „Hej, Annie, myslíš, že se o nás rodiče už budou bát?“ ptal se ji Will. Annie chtěla něco říct, ale paní ji skočila do řeči. „Ne, rodiče se o vás určitě nebojí, byli jste tam tak dvě hodiny, tam utíká čas jinak, než tady.“ Děti se vydaly k východu, pozdravily a odešly. Šly k Annie domů, pozdravily rodiče a šly k Annie do pokoje. „Chápeš, co se stalo?“ zeptala se Annie. „Asi vím,“ pokrčil rameny Will. Chvilí si ještě povídali o tom, co se stalo, ale pak se rozloučili, oba teď hlavně potřebovali zasloužený odpočinek. Will i Annie dlouho nemohli uvěřit tomu, co spolu prožili. Oba začali každý den chodit do knihovny. Asi po měsíci návštěv knihovny objevili další knihy, do kterých se dalo dostat. Rozhodli se, že je uzamknou. Poznali se tak, že na sobě měly podivný barevný znak. Jelikož začaly letní prázdniny, dali si sraz v parku a domluvili se, že s sebou vezmou nějaké zámky a vyrazili s nimi do knihovny. Knihy, do kterých se může člověk dostat, dali do krabic, a uložili je do skříně v jejich pracovně, kterou si tam udělali a zamkli ji. Když Will a Annie byli dospělí, začali se o tuto knihovnu starat. Knihovnu opravili, uklidili a seřadili všechny knihy. A tak našli Will s Annie práci, která je naplňuje.

Josefína Johanová, 11 let

Kašterská knihovna

Před mnoha lety byl jeden velký hrad, jmenoval se Kašter. Žil v něm král, který měl moc rád knihy. Jeho jméno bylo Gerner, ale říkali mu Knihový král. Od jednoho pána, u kterého nikdo nevěděl jméno, věděl ho jen pan král. Tak pan král poprosil stavitele, ať mu postaví knihovnu. Pan král svou knihovnu chtěl nejhezčí, co to jen jde. Řekl, aby mu pan stavitel, jehož jméno nikdo neznal, udělal hezké poličky, které jsou vyryty do stěny a mají i vyryté zdobení. Pan stavitel, jehož jméno nikdo nezná, s tím souhlasil a zeptal se pana krále, jestli chce udělat ještě něco jiného. Pan král řekl, že ne. Tak pan stavitel začal stavět. Bohužel dostavěl jen polovinu a zemřel. Nikdo nevěděl jak a proč zemřel. Pan král byl velmi smutný a rozhodl se, že knihovnu dostaví sám. Ale pan král také zemřel. Všichni občané se vystěhovali z podhradí, kvůli smrti krále. O dvě stě let později, v roce 1735, byl už hrad celý zbouraný. Zloději ukradli všechn nábytek, ale nikdo nikdy nenalezl starou knihovnu, kterou si pan král nechal postavit. V té době byl už hrad obklopen lesy, plnými loupežníků. Za lesem žil i kníže, který vládl i místu, kde se nacházel hrad. Moc ho trápilo, že neví, kde je knihovna, o které se stále vyprávělo. Jedna skupina loupežníků byla zaseklá na hledání knihovny. Pan král taky chtěl najít starou knihovnu. Pan král pořád vysílal vojska s generálem, jmenoval se Jan. Pan král mu řekl: „Jane, zjistil jsem, že nejsme jediní, kteří hledají tajnou knihovnu!“ Jan byl zmatený a řekl: „Jak to víte?“ „Říkají to občané, že to dělají nějakí loupežníci.“ „Máme je jít hledat?“ ptal se Jan. „No jistě, nechci, aby mi někdo ukradl slávu!“ odpověděl mu král.

„Nevíte, kde jeden z nich žije?“ chtěl vědět Jan. „Občané mi říkali, že žije někde na vesnici vedle nás,“ mínil král. „Tak mi se tam jdeme vydat,“ řekl pan Jan. Pan Jan šel pro armádu a šli. Pan Jan žádnému vojákovi nic neřekl, až se jeden z vojáků zeptal: „A kam sakra jdeme?“ Všichni vojáci s ním souhlasili a tak jim pan Jan vysvětlil, že by na ně jinak zaútočili, pak pan Jan nasedl na koně a jeli. Když dojeli do hradu, potkali tam nějaké lidi. „Hálo, kdo tam, ihned jděte pryč!“ vykřikl pan Jan. Lidé rychle zaběhli do hradu a pan Jan řekl vojákům: „Dělejte, chytněte je!“ Poslal tam pět vojáků. Vojáci hledali, když vtom na jednoho z vojáků zavolal jeden z těch lidí: „Otoč se!“ Voják se otočil a něco ho vtáhlo. Vojáci jednoho z nich vyslali za generálem. „Jdi generálovi Janovi říct, že jeden z nás se ztratil,“ řekl mu jeden z vojáků. Voják došel k panu Janovi. „Co bys potřeboval?“ zeptal se ho překvapený generál. Ale vojáka najednou něco trefilo do zad. Vyděšení vojáci začali zmatkovat ale pan Jan řekl vojákům: „Pozor!“ a vojáci se uklidnili. Pan Jan jim řekl: „Jděte ho odnést do ošetřovny.“ Vojáci šli. Pan Jan poslal vojáky do hradu, aby šli pro vojáky, které tam předtím poslal. Pan Jan se rozhodl, že půjde za nimi a když viděl, že je nemůžou najít, nechal půlku armády na místě a druhou poslal dál. „Ty povedeš polovinu a povedeš ji dál,“ řekl pan Jan vojákovi s nejvyšší hodností. „Ano“ odpověděl poslušně voják a šli. Přitom jak šli tak si začali uvědomovat, že to nebude tak lehké je najít. Jeden voják řekl: „Pšt, něco slyším...“ „Dělejte, schovejte ty omráčené vojáky,“ zaslechli šeptání za rohem. Všichni si hned uvědomili, že to budou ti jejich vojáci a rozhodli si, že na ně zaútočí. Jeden se otočil a všiml si, že to jsou loupežníci a tak se rozhodli, že jednoho rychle pošlou za generálem Janem, aby jim poslali pomocné jednotky. Ten utíkal jako blázen, a když tam doběhl, zadýchaně vyhrkl: „Byl jsem vyslán, abych vám řekl, že je zabili a unesli nějaké loupežníky a ještě abych vám řekl, ať k nám pošlete nějaké jednotky...“ Pan generál vybral tři jednotky a šli. Šli docela dlouho, naštěstí si voják vzpomněl tu trasu a uvědomil si, že zabloudili, tak se tedy vrátili a našli správnou cestu. Když tam dorazili, vydělili, že už tam bojují. „Ne, přišli jsme pozdě,“ vytáhli tedy šavle a pustili se do boje. Všichni řvali a hulákali a dvěma loupežníkům se podařilo utéct. Jeden voják si toho všiml a šel nenápadně za nimi a zaslechl, jak mluví o ztracené knihovně: „Hele, šéf po nás chtěl, ať najdeme tu knihovnu!“ A voják si řekl: „Takhle mě k ní dovedou, ale pan generál se to ani nedozví, tak co s tím udělám?“ Mezitím zbytek vojáků i loupežníků ještě zápasili. Vojákům se začalo docela dařit, tak se do to ho ještě víc opřeli a porazili je. Loupežníci se začali vzdávat a vojáci je přivázali ke stromům. Najednou si vojáci i loupežníci všimli, že jim nikdo chybí. „Dva jsou pryč kam utekli,“ řekl velitel loupežníků. „Mlčet, nám chybí jeden voják,“ zlobil se velitel vojáků. Nechali tam loupežníky a šli ho hledat. Mezitím ten ztracený voják pořád sledoval ty dva loupežníky a najednou na něco šlápl a před loupežníky se ve zdi objevili dveře. „Hele všim sis toho?“ divil se jeden loupežník. „Nevšiml, co to je?“ ptal se druhý. „Na co jsem to sakra zase stoupl,“ bručel si potichu pro sebe voják. Loupežníci ho zaslechli a rychle do toho vchodu vešli. Vtom přiběhl velitel a zbytek a ptali se: „Kde jsi byl?“ „Pronásledoval jsem je,“ vysvětloval voják. „Koho?“ ptali se vyděšeně. „No vy to asi nebudete vědět, ale mě nenapadlo, oni totiž utekli dva z loupežníků, a já je celou dobu pronásledoval, najednou jsem si na tohle stoupl, otevřely se dveře a oni tam vběhli...“ „Měli byste tam jít,“ navrhl velitel. „To je určitě ta knihovna,“ řekl velitel, když vstoupili dovnitř. Potom si uvědomili, že by to měl vědět pan generál Jan, tak se otočili, že mu to půjdou oznámit, ale žádný vchod už tam nebyl. „Tak, jsme v pasti, stejně musíme jít hledat ty loupežníky,“ usoudili. Šli tedy hledat loupežníky a cestou viděli spoustu zajímavých knih. Jednoho vojáka zaujala jedna kniha pokusil se ji otevřít. Když se mu to nakonec podařilo, tak z knihy na něj koukal obličej a začal řvát. Voják se lekl a knihu odhodil. Kniha se sama zavřela. „To už nikdy nechci vidět,“ řekl vyděšeně. Všichni se ho ptali, co viděl, ale když se to rozhodl říct, kniha se začala klepat. Zvedala se a asi půl metru a pak spadla, otevřela se a začali z ní vylézat rytíři s brněním z kovu, vyzdobenýma helmami, bylo jich asi pět a říkali: „Co chcete pro našeho pána?“ Vojáci málem dostali infarkt. Zezadu se připlížili loupežníci, rytíři se vypařili a najednou se loupežníci střetli s vojáky. Vojáci na ně zamířili zbraně, loupežníci se začali vzdávat, vojáci je zajali a vedli je za panem Janem. Prošli okolo jedné knihy, z které se ozvalo: „Vezmi si mě a přečti mě“ Jednomu vojákovi zběly oči, šel za tou knihou a otevřel ji. Všichni vojáci mu říkali: „Nechod tam!“ a loupežníci říkali: „Jdi tam!“ Voják tam došel, otevřel ji a vylezl z ní nějaký vládce, vzal vojáka a strčil ho do pusy. Voják už neměl bílé oči a začal řvát. Vojáci ho rychle začali tahat za nohy, mezitím se vládce vypařil a voják spadl na zem. „Co tady dělám? Proč jsem byl v tý puse?“ opakoval zděšeně. Ostatní vojáci ho uklidňovali, ať to neřeší, tak to voják radši neřešil, vzali loupežníky a spěchali s nimi pryč z knihovny. Východ našli hned a vydali se všichni za generálem Janem. „Hledáme vás asi osm hodin! Bolí nás nohy...“ řekl jim

Jan, když se konečně našli. „Ale máme loupežníky!“ namítali vojáci. „No to je velmi dobré, ale potřebujeme ještě najít knihovnu,“ řekl na to Jan. Vojáci mu pověřili, jak ji našli. „No to je úžasné, tak tam dovedte nějaké vojáky,“ radoval se pan Jan. Když tam dovedli nějaké vojáky, aby to tam hlídali, řekl Jan: „Půjdeme to oznámit královi a loupežníky dáme do vězení.“

Došli ke králi a oznámili mu, že našli knihovnu. Král byl nadšen. Vojáci mu vyprávěli, že je zakletá a král jim řekl, že to věděl. Jan ještě dodal, že přivedli do vězení i loupežníky, kteří knihovnu chtěli pro sebe a ke knihovně že postavili stráž. Král se rozhodl, že knihovnu zrenovuje. Po dvou měsících dokázali navrhnout plány a po dalších dvou měsících bylo hotovo. Všechny knihy schovali, ale knihovna byla zakletá dál. Král v ní moc času nestrávil, ale i tak byl rád, že ji má a že je vyřešena záhada Kašterské knihovny.

Robin Rzonek, 11 let

Tajemství staré knihovny

Byla jednou jedna knihovna, která se jmenovala Honzička, jako její zakladatel Honza. Honza žil ve 13. století, byl bohatý, ale nebyl to hezký člověk, na těle i na duši. Nevěděl co s penězi a proto založil místo tak blízko Satanovi, že tam teplota dosahovala až 59 stupňů Celsia. Satan si toho všiml, a proto se oblékl a vyrazil za Honzou udělat smlouvu.

„Honzo, chceš se mnou udělat smlouvu? Toto od této doby tedy bude moje knihovna spisů hříšníků a také tady budu zavírat hříšníky a za to ti dám manželku.“ Jelikož Honza byl sám, řekl na to: „Ano, souhlasím.“

Do té knihovny zavíraly lidi, kteří hřešili, ale protože to byla knihovna, tak se naučili číst. A v jedné knížce bylo napsané, jak se můžou dostat ven z této knihovny. Museli udělat smlouvu s panem Honzou o tom, že jim prodá knihovnu, tak by se stalo, že by Satan musel odejít. Problém byl v tom, že pan Honza do knihovny nechodil, jelikož si užíval s jeho novou manželkou dlouhé líbáčky. Vypadalo to, že jim nezbyde nic jiného, než se vzdát. Ale pak našli knihu, která, když jí přečtete, vás teleportuje za tím, kdo vám zkazil život. Bylo těžké najít někoho, komu opravdu pan Honza zkazil život, ale nakonec ho našli.

Pepu, který býval nejlepší kámoš Honzy, ale jak Honza dostal svou přítelkyni, Honza se bavit s Pepou přestal a Pepa mu to vyčítal. Honza ho za to dal k soudu, že prý ho okradl. Jelikož byl bohatý, tak podplatil soudce a tím vyhrál soud, což Pepu udělalo bezdomovcem a jeho rodina ho opustila.

Pepa byl zničen. „Co budu dělat? Jsem bezdomovec, nemám svého nejlepšího kamaráda mám sotva na jídlo, s takovou mě brzy zavřou. No co, horší už to nebude.“ To bohužel nevěděl, co se stane, zavřeli ho do knihovny, kde se zpátky dostáváme k prokleté knize.

„Opravdu to chceš udělat?“ zeptala se bezdomovkyně, která s ním sdílela podobný osud. Dobře věděla, že kdo se jednou teleportuje, už je k tomu člověku navždy připoután a to s plánem zabít Honzu znamenalo, že Pepa umře s ním. „Hrdinové se někdy musí vzdát svých snů, jen aby zachránili lid, jen díky tomu vzniknou další...“ pravil odvážně Pepa.

Bezdomovkyně se to moc nezdálo. „Víš, že nejsi hrdina? Tohle by dokázal kdokoliv, jenom ne ty!“ A tak začala obří pře o tom, jestli tam Pepa musí jestli tam vůbec bude chtít jít. „Ale co když se mi tam nechce, huh?!“ „Tak tady všichni umřeme.“ „Pěkný...“ „Ne to není pěkný, já třeba nechci umřít.“

„No to je mi jedno,“ řekl Pepa. „Hlavně nás zachraň, to je vše o co tě žádám.“ prosila bezdomovkyně. „A co za to? Taková oběť za nic? To by udělal jenom blázen,“ zařval Pepa. „To sice ano, ale nevím, k čemu ti nějaký dar pomůže, když stejně zemřeš,“ ozval se další bezdomovec. Ten „bezdomovec“, byl dříve velice uznávaný papež, který byl známý tím, že rád radil lidem, kteří to potřebovali nejvíce a většinou to byly nesmysly. „Pravda, dobře, udělám to.“ A tak Pepa přešel k zakleté knize, zatím co bezdomovkyně mu podávala nůž. „Budiž je štěstěna vždy na tvou straně,“ řekla

To byla poslední slova, co slyšel ve staré knihovně...

A potom se jakoby znovu narodil.

„Co tady děláš? Nemáš náhodou být v...“ Honza větu však nikdy nedokončil, protože v tu chvíli Pepa zaútočil. „Ty močále! Proč jsi mi to udělal!“ zařval Pepa. „Já jsem byl sám a on mi nabídl manželku.“ „Proč jsi mi to neřekl, mohl jsem ti někoho dohodit,“ nechápal Pepa. Potom už bylo jenom ticho, přímo mučivé ticho, ve kterém si Honza uvědomoval, jakou chybu udělal. „Promiň, brácho, já je všechny teď propustím.“ „A jak to asi chceš udělat?“ „Zbavím se své ženy.“ „S tím souhlasím.“

Později ten večer se společně zbavili Honzovy manželky, jak, to se nikdy nikdo nedozvěděl. Sice tím příliš nepomohli lidem v knihovně, ale aspoň pak žili klidný život. Až oba dva zemřeli, zemřelo s nimi tajemství staré knihovny. Po čase na tom místě zbyla pouze ruina, která jenom zdánlivě připomínala tuto prastarou knihovnu.

Viktorie Geňo, 12 let

Zmizelá knihovna

Píše se rok 24.12. 2000. Byl krásný slunečný den a Petr Petřel se svými kamarády, Pavlem Kokosem, Pepinou Pig a s Freddyem Fázberem šli do školy.

„Dneska nám odpadla poslední hodina,“ jákala Pepina.

„Tak to bych vám mohl ukázat naši slavnou pizzerii,“ navrhl Freddy.

„Tak dobře, mohli bychom tam jít místo oběda,“ souhlasil Pavel.

Cestou jim Freddy vyprávěl, že před rokem tu pizzerii zavřeli a když se ptali, co se stalo, tak Freddy se na ně usmál a nic neřekl tak to neřešili a šli dál. Jakmile uviděli pizzerii, hned si jí oblíbili a jakmile vešli dovnitř, tak se totálně převedli pizzou. Potom šli dál a najednou uviděli krásnou budovu.

„Půjdeme dovnitř?“ navrhla Pepina. „Jsem pro, co vy?“ otočil se Petr na ostatní. Všichni souhlasili, a tak zkusili otevřít dveře. Šlo to ztěžka. Nakonec se do nich opřeli všichni najednou, dveře povolily a oni spadli dovnitř. Kolem dokola byla spousta knih nejrůznějších velikostí a barev.

„No to jsem nečekal,“ řekl s pusou dokořán Pavel. „Ani já ne,“ souhlasila Pepina a ostatní také přikyvovali. Mezi knihami bylo velké množství stolků a na nich všude lentilky. Hned se na ně vrhli.

„Jsou moc dobrý, ale po té pizze asi brzy prasknu,“ hekal Pavel ostatním, kteří už ani nic neříkali, jak byli přejedení.

„Podívejte na támhleto zvláštní knihu!“ řekla Pepina. „Myslíš tu, co září?“ ptal se Petr. „Pojďte, půjdeme se na ni podívat,“ navrhl Pavel. „No, prostě knížka, nechápu, co vás na ní zajímá! Co je to proti naší Pizzerii.“

Když knihu otevřeli, stalo se něco neuvěřitelného. Všechny lentilky, co v knihovně byly, se začaly sypat zpátky do knihy. „Co se to děje?“ nechápala Pepina. „No tohle je určitě zajímavější, než vaše Pizzerie,“ smál se Pavel Fredymu, který se díval jinam, jako že ho to vůbec nezajímá. „Zkus otočit na další stranu,“ navrhl Petr. Pepina otočila na další stránku knihy. „Haribo bonbóny?“ divila se. Sotva to dopověděla, začaly lézt ven z knihy. Nejdříve byly normální velikosti, pak se začaly zvětšovat, až byly opravdu velký, větší než my. „Mám trochu strach,“ zašeptal Petr. „Nemusíte se bát, jsme přátelské bonbóny, otočte na další stranu.“ Pepina opatrně otočila na další stranu, kde už žádné bonbóny nebyly, jen nějaký záhadný text, nad kterým se všichni, kromě Fredyho, který se stále tvářil naštvaně.

„Jak to máme rozluštit?“ zvedla hlavu Pepina k obřím bonbónům, ale ty byly pryč. „To jsou věci, měli bychom to tady pořádně prozkoumat, asi tady bude záhad víc, ne?“ navrhl Pavel. „Já souhlasím, ještě tu asi něco zažijeme,“ souhlasil Petr. „I já jsem pro,“ přidala se Pepina. „No, ale měli bychom se nejdříve posilnit zase u nás v Pizzerii, a zajíst to sladké, ne?“ ozval se po dlouhé době Fredy. Ostatním se hned z knihovny ještě nechtělo, ale Fredy s tím pořádkem otravoval, až nakonec šli. Když se pak vrátili, knihovnu už ne našli. „Tak kvůli pizze jsme přišli o takové dobrodružství,“ pronesla mrzutě Pepina. „Hmm, je to smutný,“ souhlasil Petr. „Sakra, jak ji znovu najdeme? Jen Fredy nic neříkal a koukal do země.“

Chodili na to místo každý den, až zase do 24. 12., ale knihovna už se jim bohužel znovu neukázala.

Linda Jenny Walterová, 12 let

Tajemství starobylé knihovny

Historie s sebou nese nespočet tajemství. Některá z nich díky dochovaným dědictvím ožívají. Jiná bohužel byla nenávratně zničena. Mezi jedno takové, považované i za největší záhadu historického světa patří Antiqua. Antiqua byla roku 1655 postavena jako součást vídeňské Univerzity a v roce 1698 záhadně zmizela. Většina lidí si myslela, že za to můžou jedny z bohyň, Múzy, které se zlobí, protože jeden ze šlechticů tam uspořádal hostinu. Bylo tam hodně jídla, vína, konaly se tam šermířské zápasy. Víno se lilo, hosté odhazovali kosti za sebe, šermířské zápasy probíhaly mezi opilými hosty. To všechno vedlo k tomu, že spousta knih byla buď polita, zašpiněna nebo roztrhána. Ale pravda byla trochu jiná. Kniha po knize byla nenápadně přesunuta do tajného úkrytu kvůli fanatickým věřícím, kteří považovali jejich obsah za hříšný. O 350 let později jeden z potomků zakladatelů, Mike, se rozhodl, že najde ztracenou Antiquu.

„Lily, kde mám to moje oblíbené triko?“ zeptal se Mike své přítelkyně.

„Máš ho ve skříni,“ odpověděla a skládala si věci do kufru.

„Ne, nemám ho tam,“ řekl a šel se podívat do pokoje Lily, která zrovna dobalila. „Jak že ho tam nemáš?!“ zavřela kufr a šla do Mikeho pokoje. Sáhla do skříňe a vytáhla tmavě modré tričko. „Takže tady není jo?“ zvýšila hlas na Mikeho. „Fakt tam nebylo, přísahám!“ ozval se nazpátek a šel do pokoje vzít si od Lily tričko. „Už jsi dobalil?“ zeptala se nedočkavě. „Jo, jenom, ehm, hihi, máš naruby triko a ještě je moje,“ řekl pobaveně. Nic neřekla a šla si převléknout triko. Mike mezitím nandal kufr do auta, potom přišla i Lily nasedla a jeli na letiště. Za 10 hodin byly ve Vídni. Přijeli večer a hned jeli do hotelu. Další den vyrazili k místu, kde dříve stála Antiqua. Když přišli k místu tak zjistili, že tam stojí menší ubytovna. „Miku, neříkal jsi, že tady má být rozpadlá budova?“ divila se. „No, na mapě to je, dokonce jsou tam

podzemní vchody a východy!?" „Jak starou máš tu mapu?" „Sehnal jsem to od nějakýho chlápka, když jsme byly v Egyptě." „Jak starou, ne kde jsi to sehnal!" „Fajn, jdeme dovnitř," vykročil nadšeně. „Počkej, neodpověděl jsi na otázku!" pospíchala rychle za ním a přitom si všimla, že v dálí vidí jakýsi divný znak, který je na stěně ubytovny. Vypadalo to jako kruh s malými kroužky na jeho obvodu.

„Dobrý den, můžeme se ubytovat prosím?" ptal se s nadšeným úsměvem majitele ubytovny. „Omlouvám se, ale máme plno," zatvářil se otráveně majitel. „Prosím," zkoušel to Mike. „Omlouvám se, ale opravdu nemáme místo," odpověděl majitel ještě víc otráveně. „Prosím budeme hodní," zkoušel to znovu Mike. „Omlouvám se, ale opravdu nemáme místo," zopakoval majitel a podíval se na Mike s výrazem, že se chová jako malé děcko. Majitel ubytovny ztratil trpělivost a vyhodil ho ven. Zavíral za ním dveře, když náhle zahlédl prsten, který měl Mike na ruce. Byl celý stříbrný, uprostřed se třpytily malé modré kamínky. Když došel dveře, sedl si a začal přemýšlet. „Ten prsten, co měl na sobě, je mi velmi povědomý, jako kdybych ho někde vyděl!" Vytáhl knihu, otevřel ji a začal listovat. V polovině konečně nalistoval stranu, kde byl na obrázku přesně ten samý prsten a pod obrazem se psalo, že pomocí prstenu se dá nalézt vchod do prostoru, kde jsou knihy z původní Antiqui. Poté vyběhl ven, rozhlédl se a šel k Mikovi. „Promiňte, mladý pane, můžu se zeptat, odkud máte ten prsten?" Mike se zastavil a vrátil se k majiteli ubytovny.

„Proč to chcete vědět?" „Zaujal mě a vlastně o něm něco vím. Měl by se s ním dát otevřít jeden tajuplný prostor..." „Myslíte prostor s knihami Antiqui? Vy o tom něco víte?" „Něco ano a myslím, že vám s tím můžu pomoci." Majitel ubytovny Lily s Mikem ubytoval a pak začali společně prohledávat prostory ubytovny. Po týdnu našli zatarasené schodiště, které vedlo někam směrem dolů. Poté, co se tam dostali, s použitím prstenu, jako klíče, se jim prostor podařilo otevřít. „Vypadá to tu trochu ohořele, co myslíte?" přemýšlela Lily. „Před několika lety tu tak trochu hořelo. Nikdo nepřišel na to, jak k tomu došlo. Od té doby to tu bylo zabarikádované," pokrčil rameny majitel. Vešli do tmavého prostoru a najednou, někde dál před nimi, uviděli světlo. Když přišli blíž zjistili, že ozařuje velkou tlustou zaprášenou knihu, vázanou v kůži. Mike ji otevřel a začal v ní číst. Lily s majitelem poslouchali, co se tam píše. Kniha vysvětlovala, proč byly knihy přemístěny do tohoto úkrytu a celou historii knihovny. Popisovala také, jak rozzlobený knihovník, po slavnosti, kdy byla spousta knih zničena, magickými prostředky zajistil, aby ochrana, ukrytá v prstenu, fungovala i po jeho smrti. Prsten se měl předávat jen mezi dědici. Knihy zde ukryté byly plné vědy a poznatků, které v tu dobu nebyly pro společnost přijatelné, věřilo se, že je napsal sám Dábel. Když Mike dočetl poslední stránku a chtěl knihu zavřít, kniha se rozpadla na popel.

A tak Mike, jako dědic, společně s Lily opatrně ošetřili všechny knihy z původní Antiqui, odvezli je a založili novou knihovnu, kde ke knihám měli přístup všichni, kdo o ně měli zájem.

Milena Křížová, 13 let

V prachu knih

Ani nevím, jak bych měla začít. Asi něco jako bylo, nebylo, nebo tak něco? No v mém případě spíš nebylo, než bylo. Sice ještě pořád chodím na střední, ale už teď si začínám, pomocí brigád, pomalu vydělávat na vysokou. V okolí moc brigád není, a tak si přivydělávám tím, že chodím k lidem, kteří mají doma nějakou starou knihovnu s knihami, kterých se chtějí zbavit. Já celou knihovnu vyskládám, opráším police i knihy a pak všechny knihy zabalím do krabic a odnesu, kam je třeba. Do bazaru, nebo nějakému rodinnému příslušníkovi, který měl knihy zdědit. Jo, asi vám došlo, že většinou vyklízím knihovny po někom, kdo zemřel. No, není to úplně supr trupu práce, ale zvykla jsem si a ani peněz nemám málo. A navíc jsem takhle spojila příjemné s užitečným, protože miluju knihy. Ve stručnosti jsem prostě taková uklízečka knih. Dneska mi volala nějaká paní Liberová a podle všeho byl její manžel opravdu VELIKÝ milovník knih. Prý má doma tři ohromné knihovny, po celé stěně a ještě pět menších skříněk. Pravda, bude to hodně práce, ale takovou zakázku jsem už opravdu dlouho neměla. Určitě na tom hodně vydělám.

Stojím před docela malým domkem s vysokým dřevěným plotem. „Jak se všechny ty knihy můžou vejít do tohohle malého baráčku?" pomyslela jsem si. Zazvoním na zvonek a chvíli čekám, než mi přijde někdo otevřít. Po chvíli se otevře branka a za ní se objeví docela drobná stará paní se širokým a milým úsměvem, dlouhými šedivými vlasy spletenými do volného drdolu a kulatými brýlemi na nosu, podobným těm, jaké nosil Harry Potter, akorát, že ty její byly o hodně větší. „Ahoj," pozdravila mě vlídně paní Liberová podávajíc mi ruku. „Ty budeš určitě Lenka, že?"

„Ano," přisvědčila jsem. „Já jsem paní Liberová, ale to už vlastně víš." Usmála jsem se na ni. „Jen pojd' dál." Dům možná z venku vypadá malý, ale ve

skutečnosti je ohromný, už jenom chodba byla velká tak, že by se do ní vešlo auto. „Jen pojd' dál, vůbec se neostýchej. Tady si můžeš pověsit bundu a sem si můžeš dát boty a tady máš přezůvky, aby ti nebyla zima na nohy. Já zatím půjdu postavit na čaj." Je neuvěřitelně milá. Když už jsem se odstrojila, vyrazila jsem směrem, kde jsem si myslela, že by mohla být kuchyň. Kupodivu jsem tam trefila na první pokus. Jsem dobrá. Na malém stolku už byly postavené tři hrnečky a talířek se sušenkami. „Jen pojd', posad' se nejdřív a dej si čaj, pak tě vezmu nahoru na ty knihy." Nejspíš si všimla, jak zmateně koukám na ten třetí hrneček. Nastalo ticho. „Promiň, pořád si nemůžu zvyknout na to, že tady není." řekla a odnesla hrneček navíc pryč. Pak bylo nějakou dobu ticho, dokud jsem ho neprolomila. „No... a... Kam chcete ty knihy dát?"

„Nevím. Asi je prodám, ale už mi tu překáží a potřebuji je dát pryč. Jestli chceš, můžeš si nějaké vzít." „Dobrá, děkuju." Paní Liberová se usmála. „Tak pojd', ukážu ti, kde to je." Vyšly jsme spolu nahoru do patra a prošly dveřmi do pokoje, kde kromě křesla a malého stolku byly jen samé knihy. Stěny byly zakryté velkými knihovnami z masivního dřeva. „Bude to určitě ale hodně práce. Už dlouho se tu neutíral prach."

„To mi nevadí." ujistila jsem ji. Paní Liberová se usmála. „Tohle je ta větší knihovna, v druhém pokoji je menší, ale napadlo mě, že bys chtěla začít tady."

„Rozhodně. Nejlepší je začít s tím těžším, dokud na to mám sílu. Pak toho budu mít aspoň o trochu míň." „Dobrá. No, jestli ti to nevadí, nechám tě tu samotnou. Kdyby něco, budu dole v kuchyni." Přikývla jsem a paní Liberová za sebou při odchodu zavřela dveře. V místnosti už jsem zůstala jen já a spousta knih. „No, není čas, ztrácet čas. Pustím se do práce." Paní Liberová měla pravdu, bylo tady opravdu moc prachu. Na každé knize byla aspoň vrstva. Postupně jsem knihovnu, knihu po knize, vyklízela a letmo si pročítala tituly, jestli mi nějaká nepadne do oka, ale bohužel zatím žádná. Všechny byly moc... staré a spousta titulů jsem ani neznala. Tahle práce se tak vleče! Nemám vyklízeno ani půlku první knihovny. Rozhodla jsem se, že si půjdu na chvíli sednout do křesla. Jakmile jsem dosedla, rozvířila se kolem mě spousta prachu. „Jo, to jsem měla asi čekat. Ach! Je tady hrozně moc prachu a knih!" zavřela jsem oči a zoufale se do křesla opřela. Po chvíli jsem oči otevřela a podívala se na malý stoleček. Ležela na něm knížka. „Vypadá rozečteně." pomyslela jsem si a bez váhání vzala knihu do rukou. Opravdu hodně mě zaujala, ale na obálce neměla název. Prostě jen kožená stará knížka. Otevřela jsem ji, abych aspoň zjistila název, nebo autora, ale už od prvních stránek byla popsána něčím rukopisem. První záznam začínal takto: „12. ledna. Mám pocit, že se něco děje. Nemůžu na ní přestat myslet. Nejdřív jsem si myslel, že to zvládnou nějak... přejít? Ale teď jí mám TAK plnou hlavu, že už se mi do ní nic, kromě ní, nevejde. A tak jsem si začal psát deník, abych měl aspoň o něco hlavu lehčí." „O můj, bože!" vydechla jsem. „Tohle je deník! Pravdě podobně deník pana Libera!" Párkrát jsem se ohlédla a pak ho rychle strčila do své tašky. Nesudte mě, jen si ho přečtu, aspoň kousíček. Vrátním ho, slibuji. Ale tohle je asi nejzajímavější kniha, jakou jsem tu našla.

Když už jsem byla vykoupaná a připravená k tomu jít spát, vytáhla jsem ze své tašky deníček a zalezla si do postele. „20. ledna. Dneska mě vzala na tancovačku. Bylo to kouzelné. Ona byla kouzelná. Její dlouhé, rozpuštěné vlasy jí splývaly po zádech, ty překrásné, lehké, světle růžové šaty a ten její úsměv. Pro ten bych vraždil. Nejlepší stejně bylo, když jsme spolu tančili poslední tanec. Byl to waltz. Hudba byla příjemně pomalá a na ní šlo vidět, jak si se zavřenými očima užívá každý tón, každou notu. Nechávala se unášet hudbou. Hleděl jsem na ni omráčen krásou. Najednou oči otevřela a její pohled spočinul na mně. Určitě jsem zčervenal jak rajče a odvrátil zrak. Ona se zasmála a řekla: „Nemusíš se bát na mě koukat." A tak jsem se na ní opět podíval. Hleděli jsme si hluboce do očí a ani jsme nezaznamenali, že jsme přestali tančit. Najednou na světě neexistovalo nic jiného než my dva. Ona ke mně o krok přistoupila a já dostal strach. Najednou jsme se k sobě začali pomalu přibližovat. Mezi námi byla už jen nepatrná mezera. Stačilo by se už jenom o kousek naklonit a... Kapela právě dohrála a to znamenalo, že dnešní tancovačka je u konce. Usmála se na mě. „Tak pojd'. Už musím domů." řekla a odtáhla mě za ruku z parketu. Když jsme došli k ní před dům, ještě chvíli jsme tam jen tak stáli pod hvězdami a hleděli na sebe. Ani jednomu z nás se nechtělo toho druhého opustit. „No, tak ti děkuju za dnešní tanec a doprovod domů." „Za málo." řekl jsem a teatrálně se jí uklonil. Zasmála se. Už jsem říkal, že její smích miluju? „No... tak... půjdeš se mnou příští víkend zase na tancovačku?" „S tebou kdykoli a moc rád." Ty slova mi vyklouzli z úst. Nechtěl jsem je říct, i když jsem je myslel vážně. Hrozně jsem se styděl. „Já s tebou taky půjdu ráda." řekla a letmo mě políbila na tvář. Pak mi věnovala ještě jeden milý úsměv a zmizela ve dveřích. Tohle byl můj nejlepší den ze všech."

Nad zápisky jsem se ještě dlouho rozplývala, ale nejhorší bylo, že jsem to

nemohla přestat číst. Byla to jako droga. Nejdřív to začalo, jen přečtením data, pak jsem si chtěla přečíst jen jeden zápisek, no a teď čtu už asi šestý zápisek. „Lenko.“ Ani jsem si nevšimla, že do mého pokoje vešla máma. „Jak to, že ještě nespíš? Vždyť už je skoro jedenáct večer.“ „Cože?! Tolik?! Promiň, úplně jsem zapoměla na čas.“ odložila jsem deník na stůl, zhasla lampičku a zavřela oči, ale spát jsem nemohla, pořád jsem musela myslet na ten deník.

Už jsem zase před domem paní Liberové a v tašce mám schovaný deník. Jsem pevně rozhodnutá jí ho vrátit. Není správné si číst něčí deník bez dovolení. „Ahoj, zlatíčko.“ pozdravila mě s úsměvem a bez starostně paní Liberová. „Dobrý den.“ „Pojď dál a posad se.“ Došly jsme do kuchyně, kde už byl na stole nachystaný čaj a sušenky. Posadily jsme se. „Je to práce vid? Se všemi těmi knihami. Určitě sem budeš muset přijít aspoň ještě tak pětkrát, než to bude všechno vyklizené.“ přikývla jsem. „Ale co se děje? Jsi nějaká zamklá?“

„Paní Liberová. Já... já jsem v té knihovně našla tenhle deník.“ vytáhla jsem ho z tašky a podala jí ho. „Přečetla jsem si ho skoro celý. Byl tak zajímavý a... prostě... nemohla jsem přestat číst. Moc, moc, moc se omlouvám. Víím moc dobře, že bych neměla číst něčí deník bez dovolení a pochopím, když mi nedovolíte u vás dále pracovat.“ Už jsem začala natahovat a do očí se mi hrnuly slzy. Paní Liberová si deníček prohlížela. „Ale, zlato.“ utěšovala mě. „To je v pořádku, vždyť je to kniha, jako každá jiná.“ „A to je ten problém, paní Liberová. Není jako každá jiná. Je to soukromý zápis vašeho manžela. A já mu vlezla do soukromí.“ „Ale vůbec. Ty zápisky jsou vymyšlené. Ano, mají pravdivý základ, třeba to, že jsme spolu byli na tancovačce, ale opravdu jsem ho pod hvězdnou oblohou nepolíbila na tvář. Ten den si pamatuju přesně. Byl to nejdešivější leden za všech. Hvězdy nešly ani vidět. Ale je pravda, že právě na téhle tancovačce jsme se do sebe bláznivě zamilovali.“ „Páni!“ vydechla jsem s údivem. „No a to, jak vás na prvního máje požádal pod rozkvetlou třešni o ruku? To je taky vymyšlené?“ Paní Liberová se pousmála. „No, ne úplně. Zrovna tenhle zápisek je asi nejvíc pravdivý a přesný ze všech. Ale v tom deníku je to zapsáno, tak jednotvárně.“

„To není pravda! Je to nadpozemsky romantické.“

„Děvče.“ Zakroutila hlavou. „Až moc čteš romány. Sice je to moc pěkně napsáno, ale pokud to neprožiješ, tak nevíš. Ve skutečnosti to bylo mnohem lepší, a i když to třeba nebylo zrovna tak romantické, jako je to v tom deníku, byl to můj nejlepší a nejkouzelnější den v mém životě.“

„Paní Liberová, prosím. Povyprávíte mi o tom?“ Paní Liberová se na mě usmála, pak přikývla a začala mi to všechno celé vyprávět. Byla jsem unesená. Jejich společný život byl tak kouzelný a romantický, opravdu jako z nějakého románu. „Víš, Lenko, v podstatě každé partnerství je kouzelné a neskutečné jako z románu, když si všímáš všech těch maličkostí. Každého pohazení, každého polibku či libého slova. Právě díky těmto maličkostem je láska tak kouzelná.“

„To jsou moudrá slova.“ poznamenala jsem. „No, podle všeho už jsem ve věku, kdy bych měla nějakou tu moudrost mít.“ Spolu jsme se tomu zasmály. „Víš, teď když jsem v celém tomhle velkém domě sama, cítím se tak nějak opuštěně. Děti jsme nikdy neměli a ve svém věku už nemám ani moc přátel. Ale od té doby, co jsem tě potkala, se cítím o něco líp. Už ne tak moc opuštěná, tak mě napadlo, kdybys tedy chtěla, že bys mě mohla chodit navštěvovat a prostě si se mnou jenom povídat u čaje. Jsi skvělá posluchačka a moc dobře se mi s tebou povídá. Ale když nebudeš...“

„Jistě. Jistě, že chci za vámi chodit! Hrozně, hrozně, hrozně moc ráda, paní Liberová!“ „Prosím, říkej mi Matyldo. A na, tady ti podávám ten deník. Přečti si ho, kolikrát jen budeš chtít. Je tvůj, a kdo ví, třeba tam sama dopíšeš nějaké další zápisky. Třeba do něj začneš psát i svůj vlastní životní příběh.“

Nela Gábrišová, 17 let

Kailův případ

Po velkém útoku dračích kultistů byl celý Waterdeep v chaosu, neboť se každý bál, co nastane. I když po útoku uběhlo už pár měsíců, většina obyvatel měla strach. A když viděli jen malého kobolda, který je normálním občanem jako každý druhý, ihned začali utíkat nebo tasili zbraně. A když už chaos ve městě ustával, v polní části města (což byla neoficiální část města, ve které žila hlavně chudina a tolik tam nehlídala městská hlídka) byla spáchána vražda neznámého šlechtice. Majitel objektu si proto k pomoci vypátrání vraha zavolal málokde známého, ale velmi dobrého, „detektiva“. Byl to spíše lovec odměn, mladý tiefling Kail Raeburn.

...

„Vy jste ten detektiv?“ zeptal se muž menšího vzrůstu.

„Proč jste mě volal?“ řekl rychle tiefling, aniž by odpověděl na otázku.

„Vražda v mém skladu, po tom útoku jsem se neodvážil to nikomu říct. Zaměstnávám tady koboldy, nikdy s nimi nebyl žádný problém, takže jsem neměl důvod je vyhodit z práce. Já si osobně nemyslím, že by to byl někdo

z nich, jsou to slušní občané,“ vysvětlil situaci muž a vedl Kaila na místo činu. Otevřel dveře a nechal Kaila vejít se slovy: „Já prozatím dál nepůjdu.“ Tiefling jen kývl a zmizel za dveřmi. Hned uviděl dlouhou stopu krve, která vedla za regál plný krabic. Trochu se bál co uvidí, ale i tak se odvážil podívat. Leželo tam tělo člověka střední velikosti. Muž okolo 40 let, hedvábná košile se svrchním kabátcem vypovídaly o postavení jeho nositele.

„Musel hodně naštvat vraha, má na sobě 28 bodných ran. Vrah bodal, i když byla oběť dávno po smrti,“ zamyslel se při prohlížení oběti. Po deseti minutách konečně vyšel ven a hned se vydal zpět za majitelem, aby se ho zeptal na další otázky.

...

Zvuk zvonku zazněl. Po několika vteřinách otevřel vysoký muž s krátkými vlasy.

„Sir Amadei vás již očekává,“ vyzval Kaila aby ho následoval.

Za chvíli už stáli přede dveřmi, za kterými byl Kailův bývalý nejlepší kamarád z dětského domova, chlapec jménem Eden. Tehdy byli nerozluční, ale poté, co vypukl požár v sirotčinci, ztratili kontakt. Kail se pak po čase stal lovcem odměn, zatímco Eden šlechticem. Kail si povzdechl, promnul si spánky a vešel do místnosti.

„Kaile?“ ozval se velmi jemný mužský hlas a zpoza rohu vyšel vysoký elf tmavší pleti, s dlouhými zapletenými vlasy a zářícíma fialovými očima.

„Hey,“ velmi nejistě zareagoval Kail. Nastala chvíle ticha, jako by ani jeden z nich nevěděl, co pořádně říct. „Neviděl jsem tě, ani o tobě neslyšel roky. Jak se máš?“ Kail se usmál. Vzpomněl si na staré časy. „Mám se dobře. Jsem teď lovec odměn a pracuji na jednom případě. Potřebuji vaši pomoc.“

„Jaký případ?“ Edenův hlas se změnil, stal se vážnějším. „Je to případ vraždy. Bohatý šlechtic byl nalezen mrtvý, ve skladu polní části města. Potřebuji někoho s vašimi... jedinečnými schopnostmi, aby mi to pomohl vyřešit.“

„Moje jedinečné schopnosti? Myslíš mou schopnost vloupat se dovnitř, vypáčit zámky a vybrat kapsy, nebo mé kontakty mezi šlechtici?“ zasmál se Eden. „Jsi pořád stejný,“ pousmál se Kaill, ale jeho úsměv se rychle vytratil. „...Potřebuji někoho, kdo se vyzná mezi šlechtici a dokázal by mi pomoci identifikovat oběť.“ „Dobře. Kdy a kde začneme?“ povzdechl si Eden.

Detektiv se usmál, ulevilo se mu. „Sejdeme se za hodinu na místě činu. Budeme spolupracovat na vyřešení tohoto případu.“ „Budu tam,“ řekl Eden a očima popohnal Kaila k odchodu. Jakmile Kail vyšel z budovy, cítil vzrušení. Bylo skvělé znovu pracovat s jeho starým přítelem a věděl, že společně tento případ vyřeší během okamžiku.

...

Když si Eden prohlížel místo činu, všiml si malého, medailonu visícího na krku oběti. Uvnitř medailonu byla fotografie ženy. Eden ji poznal, byla to lady Victoria. Věděl, že lady Victoria měla v minulosti mimomanželské poměry. To vedlo k podezření, že by vrahem mohl být jeden z jejích milenců, ale který? Mezitím co Eden přemýšlel, kdo by to mohl být, Kail z něho nemohl spustit oči, tak dlouho se neviděli, však ho někde ve městě musel potkat, jak vůbec pracuje? Co všechno se změnilo od té doby, co ho adoptovala šlechtická rodina? Už mu to nedalo a musel prolomit ticho.

„Edene, jako dítě jsi vždy měl rád hudbu a tanec, pokračuješ v tom nějak?“ zeptal se nejistě. „Ano, nedávno jsem tančil u Zejícího Portálu, bylo tam dost dobrodruhů hledajících zakázky, hádám, že tam taky občas chodíš hledat práci.“ „Málokdy,“ přiznal Kail. „ Rád tančím s iluzemi, bardi jsou vždy rádi když zobrazím jejich příběhy společně s tancem, ale ne vždy mě chtějí ve veřejných hospodách.“ „ Proč? Je to kvůli tvému postavení? Myslel jsem, že by v každé hospodě byli rádi, že u nich je někdo jako ty.“

„ To ano, za šlechtice by byli kdekoliv rádi, ale ne za mě. Nejspíš to je kvůli mé další práci nebo nešlechtické krvi.“ „Další práci? Jak ještě pracuješ?“

Eden neodpověděl a dál si prohlížel místo činu. Kail ho začal podezírat z toho, že by mohl být nájemný vrah nebo něco podobného. V tom se Eden rychle zvedl, popadl Kaila za ruku a táhl ho ven se slovy: „musíme do Zejícího Portálu, možná vím kdo to je.“

...

Celou cestu přes město Eden vysvětloval, čeho všeho si všiml a jaké spojitosti to má. V těchto chvílích se Kail musel neustále s obdivem pozastavovat. Udivovala ho jeho analytická schopnost a také to, s jakým náramným gestem ji uplatňoval. Jakmile se začali přibližovat k Zejícímu Portálu, začal se chovat velmi chladně a roztržitě, jeho oči dostaly nepřítomný výraz. Co se tady děje? Jakmile prošli dvoukřídlymi dveřmi, uslyšeli hluk této hospody. Oba hned uslyšeli někoho volat. „Edene,“ opakoval hostinský a tak se k němu vydali. „Haha, můj oblíbený agent!“ „AGENT?“ „Ten, koho hledáte, je u toho stolu vzadu,“ řekl již odměřeně. „Jak to ví?“ zašeptal Kail, aby to slyšel jen Eden. Hostinský se otočil a Kailova otázka byla hned zodpovězena. Byl to mindflayer a tak dokázal číst myšlenky. Eden mu jen poděkoval a Kail se hned vydal ke zmíněnému stolu. Eden ho zastavil: „Kam to jdeš? Nemůžeš si za ním jen tak nakráčēt, co mu chceš říct? Však ani nevíme,

co se přesně stalo.“ „Z toho všeho, co jsi mi řekl o Lady Victorii a místě činu, vím co se stalo. Vrah je changeling, shapeshifter, měňavec, nebo jak jinak to chceš nazvat. Když to zabilo šlechtiče, mělo to humanoidní formu. Jak jsi si všiml, tak oběť měla na sobě 28 bodných ran, zřejmě od dýky. Když se tělo schovalo za regály, muselo mít jinou formu, zřejmě Kuo-Toa.“ „Kuo-Toa?“ „Obojživelní humanoidi, s rybími hlavami. Mají menší chodidla s plovacími blánami, baňaté rybí oči, mnoho zubů a jsou pokryty slizem. Proto místo bylo vlhké a našli jsme šupiny. A jakou to má spojitost s Lady Victorii? To snad brzy také zjistíme.“ „Každopádně, zabil jednoho z nás. Ať už ještě zjistíme cokoli, pomsta bude sladká!“

Elen Raunerová, 14 let

Sladký případ

Tohle je už třetí případ tohoto měsíce a byl dost podobný těm dvěma předchozím. Zohavené bezvládné tělo policisty, temné propadlé oči a rozříznutá dutina břišní vyčpaná spoustou bonbónů, sladkostí a cukrovinek. Některé se dovnitř ani nevešly, a tak jich byla i spousta po zemi. Normálně by to byl případ, jako každý jiný, ale ten cukr. Spousta cukru. Nejsilnější droga našeho světa, kterou známe. Dost mě znepokojoval. Všechny ty tři případy. Přemýšlel jsem nad jistými souvislostmi mezi těmito „sladkými případy“, ale jediné, co bylo společné, byly vždy ty sladké drogy. Jistě nejde o předávkování, tohle je prachsprostá vražda. Určitě za tím stojí nějaký ten cukrovarný gang. Kolem těla stála i spousta dalších lidí. Policisté, specialisté na otisky prstů, psovodi, policejní fotografové a za dveřmi bytu i spousta novinářů a zvědavých kolemjdoucích. „Takhle už to dál nejde. Hlavně nesmíme vyvolat veřejnou paniku. Jestli se to o těch případech rozkřikne, nastanou nepokoje a strach. Nikdo sem ty novináře nepustí ani na škvírku!“ zakřičel šéf policie, pak si povzdechl a trochu ztišil hlas. „Detektive Callidusy,“ oslovil mě šéf policejní jednotky. „Tohle je vaše šance, jak dokázat, že jste opravdu zdatný a schopný detektiv. Vyřešte tenhle případ a vaše pověst bude očištěna.“ „Nerad vám do toho vstupuji, pane,“ ozval se můj největší protivník komisař Perkyňa. Patřil do té „komisařské smetánky“, kterou jsem do jednoho nenáviděl, ale jeho nejvíc. „Ale jste si opravdu jistý, že by se tohoto případu měl ujmout právě detektiv Callidus a ne my, vaši komisaři? Přeci jen víte, jak dopadl jeho poslední případ, který se snažil vyřešit.“ Šéf zakoulel očima. „Ano, komisaři Perkyňo, vím, jak to dopadlo a taky doufám, že už se víckrát tato chyba nebude opakovat.“ Podíval se na mě varovným pohledem a já sklopil zrak. „Na druhou stranu,“ pokračoval šéf, „každý by si měl zasloužit dostat druhou šanci na svoji vlastní obhajobu a očištění jména.“ Opět jsem zrak pozvedl. „Takže, detektive Callidusy, uděluji vám tento případ a doufám, že tentokrát mě nezklamete.“ „Nebojte se. Nezklamam,“ odpověděl jsem rychle. „Dobrá. Docela dost nás, u tady toho případu, tlačí čas a bylo by dobré, abyste ho tak... dejme tomu do týdne? Vyřešil. Přejí hezký den, detektive Callidusy.“ To byla poslední slova šéfa policejní jednotky, pak se lehce usmál a i se zbytkem policistů a dalších lidí odešel z místnosti. Komisař Perkyňa se na mě s nechutí podíval. Když se dveře bytu otevřely, nešlo vidět nic jiného, než blesky z fotoaparátů fotografů a novinářů. Pak se dveře zavřely a v bytě jsem zůstal jen já a nebohý nebožtík. „Tak tohle bude těžší, než jsem si myslel.“

Nad těmi případy sedím už dobré dva dny a nic jsem zatím nevymyslel. Čas letí jako zbloudilá kulka a trochu se obávám, že se mi brzo strefí do hlavy. Už zbývá jen pět dní a já se pořád nehnu z místa. Celou dobu sedím za velkým, masivním, dřevěným stolem zavalený hromadami spisů, fotografií a papírů. Podpírám si těžkou hlavu dlaněmi. „A dost! Už to nevládám! Jak jsem si mohl myslet, že ten případ vyřeším do týdne, když to nevyřešili ani samotní nejlepší policejní komisaři?!“ rozkřikl jsem se a začal jsem rozhazovat a shazovat všechny ty papíry, které jsem měl perfektně poskládané na stole, na zem a do vzduchu. Až pak jsem se na chvíli zastavil a jen tak stál ve své potměšilé pracovně uprostřed chaosu, a kolem mě zvolna a zlehka poletovaly rozhozené papíry. Snášely se k zemi, jako vločky, ale když dopadly na zem, tak neroztály. Najednou jsem cítil, jak mi po tváři stéká slza. Vzal jsem ji do dlaně. „Jsem špatný detektiv. Vždycky jsem byl. Vždyť jsem ani nedokázal ochránit tu malou holčičku.“ Plný smutku jsem se znovu posadil za stůl a jen tak jsem koukal na tu slzu v mojí dlaně. „Ten případ i svou budoucnost mám, stejně jako tuhle slzu, ve svých rukách.“ Vstal jsem ze židle, vzal si kabát, který visel na věšáku, a vyšel jsem ven. Přesně jsem nevěděl, kam jdu, ale podvědomě jsem to věděl. Než jsem se nadál, došel jsem do místního lokálu. Právě tady komisaři vždy zatklí nejvíce zlodějí, vrahů, násilníků a dealerů. Vešel jsem dovnitř, objednal si jedno pivo a nenápadně naslouchal, o čem si ostatní v lokále povídají. Dlouho jsem nezaslechl nic zajímavého, až když jsem si chtěl objednat druhé pivo, jsem zaslechl, jak se dva muži od vedlejšího stolu baví. „Prý policie stále nemůže přijít na to, kdo za ty vraždy může. V Denní drbně psali, že za to můžou ty cukrovary, ale policie to tam nejde prověřit, protože se moc bojí. Od té doby, co jim ten případ s tou malou holčičkou nevyšel, jsou opatrnější.“ To už jsem toho měl tak akorát dost. Ten případ vyřeším, očistím své jméno a tu holčičku pomstím!“ Přisedl jsem si k těm pánům. „Dobrý den, pánové, zaslechl jsem, jak se bavíte, o těch, tak zva-

ných „cukrových případech“. Co o nich všechno víte?“ „Ty si fízli?“ osočili se na mě hned a dívali se dost podezřívavě. „Ne, to jste mě urazili, pánové. Jen bych taky rád věděl, kdo za tím vším stojí.“ Ještě chvíli se na mě nedůvěřivě koukali, ale pak mojí lži uvěřili. Jeden z nich do popelníku odklepl popel z cigarety. Naklonil se ke mně blíž a šeptem promluvil: „Podle Denní drbný za to můžou cukrovarný gangy, ale podle mého, za to může jeden z největších překupníků a dealerů cukru Don Magnus.“ Při tomhle jméně mi ztuhla krev v žilách. Snad každý znal Dona Magnuse. Byl to největší šéf, největší zvíře, přímo žralok v drogovém oceánu. Tohle člověka se bála i samotná policie. „Kde bych ho mohl najít?“ Ty slova za mě vyšli dřív, než jsem to všechno stihl promyslet. „Hochu, kdo je moc zvědavý, bude brzo mrtvý. Ten, kdo se moc ptá, moc ví a v tomhle světě se to moc nevyplácí. Jediný, co ti můžu říct je to, že svoje soukromí si dost dobře střeží. Jestli chceš vědět něco víc, promluv si s někým z jeho kumpánů, ale dej si pozor. Jakmile do těchle vod jednou zabředneš, už není lehký se z nich dostat, detektivku.“ „Jak...“ Ale muž si přiložil ukazováček na pusu a šibalsky se posmál. Věřil jsem mu, že mě nikomu nepráskne. Už jsem mu jen pokynul hlavou na znamení díku, zaplatil za piva a odešel jsem z lokálu.

Stojím před mohutnou, starou a zrezlou železnou bránou, která ohraňovala areál starého rozpadlého pivovaru. Největší a nejznámější doupě všemožných individuí. Cukromanů, dealerů, alkoholiků, prostitutek, vrahů a bezdomovců. Tohle místo mi nahání husí kůži, ale oklepu se, převezu mříž a jdu pátrat po někom, kdo nebude tolik pod vlivem a aspoň mě nebude chtít zabít. Procházím tím, co před několika lety připomínalo budovy, byty, varnu a sklad, teď už to jsou jen sutiny a polozříceniny. Bojím se, že na mě každou chvíli spadne strop. Po chvíli pátrání uslyším z vedlejší místnosti hlasy. Vytáhnu z kapsy kapesní nožík a otevřu ho. Pro jistotu. Nahlédnu dovnitř a vidím, jak si tam pár mužů a žena otevírají pytlíček s bílým cukrem, vysypávají ho na stůl a dělají z něj úhlednou lajnu. Nehodlám tomu přihlížet a tak tam bez rozmyslu vtrhnu. Muži a žena se vyděsí a odskočí od stolu. „Od koho jste dostali ten cukr?!“ „Co ti je po tom?!“ řekla žena. „Jo! Fízlium nepomáháme!“ dodal jeden z mužů. „Taky vás můžu rovnou hnedka tady zatknout, takže, jestli chcete mít klid, tak mi to řekněte!“ nenechal jsem se odbýt. „Pro cukr si chodíme do domu číslo dvacet šest na konečný ulici...“ „Proč mu to říkáš, ty tupá huso! Je to polda!“ rozkřikl se jeden z mužů. „Neboj, stejně už to nikomu neřekne.“ řekla žena, pokynula hlavou ke mně a pak už jsem jen cítil, jak mě někdo uhodil ze zadu do hlavy. Tma.

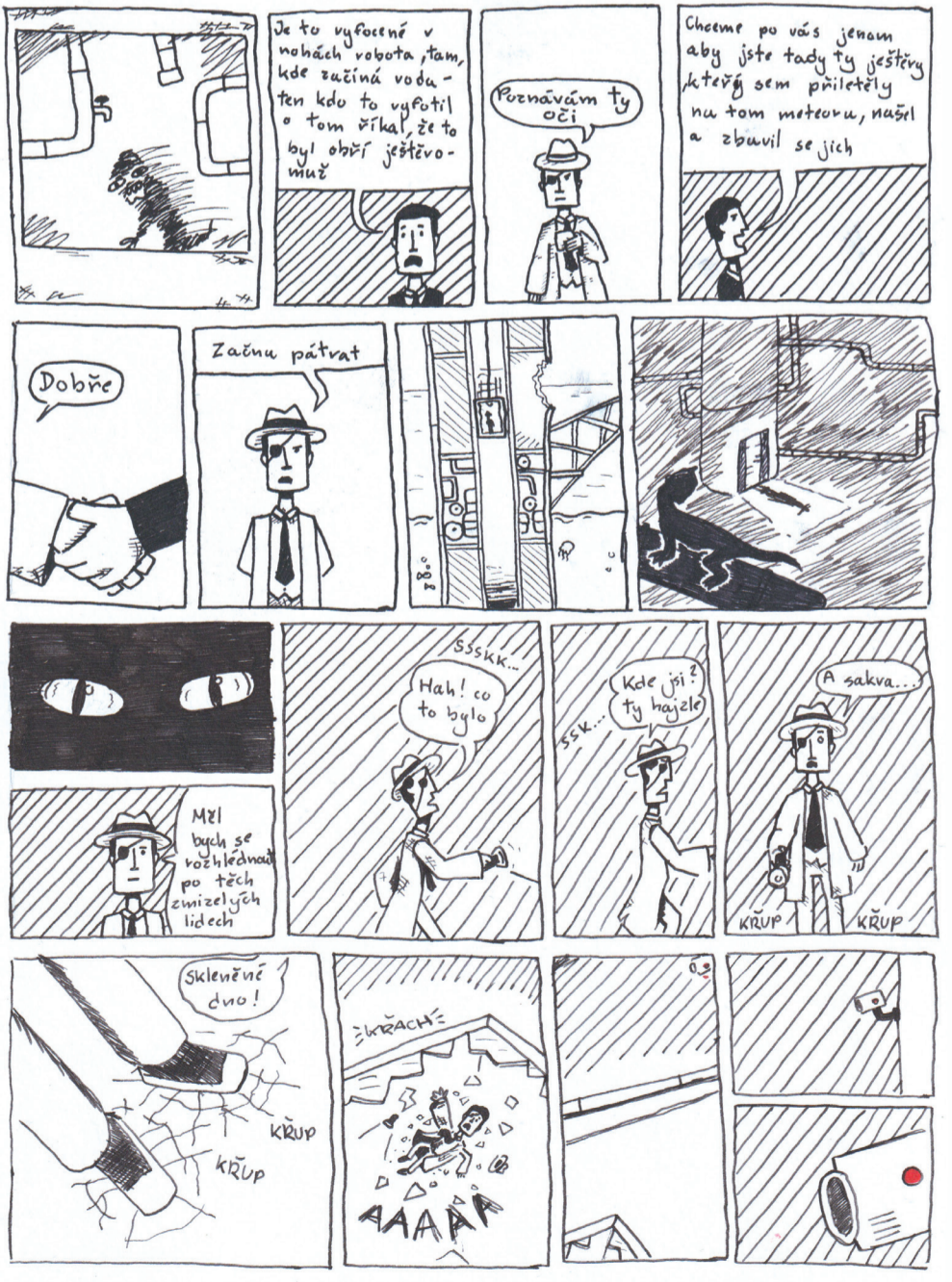
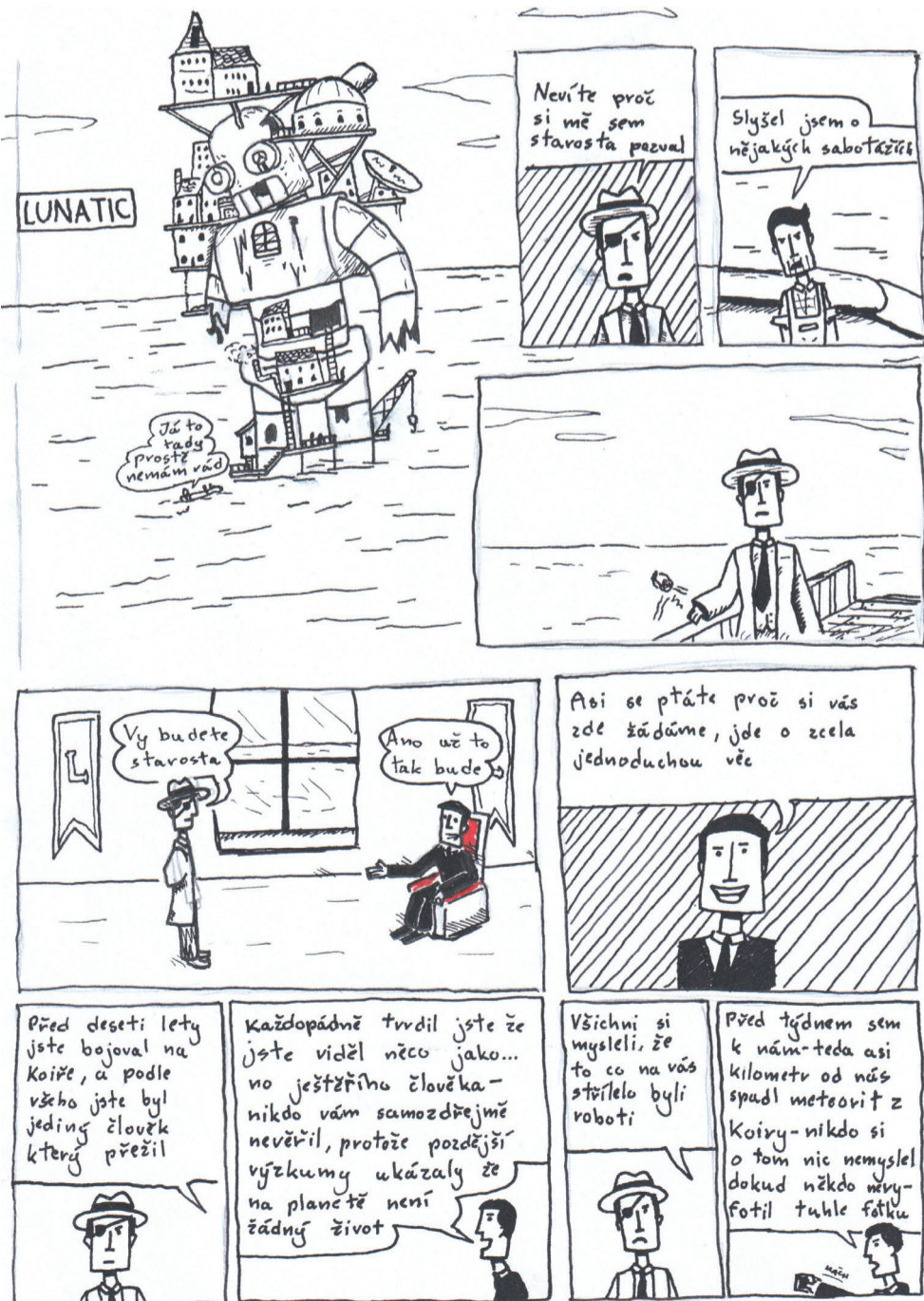
Sedím na tvrdé, dřevěné a docela rozviklané židli. Mám svázané ruce i nohy a nade mnou je jediná malá žárovka, která osvětluje celou temnou místnost. Nevidím nic víc, než jen kužel světla, ve kterém sedím. Víc už nic. Kolem je tma. Mám strach. Co se stalo? Hlava mě bolí jako střep, a pak, tam vzadu v temnotě, se něco pohne. Je to postava! Vysoká, mužská postava. „Zdravím tě detektivku. Pane Callidusy, opět se setkáváme.“ Slyším jen hlas ale nic víc, než siluetu nevidím. Jak to, že mě zná? Ale počkat, ten hlas asi znám. „Don Magnus?“ řekl jsem spíš zděšeně. Vtom postava přistoupila blíže ke světlu a to ji hned ozářilo. Byl to on! Sám velký Don Magnus! Pousmál se. „Těší mě, že si na mě vzpomínáš, no vlastně aby ne. Od toho případu s tou malou holkou na mě asi nejde zapomenout, že? Velice živě si to vybavuju. Jako by to bylo včera. Seděla přesně tam, kde sedíš teď ty. Byla ti v mnoha ohledech podobná. Taky byla dost zvědavá a strkala nos do věcí, po kterých jí nic nebylo. No, a taky podle toho dopadla a tys ji, chudinko, nestihl zachránit. Byl si takhle blízko. No, ale víš, jak to v tomhle světě chodí. Kdo je zvědavý, bude brzo mrtvý a mám takový pocit, že tebe čeká stejný osud, jako ji,“ řekl a vytáhl nůž, který se na světle žárovky překrásně leskl. „Nevěřím vám, že jste mě unesl jen proto, že se mi ten poslední případ nepovedl,“ sebral jsem ještě trochu odvahy. Když už to má být můj konec, tak ať aspoň zjistím, kdo stojí za těmi všemi vraždami. „To víš, že ne. Myslel jsem, že od té doby budu mít od tebe pokoj, ale ty jsi začal vyšetřovat ty sladké vraždy a celý ten velký mechanismus záhad a vyšetřování se zase rozjel. Ale podruhé se chytit nenechám. Ne.“

„Takže je to pravda. Za těmi vraždami stojíte vy!“ „Samozřejmě. Kdo jiný? Měl jsem to tak skvěle promyšlené a naplánované, ale pak ses mi do toho zase začal motat ty. Měla zavládnout moje vláda! To já tu měl všemu velet! Chyběl už jen takovýhle kousíček! Ale co tu s tebou ztrácím čas? Až se tě konečně zbavím, dokončím, co sem začal a tu už s tím nic neuděláš a konec konců ani nikomu nepovíš.“ Začal se ke mně s nožem přibližovat. Zavřel jsem oči, loučil se se životem a v duchu se omlouval té holčičce, kterou jsem tenkrát nezachránil. „Policie! Odhodte zbraň a ruce vzhůru!“ zaslechl jsem hlas šéfa policejní jednotky. Don Magnus chtěl utéct, ale policisté ho obklíčili a tak mu nezbylo nic jiného, než se vzdát a nechat se zatknout. Komisař Perkyňa ke mně přistoupil a pomohl mi dostat se z provazů. „Jak jste mě našli?“ nechápal jsem. „No dali jsme ti do kabátu GPSku, abychom tě mohli sledovat, kde se pohybuješ a v případě nouze ti přijeli na pomoc. A naslouchátko, abychom mohli odposlouchávat tvoje rozhovory s podezřelými,“ odvětil šéf. „A vedl sis opravdu dobře,“ pochválil mě komisař Perkyňa a kamarádsky mě poplácal po rameni. Usmál jsem se. Zrovna odváděli spoutaného Dona Magnuse, který se na mě nenávidně podíval. „No myslím, pane Magnusi, že pomsta za tu malou holčičku byla víc než sladká, nemyslíte?“

Nela Gábrišová, 17 let

JEŠTĚR

Jan Rolník

5

6

7

